

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 147 / Mart 1994 / 4,- DM

PKK 3. ULUSAL KONFERANSI YAPILDI

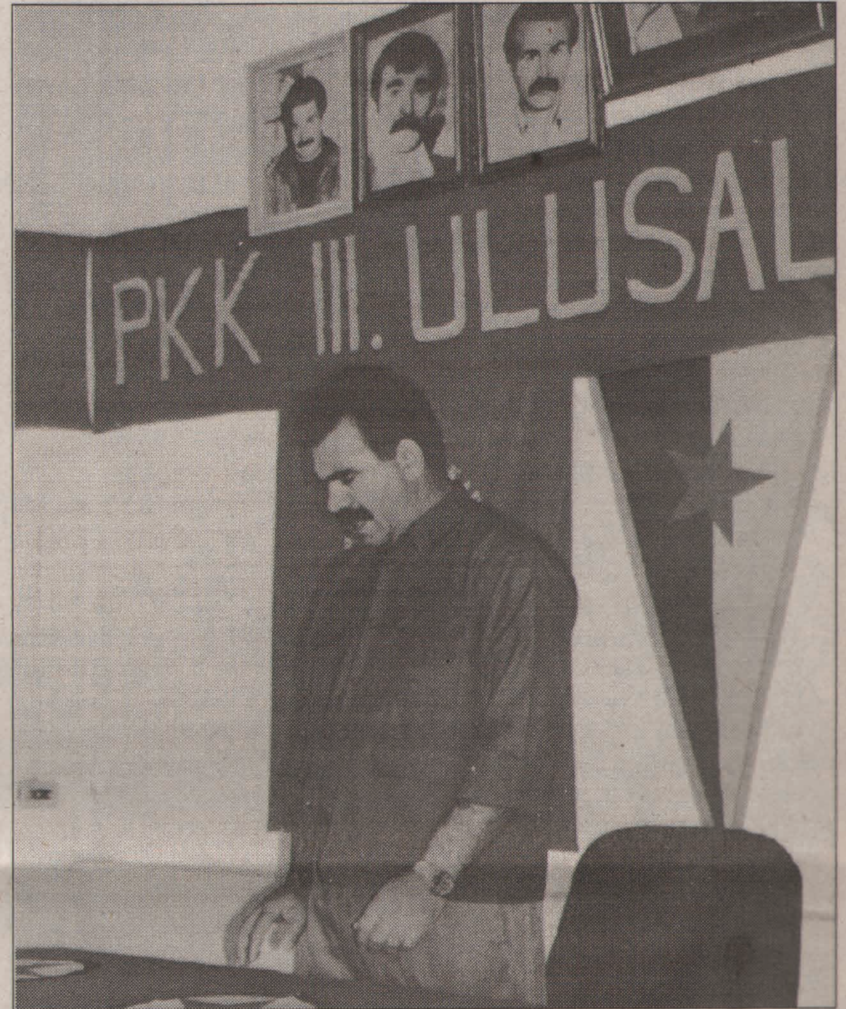
❐ Kürdistan eyaletlerinde ve mücadelenin yurt dışı sahalarında gerçekleştirilen konferanslar ardından 5-15 Mart 1994 tarihleri arasında bunların zirvesi olarak PKK 3. Ulusal Konferansı yapıldı. 1994 yılı hedeflerinin ulusal düzeyde planlanmasının yanısıra, mücadelemizin bütün sahalarının kesin zaferi yakalayacak tarzda düzenlenmeleri yönünde yoğun değerlendirme ve çözümlemelerle geçen konferans belgelerini bölümler halinde yayınlayacağız. İlk bölümde Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı açılış konuşmasını yayınlıyoruz:

3. Ulusal Konferansımız, birikmiş kazanımları ülkeye çağlayan gibi yayma çalışmasıdır

Çalışmalarımızı 3. Ulusal Konferansla resmen sonuçlandırmaya doğru gidiyoruz. Bu kış boyu yürüttüğümüz çalışmalar gerçekten öyle salt dar amaçlı ve bazı gerçeklerimizi aktarma biçiminde değildir. Dönemi değerlendirerek, sadece geçmiş tecrübelerimizin ışığında değil, daha da derinleştirilmiş biçimiyle amaca ulaşma yöntemlerindeki derinlikleri de ortaya çıkararak bu çalışmaları yürüttüğümüzü iyi biliyoruz.

En büyük özlemimiz ve ihtiyacımız olan "nasıl başlamalı, nasıl yaşamalı ve nasıl savaşıma katılmalı" sorununu olanca açıklığıyla aydınlatan tarzımızın neyine, nasılına ilişkin tutumları büyük bir eleştiri ve bir o kadar bunun açık örnekleriyle izah etmeye çalıştık. Bu anlamda partimizin ihtiyaç duyduğu özde yetkinleşme kadar biçimde sağlamlaşmaya ilişkin zaferden başka asla hiçbir gelişmeye fırsat vermeyen tarzı kesinleştirdik. Ve yine burada çarpıştığımız, karşısında sonuç almaya çalıştığımız özelliklerin o yerle bir

Devamı 16. sayfada

Newrozlarda yeniden doğan halkız

ARTIK BİZ YENİLMEYİZ!

Kürdistan halkı, 1994 Newroz'unu, önder gücü PKK önderliğinde düşmanla arasında büyük oranda stratejik dengeye ulaştığı, yer yer ise stratejik saldırıya hazırlandığı ve topyekün olarak devrim mücadelesinde kesin zaferi kazanmaya yakınlaştığı koşullarda karşılıyor. Yılların büyük bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle ulusal imha sürecinin durdurulması, dayatılan ölümlerden yeni bir yaşamın yaratılması, bu yeniden doğuş temelinde artık halk olarak yenilmezliğin kesinleştirilmesi yeni bir Newroz'a verilecek en anlamlı karşılıktır. 1994 Newroz'unda işte başarılan büyük gerçek budur.

Ulusal direniş tarihimizde sömürgeciliğin büyük imha siyaseti altında her Newroz'a halkımız açısından böyle bir anlam verilmeye çalışılmıştır. PKK Newrozları, halkımız için ulusal imhadan korunma ve bunun yanısıra özgürleşme zirvesi haline getirmeye çalışırken, düşman da bunu tersine çevirmek yönünde Newrozları Kürdistan halkını katletme, özgürlük talebinden uzaklaştırma ve bu temelde eski kölelik statüsünü pekiştirme günlerine dönüştürmeye yönelmiştir. Denilebilir ki bütün Newrozlarda PKK ile TC arasında düşüncede ve pratikte böyle bir çatışma süreci yaşanmıştır. PKK ne kadar

Devamı 2. sayfada

PKK'NİN ZAFERİ

❐ 7 Mart 1994 tarihinde, Selahattin Erdem ile Ali Haydar Kaytan'ın beraatiyle ve Hasan Hayri Güler ile Ali Aktaş'ın müebbet hapis cezasıyla sonuçlanan Düsseldorf-PKK Davası'nın son duruşmasında okunan savunma metnini olduğu gibi yayınlıyoruz.

24 Ekim 1989'dan beri burada çok sayıda açıklama yaptık. Bu davanın tarihi temelleri, siyasal çerçevesi, uluslararası boyutları, içeriği, nedenleri ve amaçları üzerine kapsamlı açıklamalarda bulunduk. Aradan geçen sürede dünya, Kürdistan ve Almanya'da çok önemli siyasal gelişmeler yaşanmasına rağmen, bu gelişmeler bizim değerlendirmelerimizi eskitmedi, tersine daha da anlamlı ve güncel hale getirdi. Bu nedenle, şimdiye kadar burada yapmış olduğumuz açıklamaların tümü şimdi de geçerlidir. Bunları dikkate alarak ve mümkün olduğunca tekrarlara düşmemeye çalışarak, özellikle son dönemlerde yaşanan bazı önemli gelişmeleri bu dava ile bağlantısı kapsamında kısaca izah edeceğiz.

I

PKK'nin ortaya çıkardığı siyasal gelişmelerin Almanya Federal Cumhuriyeti'ni ciddi bir biçimde zorladığı anlaşılıyor; bunu Federal Başsavcılığın gösterdiği hiddetten anlıyoruz. Federal Başsavcılık, yaşadığı hiddetin sarsıcı etkisiyle olacak ki, pek de kurumuna yakışmayacak sözler sarfediyor. Federal Başsavcılığa göre, bizler "alçakça işler" yapıyormuşuz, "caniymişiz, şuymuşuz, buymuşuz!" Bu davanın konusu Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi değilmiş! Bir kere, bizim için söylenen ve hakaret olarak görebileceğimiz sözlerin tümünü sahiplerine iade ediyoruz. Eğer bu davanın konusu Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi olmasaydı, aklı başında olan herkes kabul eder ki, o zaman böyle bir davanın seyri, Kürdistan'daki siyasal gelişmelere göre değişim göstermezdi.

WDR Türkçe Servisi'nin 19 Ocak

Devamı 23. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle yaptığı değerlendirme:

Kürdistan devrimi KADININ ÖZGÜRLÜĞÜ VE TOPLUMSAL DEVRİMİDİR

Çok önemli bir aşamadan geçiyoruz. Bütün gücümüzü, bütün yeteneklerimizi harekete geçirmeliyiz. Bunu söylemeye bile gerek yok. Ama maalesef zamanında anlaşılmıyor. Tam tersine böyle karartmak, çirkinleştirmek, olumsuzlaştırmak için ne kadar söz ve davranış gerekiyorsa o sergileniyor. Bir tartışma yürütüyorlar ki adamın yüreğini ağzına getiriyorlar. Bunlar düşmana cesaret veren tartışmalardır. En zor koşullarda bile ben, tek bir umutsuzluk doğuracak ne bir sözcük sarfettim, ne de bir hareket sergiledim. Ama bu kavranmıyor. Hep kendi basitliklerini, kendi grupçu niteliklerini, kendi çirkinleştirici yanlarını konuşturuyorlar.

Gerçek bir PKK kadrosu, ilişkilerinde çekici, özgürleştirici, aydınlatıcı, sürükleyici yönü bir an bile gözardı edemez. Bunun yanında tepki, kaçırtma, teslim alma, bozma, boğma ve tıkanıklığa götürmenin de bir kölelik tarzı olarak reddedilmesi gerektiği çok açıktır. Bu konuda büyük bir savaşımımız vardır. Görmek gerekir; o açıdan "ilişkiyi nasıl tıkatıyorum, nasıl itiyorum, nasıl teslim alıyorum, nasıl bastırıyorum, nasıl boşa çıkarıyorum, nasıl sağa-sola çekiştiriyorum, nasıl yaşanmaz duruma getiriyorum, nasıl muğlaklığa itiyorum, nasıl umutsuzluğun ilişkisine dönüştürüyorum" demeye kimsenin hakkı yoktur. Bunların hepsi düşmana hizmet eder. İlişki umut ilişkisi olacak. İlişki yengi-başarı imkanını içinde taşıyacak, uğruna içtenlik, iyimserlik yaklaşımı gerektirecek. Açıklama, çözümleme şansını sürekli verdireceksin ki, ilişki ve yaşam biraz ilerlemiş olsun.

Devamı 6. sayfada

Savaş gerçekleri ve taktikleri üzerine

2. BÖLÜM

13. Sayfada

Büyük bahar hamlemizde şehitlerimiz güç kaynağımızdır

Davut HACIOĞLU (Doğan) — **Faysal AVLAR (Cemşid)**
Sevinç ÇELİK (Binevş) — **Hasan BATMAZ (Mustafa)**
Mehmet KAPLAN (Şahin) — **Cemal AYDIN (Welat)**

ANI YAZILARI 10-12. SAYFALARDA

Newrozlarda yeniden doğan halkız

ARTIK BİZ YENİLMEYİZ!

Baştarafı 1. sayfada

Newroz'u Kürdistan halkı için özgürlük bilincine dönüştürmeye çalışmışsa, TC de bundan daha fazla bu bilincin uyanmasının önüne geçmeye çabalamıştır.

İşte 1994 Newroz'unun en anlamlı yanı, özgürlük bilinciyle her türlü kölece yaşam dünyasının yıkılmış olduğunu göstermiş olmasıdır. Böyle bir sürece, doğru devrimci politikalar, dönemin gelişmelerine ve düşmanın yönelimlerine göre geliştirilen taktikler temelinde ulaşıldı. Esas olarak ilk kitlesel Newroz kutlamaları 1990 yılında geliştirildi ve bu, Kürdistan halkının TC'den ciddi bir kopuşu yaşadığını kamuoyunun gözleri önüne seriyordu. Aynı zamanda PKK'nin "terörist" olduğu yönündeki iddiaları da yerle bir eden tarzda halklaştığının açık bir göstergesi oluyordu. TC'nin ilk büyük telaşı bu dönemde yaşanmaya başlıyordu. Siyasi çevreler Newroz'un bu düzeyde kitlesel olarak kutlanmasını TC açısından çok tehlikeli bir gelişme şeklinde yorumluyorlardı.

Newroz'un 1990 yılında serhildanlar biçiminde geniş kitlesel katılımlarla kutlanması, Kürdistan halkının kafasındaki korku karakollarını yıktığını, kölelik zincirlerini parçalayıp belli bir düzeyde özgürlük bilincini yakaladığını gösteriyordu. Her şeyden önce PKK önderlik çizgisinin uygulanması durumunda kitlenin büyük bir kalkışmaya hazır olduğu, muazzam bir örgütlülüğe çekilmeye zemin sunduğu, böylece alanların konumuna göre halk iktidarlaşması gibi dönemsel bir görevi dayattığını ortaya çıkarıyordu. Bundan hareketle partimiz 1991 yılında Newroz'u halkımızın bulunduğu her alanda, her ülkede yaygınca kutlamasını öngördü ve böylece TC'nin Kürdistan halkı karşısında eski sömürgeci politikasını uygulama gücünü kaybettiğini ispatladı. TC bu gelişmeler karşısında oldukça zor durumda kaldı. Taktik belirleyemedi, inisiyatifi kullanamadı. Büyük halk gücü karşısında çıkmaza girerek çıkar yol bulamadı. Ne halkı tam karşısına almak istedi ve ne de halkın büyük kalkışması karşısında seyirci kaldı. Yer yer katliamlara başvurdu. Ama diğer yandan politik ikiyüzlülükle şiddet politikasının sorumlusu olarak PKK'yi gösterdi ve böylece halkı PKK'den soğutmaya çalıştı. Yine 20 Ekim 1991 tarihinde yapılan genel seçimlerde kısmi bir hazırlığa rağmen PKK'nin desteklediği hemen hemen bütün adaylar kazanınca, TC nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu daha ciddi anlamaya başladı.

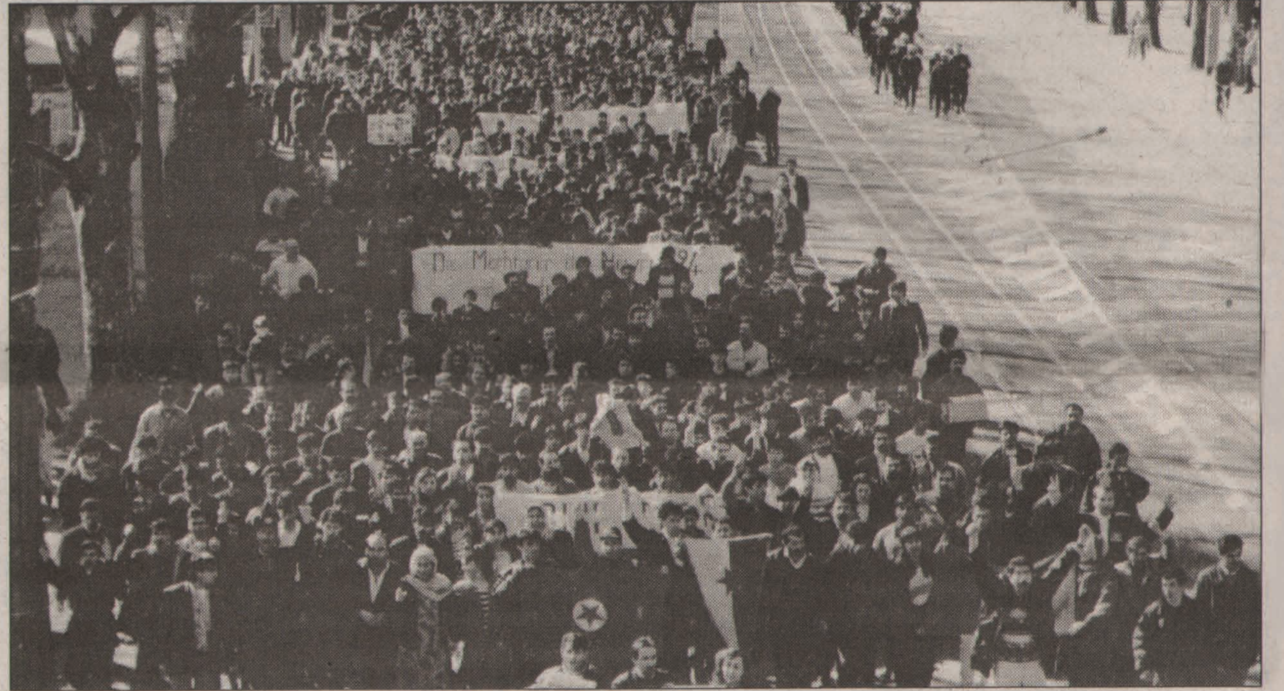
Bu gelişmeler ardından savaşan taraflar kapsamlı hazırlıklar temelinde 1992 yılına girdiler. Yeni kurulan koalisyon hükümeti bir yandan "Kürt realitesi"ni tanıdığını söylerken, diğer yandan bu maske altında ciddi katliamlara hazırlanıyordu. Düşman 1992 Newroz'unda silahlı halk ayaklanmasını bekliyordu. Kamuoyunu çok yönlü propaganda biçimleriyle ağır bir psikolojik ortama çekerek "Newroz sendromu" yaratıyordu. Kürdistan'ın hemen her tarafına yapılan yoğun askeri yığınaklarla halkın topyekününü kanlı bir katliamla bir daha ayağa kalkmamacasına ezmek istiyordu. Böylelikle 1992 Newroz'u PKK'nin sonu olabileceği kanısını kamuoyunun bilincine yerleştirmeye çalışıyordu. Sol maskeli kimi işbirlikçi-reformist örgüt, çevre ve kişiler de böyle bir beklenti içerisine giriyordu. Çok ciddi riskleri olan hayati bir süreç yaşanıyordu. Düşman ilk defa bütün sağını ve solunu birleştirme, işbirlikçilerini sonraki sürece hazırlama temelinde bir milli mutabakat oluşturmaya çalışarak, Kürdistan halkının ulusal imhasını hedefliyordu. Dolayısıyla bir zeminin oluşması için de tahrik edici, provokatif girişimlerle PKK'nin bir silahlı ayaklanmaya başvurmasını istiyordu.

PKK, 1991-92 kış sürecinde geçen her yıldan daha kapsamlı hazırlıklara yönelmiş, sürecin yakıcılığını dikkate alarak, düşmanın olası tüm yönelimlerini hesaba katmış, onun katliam taktiğini boşa çıkarmanın yöntemleri üzerinde yoğunlaşmış ve bu temelde 1992'yi büyük bir devrim yılı haline getirmeyi hedeflemişti. Uzun geçen kış sürecini değerlendirerek mücadelenin her sahasındaki kadro yapısını yılın kapsamlı hedefleri doğrultusunda sıkı bir eğitimden geçirmişti. Düşmanın halka acımasız bir katliamla yöneleceğini tespit eden PKK, Newroz kutlamalarında silahların kullanılmaması yönünde halka çağrı yaptı. Düşmanın Newroz'a ilişkin taktiklerini boşa çıkarmak için, nasıl bir kutlamanın yapılması gerektiği konusunda perspektifler sundu. Böylece düşmanın hesapları bozuldu, amacı boşa çıkarıldı. Halkın silahsız kutlamalarına rağmen düşman kendi adamları aracılığıyla bazı alanlarda provokasyon yaratarak yer yer katliamlara başvurdu. Fakat esas olarak sömürgeciliğin ulusal imha taktiği boşa çıkarıldı.

1993 Newroz'una gelindiğinde artık halkı da düşman olarak gördüğünü açıktan telaffuz eden TC, bütün Kürdistan'ı bombalayarak, her türlü silahları kullanarak yerle bir etmek istiyordu. "Bitlis Planı" adıyla anılan bu yönelim için Güney Savaşı ardından bütün koşulları hazırlamaya çalışıyordu. O dönemde sömürgeci basında da yer aldığı gibi baharda bunun tüm hazırlıkları bitirilecek ve düğmeye basıldığı an Kürdistan insanları ve coğrafyasıyla birlikte yakılıp yıkılacaktı. Taktiklerin savaşımı yoğunlaşıyordu, kesin sonuçlar alınmak isteniyordu. Milli mutabakat "Uluslararası mutabakat" a dönüştürülüyor ve işbirlikçilerden tutalım bütün emperyalist güçlere kadar hemen herkesin desteği sağlanıyordu. PKK'ye ve onun önderliğindeki Kürdistan halkına son bir ölümcül darbenin indirilmesi hedefleniyordu.

Buna karşılık PKK, özellikle Abdullah ÖCALAN yoldaşın öngörüleri temelinde en büyük yoğunlaşmasını yaşayarak bu zorlu süreci atlatmanın, bununla da yetinmeyip sürecin ağırlığını TC'ye bindirmenin taktiklerini bulmaya çabalıyordu. Bu ölüm-kalım sürecinin sağlıklı atlatılması bir yerde ulusal imha sürecinin kesin sonuçlandırılması anlamına geliyordu. Bir yandan askeri taktikler üzerinde durulurken, diğer yandan siyasal hamleler planlanıyordu. Bu kapsamlı hazırlıklar temelinde yıla ilişkin kazandıran bir programa ulaşılıyordu. Bu temelde Newroz'un öngünlerinde, 17 Mart 1993 tarihinde Abdullah ÖCALAN yoldaş, bilinen tarihi basın toplantısıyla tek yanlı ateşkes ilan ediyordu. Bu, hiçbir devlet, çevre ve kişinin beklemediği, şaşkına uğradığı müthiş siyasal bir çıkıştı. Özellikle TC sömürgeciliği hiç hazır olmadığı bir anda şoka uğruyordu. Büyük hazırlıkları boşa çıkarıldı ve süreç karşısında eli-kolu bağlandı. PKK'nin iç ve dış kamuoyunun özlemlerine, beklentilerine yerinde yanıt veren bu büyük siyasal hamlesi karşısında tümden inisiyatifini, inandırıcılığını kaybeden TC, her ne kadar süreci tersine çevirmeye, en azından bozmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Kesin kazanan PKK oldu.

1994 Newroz'una böyle yoğun mücadele, nefes nefese döneme dayatılan doğru taktikler temelinde ulaşıldı. Bu yılki Newroz süreci çok kanlı geçmeye adaydı. Belki kamuoyuna yansımadı, gürültüsü duyulmadı ama, TC tarafından hiçbir yılda olmadığı kadar Kürdistan'a askeri yığınak yapıldı. Her yerleşim alanında çok sıkı tedbirler alındı. TC'nin katliam birlikleri yeni bir düzenleme temelinde konumlandırılarak teyakkuza geçirildi. Bunlar dışındaki korucular, devletle işbirliği halindeki diğer bütün kesimler karşı-devrimci savaş cephesi için örgütlendirildi. Özel savaş güçleri topyekün olarak bir yıkım savaşı temelinde Kürt halkı üzerine saldırtılmaya hazır durumda konumlandırıldı. Gerillaya karşı kesin yenilgi alan ve savaşamaz duruma gelen Türk ordusu ve özel savaş güçleri bunun çılgınlığıyla soykırım uygulaması temelinde Kürdistan halkına karşı savaş halinde tutuldu.

Çılgınca katliamlar gerçekleştirme hesabı içinde olan sömürgeci Türk devleti, böyle bir durumun ortaya çıkabileceğini hesaplayan yabancı basın-yayın kuruluşlarına, delegasyonlara baskı uyguladı. Yurtseverler üzerinde uyguladığı terör, işkence, katletme ve tutuklamaların yanısıra yabancı delegasyonları da sindirme amaçlı uygulamalara başvurdu. Hem Kürdistan'da ve hem de Türkiye'de başlatılan yaygın operasyonlarla bütün muhalif sesleri bastırmaya çalıştı. İç ve dış kamuoyunda gelişebilecek yoğun tepkileri, yalnızlaşma riskini bile göze alarak ortamı büyük katliamlara hazır duruma getirmeyi hedefledi.

Bile bile böyle bir riski göze almanın altında hiç şüphesiz ciddi bir seçeneksizlik yatmaktadır. Şiddet uygulamasından, katliamdan, terör ve baskıdan başka elinde hiçbir seçenek olmayan bir güç, kesin yenilmiş, kesin kaybetmiş demektir. Bu durum aynı zamanda Kürdistan devriminin ilerlediği zafer yolunun sonuna yaklaştığını da gösteriyor. Dolayısıyla TC tarafından en çılgın temellerde bir savaşın dayatılabileceğini beklemek ve buna karşı-taktiklerle cevap vermek gerektiğini bilmek gerekiyor.

PKK, böyle önemli ve kritik bir süreçte karşılaşdığı Newroz'da düşmanın hesaplarını çözerek, bu yılki kutlamanın evlerde yapılmasını kararlaştırdı. Kürdistan halkına yaptığı çağrıda bunun nedenlerini izah ederek, bu yılki Newroz'un aktif direniş gücünü gerillanın üstleneceğini açıkladı. Çağrı yerine ulaştı ve Kürdistan halkı sokağa çıkmayarak Newroz'u evlerde kutladı. Çağrıya uyulunca ve TC güçlerinin oyunlarına malzeme sunulmayınca, bu Newroz da PKK'nin inisiyatifi altında kansız geçti. Bir anlamda katliam için hazır bekleyen gözü dönmüş TC katliam birlikleri işsiz kaldı.

Newroz'un neden böyle kutlandığını doğru kavramak ve gerekli anlamı vermek önemli bir noktadır. Burada ister kabul edilsin, ister edilmesin PKK'nin Kürdistan halkının temsilci gücü, fiiliyatta egemen parti yasaları kesin geçerli olan bir hareket konumunda olduğunu görmek gerekiyor. Ayrıca TC'ye karşı taktik üstünlüğe sahip olarak, kendi devrim yasalarını uygulamakta zorlanmadığı bir kez daha görülüyor. Örneğin PKK'nin çağrısıyla halk Newroz'u dışarda kutladığında TC güçleri her türlü yöntemle dağıtmaya yönelirken, bu yıl da yine PKK'nin çağrısıyla halk Newroz'u evlerde kutlayınca TC güçleri bu kez de halkı dışarda "Newroz'u kutlamaya" zorladılar.

TC'nin bu şekilde PKK'nin arkasında sürüklenmesi çok çarpıcı bir gelişme niteliğindedir. Kapsamlı olarak araştırılmaya değer bir noktadır. Kısaca özetlenirse bu gelişme, Kürdistan'da PKK'nin bir devlet konumunda, TC'nin ise bir terör örgütü düzeyinde olduğunu ortaya koyuyor.

Belirtildiği gibi, süreç oldukça hassastır ve son tarihi hesaplaşma özelliklerine sahiptir. Çok kanlı geçmesi beklenen böyle bir süreçte partimizin hedeflediği, halkımızı koruyarak onu zafere ulaştırmaktır. Bunun tek bir biçimi yoktur. Kaldı ki taktik zenginliğe en çok bu tür süreçlerde ihtiyaç duyulur. Burada önemli olan devrim cephesinde halkın tam örgütlülüğünü sağlamaktır, sömürgeciliğe itaatsizliği süreklileştirmektir. Halk PKK'nin çağrısına uyarak Newroz'u evinde kutlamıştır. Çağrıya göre dışarıda da kutlayabilirdi. Ancak burada halkı katliamdan koruma sorunu vardır ki, PKK, bu durumu dikkate alarak taktik belirlemiştir. Nitekim mevcut durumda TC, en basit bir muhalif sese bile tahammül edemeyecek kadar çılgınlaşmıştır. Hep öldürmek, yok etmek, yaşam hakkını ortadan kaldırmak histerisiyle yöneleceği hedef arıyor. Kendini kaybeden birisinin cinnet geçirmesi gibi, Kürt özelliği olan ve buna destek veren her şeye saldırıyor.

Böyle bir ortamda Newroz'un dışarda kutlanması, denilebilir ki TC'nin teşvik etmeye çalıştığı bir durumdu. Geçen yıllardan farklı olarak halkın Newroz'u kutlamasına yönelik tehditler fazla yapılmadı. Bu, maksatlı bir yaklaşımdı. Katliam programını uygulamak için halk hedef durumuna getirilmek istendi. Yine Tansu Çiller'in "Newroz'u resmi bayram yapacağız" şeklindeki açıklaması da Özal'ın taktiklerini çağrıştıran klasik bir yaklaşım olarak sömürgeci özel savaş programının bir parçasıdır.

Newroz halk tarafından böyle kutlanırken, yer yer dışarda ateşler yakıldı, halaylar çekildi. Yine Türkiye metropollerinde çeşitli gösterilerle kutlamalar yapıldı. Kısaca halk, çeşitli eylem biçimleriyle topyekün olarak Newroz'u özgürlük bilinciyle kutladı. Bu aynı zamanda daha büyük halk kalkışmalarına bir hazırlıktır. Özellikle 1990'larda başlayan serhildanlar, sürecin büyüklüğüne denk düşen yeni biçimler olacaktır. Eskisi gibi değil; daha hazırlıklı, daha örgütlü, daha programlı ve daha sonuç alıcı boyutlarda geliştirilecektir. Gelişecek büyük serhildanlar, hem halkın kendi kendisini koruması ve hem de gerillanın korunması temelinde gündeme getirilecektir. Stratejik dengenin olgunlaştığı ve stratejik saldırıya geçildiği koşullarda silahlı halk ayaklanmaları, dönemin özellikle ihtiyaç duyduğu bir taktik olarak kendisini dayatacaktır.

ARGK gerillaları da 1994 Newroz'unu yoğun eylemliliklerle karşıladı. Baskın ve bombalama eylemleriyle düşman güçlere ciddi darbeler vurdular. Newroz eylem planını başarıyla gerçekleştirdiler. Bilindiği gibi 21-28 Mart tarihleri olarak ilan edilen **Kahramanlık Haftası** itibariyle de hem halk, hem de gerilla, hareketli bir süreci yaşamaya devam edecektir.

Avrupa'da Newroz ateşi Ronahi ve Berivanla gürleşti

PKK'nin büyük tarihi çıkışıyla ölüm fermanı yırtılan Kürdün bulunduğu her yer artık bir Kürdistan'dır. Dünyanın her tarafına savrulan her Kürdün kalbinde bir Kürdistan yaşar. Bir dönemler adı unutulan Kürdistan artık dünyanın her kıtasından büyük ses veriyor. Kıtalararası yükselen sesleri birleşiyor ve özgürlük rüzgarıyla uçarak Kürdistan'a ulaşıyor.

Başkan APO'nun, "1994 yılı dünyada da Kürdistan yılı olacak" mesajını alan dünyanın her yerindeki Kürdistan yurtseverleri, Newroz'la birlikte ayağa kalkıyorlar; tek ses, tek yumruk ve tek yürekle Kürdistan'ı yaşıyorlar. Bilinçlerini kaynağa dönüşte yoğunlaştırıyorlar.

Avrupa'daki yurtsever halkımız her yıldan daha umutlu, daha coşkulu, daha kararlı olarak 1994 Newroz'unu militanca karşıladı. Yaklaşık yarım milyon Kürdün yaşadığı Almanya, yüzlerce polisini seferber ederek Newroz kutlamalarını engellemeye çalışınca yurtseverler büyük tepki gösterdi ve Almanya'nın her tarafında Newroz ateşini gürleştirdi. Adeta Almanya Kürdistan'a dönüştürüldü. Almanya ilk defa böyle bir halkın militan tavrıyla karşılaştı. Bu halk yasaklama kararını tanımadı, inada inat dercesine PKK-ERNK bayraklarını, Başkan APO'nun posterlerini indirmek yerine daha da yükseltti ve amacına ulaştıkça da coştu. Böylece dünyanın en köle halkının şimdi dünyanın en militan halkı olduğunu yine aynı dünyanın gözleri önüne serdi. Almanya çaresiz kaldı ve Federal İçişleri Bakanı, Kürdistan yurtseverlerini tehdit ederek, PKK ve ERNK'yi yasaklayan kararın gereklerini yerine getireceklerini açıkladı. Bu tehdite karşılık Almanya'nın her tarafındaki Kürtler hemen harekete geçerek aynı saatlerde neredeyse bütün otobanları ulaşıma kesti ve Newroz ateşlerini yaktı. Almanya'nın tutumuna karşı büyük bir öfke seline dönüşen yurtseverlerden bazıları Berlin'de, Oberhaussen'de, Frankfurt'ta ve Mannheim'de kendilerini yakarak Newroz ateşini daha da gürleştirdiler.

Mannheim'de **Ronahi (Bedriye TAŞ)** ve **Berivan (Nilgün YILDIRIM)** yoldaşlar Almanya'nın tutumunu protesto eden ve Kürdistan'a bağlılıklarını dile getiren bir mektup bıraktıktan sonra Newroz'un özgürlük ateşini bedenlerinde tutuşturdular. Yine Ronahi, Berivan'ın şahadete ulaştığı özgürlük ateşinin alevleri Avrupa semalarına yükseldi ve oradan rüzgara karışıp onların kalplerini Kürdistan'a taşıdı.

Kürdistanlı yurtseverler mücadelelerinde şehit verince, kararlılıklarını ve militanca gösterilerini zirveleştirdiler. Alman polisinin saldırılarına karşı meşru savunmaya geçerek gerekli karşılığı verdiler. Demokrasiden, insan haklarından ahkam kesen Almanya, polisini acımasızca yurtseverlere saldırttı. En kaba yöntemlerle yurtseverler dövüldü, elleri-kolları bağlandı, yerlerde sürüklendiler. Bu kaba hakaret ve vahşi saldırılar karşısında yılmayan yurtseverler, bırakalım geri adım atmayı, bir adım daha ileri attılar. Yasakları tanımayacaklarına dair ant içtiler. Almanya'ya geri adım attıracaklarına kesin karar kıldılar.

Dünya basın-yayını yurtseverlerin kararlı tutumlarına, anlamlı gösterilerine geniş yer verdi. Almanya ve TC teşhir olurken, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun temsilci gücü PKK bir daha uluslararası gündemin ağır bir sorunu olarak kendini hissettirdi. ERNK bayrağı, defalarca TV ekranlarında ve gazete-dergi sayfalarında Kürtlerin-Kürdistan'ın bayrağı olarak tanıtıldı. Kürtler, emperyalizm ve sömürgeciliğin dayattığı kölelik statüsünü bütün dünyanın gözleri önünde asla kabul etmeyeceklerini, kendi kaderlerinin özgürlük olduğunu, bunu kendilerinin tayin edeceğini haykırdılar. Dünyanın neresi olursa olsun, baskının şiddet düzeyi ne olursa olsun kendi bağımsızlık ve özgürlük haklarından asla taviz vermeyeceklerini, bunun için her türlü fedakarlığa hazır olduklarını, gerekirse topyekün kendilerini yakmaktan çekinmeyeceklerini ve her şeyleriyle Kürdistan için yaşadıklarını açıktan ilan eden Kürtler, emperyalistleri ve sömürgecileri dehşete düşürdüler ve onları bir daha düşünmek zorunda bıraktılar.

Bu gerçeğin bir zorlaması sonucu Almanya'nın en resmi yetkilisi sıfatıyla Başbakan Helmut Kohl, bu durumla ilgili basın toplantısı yaptı. Bütün açıklamaları, Kürtleri ciddiye almak, güçlerini kabul etmek zorunda kaldığı biçimindeydi. Türkiye'nin içişlerine karışmak istemediklerini belirterek, TC'ye baskı yapılması yönündeki dayatmaya cevap vermek zorunda kaldı. Yine Almanya'da 450 bin Kürdün yaşadığını ve bunun 40 bininin ise PKK'ye sempati duyduğunu açıklaması, Almanya'nın neden Kürtlerle başedemediğini kendi kamuoyuna izah etme ihtiyacından kaynaklanıyordu. Bu, Almanya'nın PKK'nin gücünü dikkate almak zorunda olduğunun itirafı oluyordu. "40 bin" rakamının telaffuz edilmesi, Almanya'nın PKK'ye ilişkin şimdiye kadarki resmi raporlarının da yalanlanması anlamına geliyordu. PKK'nin tam gücünü yansıtmak istemeyen niyete rağmen bu rakam veriliyordu. Gerçekte ise bilindiği gibi PKK Almanya'da bir çağrıyla 100 binin üstünde Kürdü harekete geçirebilen ve 450 bin olarak kabul edilen toplam sayının büyük çoğunluğunu şu veya bu düzeyde etkileyen bir harekettir. Kürt kimliğini ise, Kürtlerin toplam sayısı olan 30-40 milyona kabul ettirmeyi başaran bir güçtür.

Bu bir gerçektir ve bunu en çok bilen de TC'den sonra Almanya'dır. Yine aynı basın toplantısında Helmut Kohl'ün kendi deyimiyle "suça bulaşmış Kürtlerin" sınırdışı edileceğini açıklaması kof bir tehdit değilse, Almanya'nın daha sonra büyük pişmanlık duyacağı bir gelişme olacaktır. Almanya bunu kaldırabilecek güçte değildir. Bu Almanya hükümetini yerinden edecek tehlikeli bir olay ve bütün dünyada tartışılacak bir skandal olur. Almanya çok kötü oynuyor. Bu aşamadan sonra Kürt halkını karşısına alan her güç kesin kaybeder. Hangi güç olursa olsun, Kürt halkının hem kendi ülkesinde ve hem de dış ülkelerde oluşturduğu büyük sağlam birliğini dikkate almak zorundadır. Bu birliğin de PKK'nin kendisi olduğunu unutmamak durumundadır. Bu büyük birlik yasaklanamaz. Almanya bu gerçeği kabul etmelidir. Kürtler değil, kendisi suça bulaşıyor. Bir an önce bu suç bataklığından çıkması, kendisinin çıkarınadır. Kaldı ki PKK, Almanya'da bile Alman emperyalizminden daha güçlüdür. Güç, teknik değildir, insandır. Almanya bunu dikkate almalı ve Kürtler karşısında ikinci bir TC olmamalıdır. Yoksa tarihinin en büyük hatasını yapacaktır ki, bunun bedelleri çok ağır olacaktır.

Almanya Kürtlerle mücadeleyi göze alırsa kesin kaybeder. Kendi ülkesindeki Kürtlere bile yenik düşmekten kurtulamaz. Bir de bu mücadelenin Ortadoğu cephesi vardır. Zaten Türkiye'ye bu kadar sunulan desteğin en önemli nedeni Ortadoğu'yu sömürme amacı değil midir? Ortadoğu şimdiden PKK'den soruluyor, ileride bu daha fazla kesinleşecektir. PKK önderliğinde kazanılmaya doğru giden Kürdistan, Türkiye'ye de Ortadoğu'yu kapatacaktır. Ve bugün PKK, dünyada hiçbir gücün –devletler de dahil– yapamayacağı kadar özgürce düşünüyor ve düşündüğünü özgürce gerçekleştiriyor. Onu bağlayan hiçbir dış bağlantı yoktur; tamamen bağımsız hareket etme gücüne sahiptir. Nitekim PKK'yi yenilmez kılan bu tutumdur. Dolayısıyla Almanya, PKK'yi daha iyi tanımalı, nasıl bir ateşle oynadığını iyi görmelidir.

Gerçekten Kürtler, dünyanın her tarafında kesin kazanmaya mahkum olmuşlardır. Kaybedecekleri hiçbir şey kalmamıştır, sadece ve sadece kazanacakları vardır. Her Kürdistanlı böyle düşünmeli ve bu mücadelede tam bir militan olmalıdır. Dünyanın neresinde olursa olsun, ya kazanacağız, ya kazanacağız!

TC SEÇİM OYUNUYLA İFLAS POLİTİKASINI GİZLEYEMEDİ

Nasıl bir oyun olduğu, ne amaçla yapılmak istendiği ve adına sadece TC'nin özel savaş yönetiminin seçim dediği 27 Mart seçimleri etrafında yine oyunun sahipleri tarafından koparılan fırtına dindi. Sömürgeci egemenlerce bu konuda söylenen, açıklanan hemen her şey sonucun daha o zamandan nasıl ortaya çıkacağını fazlasıyla gösteriyordu. Dolayısıyla dağın fare bile doğurmasına gerek yoktu. Adına seçimden başka her şey denilebilecek bu özel savaş oyununu aynı kişiler hazırladı ve yine aynı kişiler sahneye koydular; rolleri oynayacak figüranları büyük bir özenle bir araya getirip topladılar. Bu yeni bir şey değildi, geçmişi Türklerin Anadolu'ya gelişine dayanan bir gelenekti. Nitekim Mustafa Kemal de, bu oyunun sahnelendiği cumhuriyeti, içki masasında ayağa kalkıp ilan etmiş ve hiç alakası olmadığı halde bunun halkın cumhuriyeti olduğunu açıklamıştı. Dalkavukları da yaranmacılığın doyumsuz zevkiyle Mustafa Kemal paşalarını alkışlamışlardı. Aynı geleneğin bir parçası olarak bu oyun da, kapsam ve nitelik bakımdan farklı olsa da aynı mantıkla sergilendi.

Adına 27 Mart yerel seçimleri denilen bu oyunun hangi koşullarda ve nasıl yapıldığı üzerinde çokça değerlendirmeler yapıldı. Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin ortaya çıkardığı düzeyle birlikte artık Türkiye sömürgeci siyasetinde bütün olayların istisnasız siyasi kimliğe büründüğünü, dolayısıyla olağanüstü özellikler taşıdığını da biliyoruz. Nitekim hemen her olay ulusal kurtuluş mücadelesine karşı olağanüstü koşullarda gündeme geliyor ve bunun nedeni ve nasılı tüm açıklığıyla gözler önünde bulunuyor.

Daha aylar öncesinde "Güneydoğu'daki koşullar" nedeniyle seçimlerin yapılıp yapılamayacağı yönünde, bir parçası da dışarıya yansıtılmak üzere, özel savaş tarafından büyük bir ciddiyetle tartışıldı. DEP adaylarının PKK tarafından destekleneceğini ve bunda ezici bir başarı kazanılacağını düşünen TC, seçimlerde en sıradan demokratik bir kuralın işletilmesi durumunda bile bunun PKK'nin lehinde bir referanduma dönüşeceğini hesaplayarak özel bir politika izledi. Ortaya çıkacak sonuç büyük siyasal bir olay olacak ve bu da Kürdistan halkının kesin kopuşunu teyit edecekti. TC izlediği taktikle DEP üyelerini öldürdü, işkenceden geçirdi, tutukladı, göz açtırmadı. Amaç, hezimete uğratılan bir DEP'i sembolik olarak seçim içinde bulunmuş olarak dış kamuoyuna göstermekti. Tabii ki bununla da DEP'in şahsında PKK'nin bittiğini ilan etmekti. DEP seçimi boykot etti. Sonuçta TC, kendi oyunu ile baş başa kaldı.

Seçimin ön günlerinde halkın katılımı için TC yöneticileri tarafından çağrı üzerine çağrı yapıldı. Demirel, böyle bir talebin yerine getirilmesi yönünde halktan ricada bulundu. Adeta bütün TC yetkililerini bir seçim sendromu sardı. Sonuçta çıkan büyük siyasal olayın üzerlerine yıkılmamasını çok hayati bulduklarından ötürü aylar öncesinden yapılan hazırlıklar zirveye çıkarıldı. Çünkü karşı tarafta PKK'nin boykotu vardı. Koşulların farklılığına rağmen TC, PKK'ye karşı bir sınavı başarma psikolojisine girdi. PKK, boykot çağrısı ve imkanları ölçüsünde propaganda yaparken, TC büyük askeri yığınak yaptı, köyleri bombaladı, toplu tutuklamalar gerçekleştirdi, insanları öldürdü, işkence yaptı, her anı tehditten ibaret kıldı. Yine gözlemci olarak Kürdistan'a giden yabancı delegasyonları tutukladı, hareket özgürlüğünü ortadan kaldırdı, ölümle tehdit etti. Böylece seçimin tamamen kendi lehinde sonuçlar vereceği koşulları hazırlamaya çalıştı. Başarılı olamadı; olamazdı, çünkü Türkiye'nin başarı imkanları ortadan kalkmıştır.

Sonuç ne oldu?

"Güneydoğu'da yapılan seçim tam bir sahtekarlık örneği. Gözaltına alındık. Seçimi yerinde gözleme imkanı devlet güçleri tarafından bize tanınmadı. Korucular ve askerler halka zorla oy kullandırtmak için baskı ve tehditler yaptılar. Buna rağmen seçimi boykot oranı çok yüksek. Bir Diyarbakır'da RP'nin adayı ancak halkın % 4'ünün oyuyla seçildi. Güneydoğu'da devletin büyük baskısı var. Boş durmayacağız." (Kürdistan'a giden bir İngiliz delegasyonun yaptığı basın toplantısından)

TC yöneticileri ise bu seçimi şimdiye kadarki en yüksek katılımlı seçim olarak açıkladılar. "Kazanan Türkiye oldu", yine çok sahtekarca halkın PKK'nin boykot çağrısına uymadığını söylediler ve kendilerince zafer ilan ettiler. Bu sahte zaferdeki payından dolayı Almanya'ya da memnuniyetlerini çeşitli biçimlerde bildirdiler. Nitekim Almanya'nın Kürtlere yönelik saldırılarının bir amacı da TC'nin seçim sendromunu kolay aşmasını sağlamaktı. Bu bile seçimin hangi koşullarda yapıldığını göstermeye yeter.

Gerçekte ise seçim sonuçlarından TC tarafından gizlenen tablo ortaya çıktı ve bir anlamda bu büyük bir yenilgi olarak resmen belgelendi. Kaldı ki devletin bütün partileri o kaybına uğradı. Refah'ın yükseliş göstermesi de bu gerçeği değiştirmiyor. Bu da rejimden uzaklaşmanın bir göstergesidir. Özellikle "RP Güneydoğu'yu silip" süpürmedi. Korucubaşları, ağalar, ajanlar aday gösterilerek seçtirildiler. Adayların önemli bir kısmı da gönülsüz seçtirildi.

Bugün Kürdistan'da TC'yi korucular, ağalar, ajanlar, devlet bürokratları dışında destekleyen kimse yoktur. Seçimde bunlar oy kullandı. Bu anlamda PKK'nin yaptığı boykot çağrısı % 100'e yakın bir başarıya ulaşmıştır. Tabii ki RP'nin yükselişi "DEP'in tepki oyları" sonucu olmamıştır. Kaldı ki Kürdistan halkı, özel savaşın beslediği RP'nin din maskesi altında sömürgeci bir parti olduğunu çok iyi biliyor. Gerçekler TC yetkililerinin açıkladıklarının tersine olmasaydı, köylerin bombalanarak Kürdistan halkının boykotuna bu şekilde karşılık verilmezdi.

Her şeyden önce ortaya çıkan gerçek, TC'nin artık Kürdistan'daki komalık durumundan kurtulamayacağı ve ölüm günlerinin sayılı olduğudur. İflas eden sömürgeci politikaya Kürdistan'da uygun bir kılıf bulunamadı. Bu demektir ki, TC Kürdistan'da her şeyini kaybetmiştir. Varlığı çıplak zor dışında tümden silinmiştir.

Bu, PKK'nin beklenen zaferidir, Kürdistan halkının ülkesine sahip çıkış eylemidir, dolayısıyla bin yıllık sömürgeciliğin paramparça olarak dağılmasıdır.

Şimdi sıra PKK önderliğindeki Kürdistan halkının büyük iktidarlaşmasının kurumlaşmasındadır. Gerçekler bir kez daha bu seçim oyunu vesilesiyle Kürdistan'ın nihai zafere gideceğini dost-düşman herkese göstermiştir.

ULUSLARARASI KUZEY-BATI KÜRDİSTAN KONFERANSIYLA ÖNEMLİ BİR ADIM

Doksanlı yıllarda uluslararası durum değerlendirmesi yapıldığında dünyanın süper güçleri veya tek söz sahibi devletleri olarak kabul edilen ABD ve Sovyetler Birliği'nin güncel sürece ilişkin politikalarına bakılır ve bu politikalardan çıkarılan sonuçlar temelinde yorumlar yapılırdı. Çünkü dünyadaki dengeler iki kampın temsilci güçleri durumunda olan ABD ve Sovyetler Birliği tarafından kilitlenmiş ve mevcut statükoyu bozucu gelişmelerin de karşı politikalarla tasfiye edilmesi hedeflenmişti. Dolayısıyla ister kapitalist sistem, isterse reel sosyalist sistem olsun, karşılıklı birbirlerinin güç dengelerini hesaba katar ve buna göre yönelimlerine biçim verirlerdi.

Seksenli yıllarda başlayan ve doksanlı yılların başında somut sonuçlar ortaya çıkaran reel sosyalizmin çözülüş süreci dünya dengelerinin de köklü çözülüşünü beraberinde getiriyordu. Sovyetler Birliği'nin dağılması, çok doğal olarak bu sisteme bağlı bulunan Doğu Avrupa ülkelerinde de yönetim ve politika değişikliğine yol açması, dünya dengelerinde şu veya bu düzeyde söz sahibi olan, ister birinci elden, ister ikinci elden etkili olan güçlerin yönelimlerinde stratejik ve taktik değişimler gündeme getiriyordu. Her güç, İkinci Dünya Savaşı ardından şekillenen ve seksenlerde güçlenerek kilitlenen statükoya göre olan politikasını gözden geçirmek, gelecekte ortaya çıkacak yeni dengelerde yer aramak zorunda kalıyordu. Daha önce hemen her politika sistemlerin temsilcilerinden birine dayanma gereğini duyarken, kutuplaş-

maların ortadan kalktığı yeni dönemde ise deyim yerindeyse her devlet kendi başının çaresine bakmak durumunda kalıyordu.

Yeni dengelere doğru hızlanan süreçten en olumsuz etkilenen ülkelerin başında Türkiye geliyordu. Bu dönemde Türkiye egemenlerinin sözcüsü politikacılar ve sömürgeci sistemin akıl hocaları yeni siyasal durum değerlendirmelerinde Türkiye'nin yerini arıyorlardı. Cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar hep büyük güç merkezlerine dayanmayı, sistemlerarası mücadelede doğan boşluklardan yararlanmayı, böylece kendini pahalıya pazarlamanın kozlarını sağlamayı hep esas alan Türkiye, "Sovyet" veya "komünizm tehditi"nin ortadan kalkmasıyla birlikte doğan boşluğa birdenbire düşmenin şokunu yaşıyordu. Üstüne üstlük PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi büyük halk kalkışmasıyla birlikte yeni bir boyut kazanıyor ve rejimin geleceğini oldukça tehdit eden bir sorun olarak gündemin en temel ve en başat sorunu olarak yakıcılığını dayatıyordu. Dolayısıyla "Sovyet tehditi"nin ortadan kalkmasının en önemli sonuçlarından biri olarak Türkiye'nin jeopolitik durumunun öneminin azalması sömürgeci rejim yetkililerinde yeni arayışlar başlatıyordu. İçine düşülen boşluktan, çok çeşitli politik manevralara, şantajlara, büyük tavizlere rağmen çıkar yol bulunamıyordu. Aslında bu çıkmaz durum süreç ilerledikçe olduğundan çok daha ileri boyutlarda derinleşiyordu.

Günümüzde de görüldüğü gibi reel sosyalist sistemin başını çeken Rusya'nın geçici olarak uluslararası politik arenadan kısmi şekilde geri çekildikten sonra tekrar sahneye çıkması, meydanı tümden Batılı emperyalist devletlere terk etmeyeceğini açıktan telaffuz ederek yeni politik girişimlerde bulunması, dünya dengesinde yaşanan geçiş aşamasına yeni bir boyut kazandırdı. Yine doksanlı yıllarda uygulamaya geçirilmeye çalışılan "yeni dünya düzeni" politikasının Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Afrika'da şu veya bu düzeyde diğer kıtalarda aşılması zor engellerle karşılaşması, ilgili bütün devlet ve güçleri yeni durum değerlendirmelerini yapmak zorunda bırakıyor. "Yeni dünya düzeni", dünyanın hemen her kıtasında yaşanan askeri, siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel sorunlar karşısında beklenen çözümü sağlayamadığı gibi bu sahalardaki durumu daha da içinden çıkılamaz düzeyde ağırlaştırıyor. Özellikle son olarak Afrika'da Somali somutunda daha açıkça görüldüğü gibi, diğer bölgesel sorunlarda başvurulan askeri şiddet politikaları sahiplerinin aleyhine işliyor. Somut sonuçlar ortaya çıkaran bu politikanın çıkmazını gören emperyalist güçler, bu şiddet politikasının yanısıra, Filistin-İsrail çelişkisinde görüldüğü gibi bu kez uzlaşma kılıfı altında aleyhteki gelişmeleri tasfiye etme politikalarına başvuruyorlar.

Demek ki uluslararası dengelerde yaşanan geçiş sürecinin belirgin özelliklerinden biri devrimci-radikal gelişmelerin uzlaşma yöntemiyle tasfiye edilmeye çalışılmasıdır. Bu sürecin avantajlı ve dezavantajlı özellikleri vardır. Güçlü politikalar için avantajlı zemin sunarken, zayıf politikalar için ise dezavantajlı ortam sunmaktadır. Hiç kuşkusuz tasfiye amaçlı olsa da bu uzlaşma politikası amacına ulaşmak için tavizler vermeyi de içermek zorundadır. Bunu bütün yönleriyle doğru değerlendiren ve buna göre yerinde taktik belirleyen politik güçler, böyle bir süreçten büyük kazanımlar koparabilirler.

Bu anlamda mevcut uluslararası süreç, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi için hiçbir dönemde olmadığı kadar kazandırıcı özellikte olan elverişli koşullara sahip bulunmaktadır. PKK'nin böyle bir süreçle bağlantısız olmaması, tersine böyle bir sürecin ortaya çıkmasında pay sahibi olması çok önemlidir. Dolayısıyla mücadele çizgisiyle böyle bir gelişmenin ortaya çıkmasında rol sahibi olan PKK'nin, bu süreçten Kürdistan devrimini güçlendirerek çıkarması zor değildir.

Bunun dışında uluslararası düzeyde Kürdistan devrimi için elverişli koşullar sunan bugünkü süreç, TC için aleyhte gelişmeleri ortaya çıkarıyor. Türk sömürgeciliği açısından aleyhte olan bu durumun daha da ağırlaşması için nedenler bir hayli fazladır. Nitekim Türkiye'yi sırtında taşıyan Batılı güçler, dünyada yeni dengelerin oluşmasında belirleyici bir öneme sahip olan Ortadoğu'nun birinci sıradaki Kürdistan sorununun kendi çıkarlarını zedelemeyecek bir tarzda çözüme kavuşturulmasına ihtiyaç duyuyorlar. Bu sorunun sürece yayılmasının Batı emperyalizminin çıkarları açısından ağır sonuçlar ortaya çıkarması söz konusudur. Ancak Türkiye'nin emperyalist bir çözüme bile yanaşmadığı ya da buna hazır olmadığı görülüyor.

Tabii ki gelinen süreçte, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, yenilmezliği kanıtlanmış öncü bir güç olan PKK'nin önderliğinde tasfiye edilemez bir boyuta ulaşmıştır. Her yeni süreç PKK mücadelesi için yeni bir kazanım, devrimin zaferini yakınlaştıran yeni bir mesafedir. Süreçlerle birlikte kaydedilen gelişmeler, hem TC sömürgeciliğine, hem de Batı emperyalizmine karşı elde edilmektedir. Batı emperyalizmi.bunu günümüzde daha iyi görüyor ve buna göre politik tutum içerisine giriyor.Yani Kürdistan sorununun daha fazla aleyhine dönüşmemesi, kendisinin bundan tamamen dıştalanması anlamına gelecektir. Dolayısıyla bir çeşit soruna ortak olma ihtiyacını duyuyor ve bunun karşılığında tavizkar davranma tutumuna giriyor.

Öte yandan PKK de kendi önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişme boyutu karşısında Batı emperyalizminin adım adım hizaya gelerek esnekleştiğini görüyor. Bunun hangi amaçla geliştirilen bir yaklaşım olduğunu değerlendiriyor ve böyle bir amacın hizmetine düşmeden devrimi yararlandırmaya çalışıyor. Batı'nın soruna karşı gelişen bu aktif eğilimini, emperyalist çıkarlar temelindedir diye elinin tersiyle bir kenara atarak görmezden gelmiyor. Burada önemle görülmesi gereken nokta, Kürdistan sorununun uluslararasılaşma sürecinin başından beri PKK mücadelesi temelinde gelişmiş olmasıdır. Nitekim bir devrim hareketinin etkilediği alanları ve politikaları taktiksel temelde stratejisine hizmet ettirmesi kadar doğal bir yaklaşım olamaz. Kaldı ki böyle bir yaklaşım birçoklarınca, hatta kendi mensuplarınca bile yeterince anlaşılmasa da çok güçlü siyasal sonuçlar yarattığı, devrim sürecine yeni hamleler kazandırdığı çok iyi biliniyor. İçinde bulunduğumuz 1994 yılında ulusal ve uluslararası çapta siyasal çıkışların hamlelerin gerçekleşmesi için birçok neden ve zorunluluk vardır. Nasıl ki devrimler sonuca gittiği dönemlerde askeri şiddet yoğunlaşıyorsa siyasal hamleler de yoğunlaşmak zorundadır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi böyle bir süreci yaşıyor. 12-13 Mart 1994 tarihleri arasında Belçika'nın başkenti Brüksel'de gerçekleştirilen "Uluslararası Kuzey-Batı Kürdistan Konferansı", böyle bir ulusal ve uluslararası olgun sürecin bir parçası olarak gündeme gelmiştir. Bu konferans nicel ve nitel bakımdan şimdiye kadarki en ciddi ve en gerçekçi bir konferanstır. Çeşitli ülkelerden ve mesleklerden tanınmış yaklaşık 150 şahsiyetin katılımı ve bunların sorunun çözümünde çok önemli olan noktalarda değerlendirmelerde bulunmaları, bu temelde etkili kararlar çıkarmaları uluslararası alanda atılmış büyük bir adım olarak yorumlamak yerindedir.

Konferansa PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş da, PKK'nin sorunun siyasi çözümüne ilişkin yaklaşımını açıklayan ve bunu maddeler halinde somutlaştıran bir mesaj gönderdi. İç ve dış kamuoyunun soruna ilişkin özlemlerine yanıt olan bu mesaj, konferans delegeleri tarafından en içten duygularla ayakta alkışlandı. Mesajın içerdiği görüşler iç ve dış kamuoyunda olumlu yönde büyük yankı yarattı. TC devlet yetkilileri ise bu yaklaşımı, "Apo sıkıştı", "Nefes almak için yeni bir manevra" vb. açıklamalarla karşıladılar ve şiddet politikasında ısrar edeceklerini vurguladılar. Konferansın başarısını da gölgelemeye ve bundan sonraki yaptırım gücünü de engellemeye çalıştılar.

TC'nin, uluslararası önemli bir adım olarak gerçekleşen ve Kürdistan sorununa hizmet eden bu konferansı bundan farklı bir tavırla karşılaması beklenemez. Zaten gerek içte ve gerekse de dışta Kürdistan sorununun çözümüne hizmet eden her gelişme, her olay ve hatta her görüş TC'nin aleyhine olan sonuçlara yol açacak koşullar ortaya çıkmıştır. Yukarıda belirtildiği gibi, bu, mücadele temelinde büyük bedeller pahasına yaratılan bir süreçtir. Doğru değerlendirilirse tümüyle devrimi güçlendiren özellikleri bağrında taşıyan bir gelişme aşamasıdır.

Son olarak yapılan Uluslararası Kuzey-Batı Kürdistan Konferansı'nın bir kararında, katılım sağlayan her ülke delegelerinin heyetler düzeyinde sorunun siyasal çözümü için girişimlerde bulunacak ve ortak çalışmalarla etkili uluslararası kuruluşları harekete geçirmeye çalışacaklardır. Bu girişimler ulusal kurtuluş mücadelemiz için yeni diplomatik ilişki sahalarını açarken ve bu temelde sorunun daha da uluslararasılaşmasını sağlayabilecekken, TC için uluslararası alanda büyük baskı aracı olacaktır. TC'nin diplomatik alanda manevra sahası daralacaktır. PKK'nin siyasal çözümden yana olan yaklaşımı, sadece içte değil, dışta da TC'nin ikiyüzlü ve şiddet politikasının önüne dikilecektir. PKK'nin bu politikası, uluslararası alanda tanınan kurumların ve şahsiyetlerin elinde TC'ye karşı dayatılan bir baskı aracı olacaktır. Dolayısıyla PKK'nin yaklaşımını belirleyen Abdullah ÖCALAN yoldaşın konferans mesajı, TC'yi daha fazla sıkıştırmış, çok önemli bir süreçte TC'nin gerçek yüzünü teşhir etmiştir.

Kısacası, Türkiye'yi, her sahada olduğu gibi dış politikada da, diplomatik sahada da zor günler beklemektedir. Bu, gelişmenin doğal bir seyri ve sonucudur. Çünkü, şimdiye kadar Türkiye'nin lehine olan hiçbir şey Türk egemenlerinin kendi özgüçlerine dayanarak yarattıkları bir gelişme değildir. PKK açısından ise, bu, tam tersinedir. TC asalak karakterinin ağır bedellerini öderken; PKK ise özgücüyle yarattıklarının sonuçlarını alıyor. TC, bağımlılığının yarattığı büyük bir boşluğa düşerken, PKK ise bağımsızlığının yarattığı zafer çizgisinde ilerliyor. Dolayısıyla bu kader belirleyici süreçte PKK, hem içte ve hem de dışta TC'ye oranla kıyaslanamayacak düzeyde avantajlı bir konumu yaşamaktadır.

Özellikle bazı emperyalist devletlerin PKK aleyhinde açıklamalarda bulunmaları, bazılarının yasaklama tedbirlerine başvurmaları, özünde söz konusu gerçeği değiştirmez. Gelişen bu yaklaşımlar PKK'yi daha fazla muhatap durumuna getiriyor ve böylece daha fazla uluslararasılaşan Kürdistan sorununun kabul gören meşru temsilci gücü durumuna yükseltiyor. Kaldı ki söz konusu emperyalist devletlerin de şimdiye kadar yaptıklarından daha fazla yapabilecekleri bir şey kalmamıştır. TC'ye karşı olduğu gibi, Batı emperyalizmine karşı da kazanmak PKK'nin elindedir. Sürecin önemini ve gereklerini dikkate alan bir tarzda uygulama gücü olunursa, Abdullah ÖCALAN yoldaşın tabir ettiği gibi, 1994 yılını dünyada da bir Kürdistan yılı haline getirmek zor değildir. Mevcut uluslararası gelişmeler şimdiden böyle bir sonucun yaratılabileceğini göstermektedir.

KONFERANSLAR AYI MART'TA YILIN ZAFER HAZIRLIKLARI TAMAM

"Bu güzel bahar başlangıcında öyle sanıyorum ki bu kıştan beri yürüttüğümüz oldukça kapsamlı hazırlıklarda, esas itibariyle yine oldukça çirkinleşmiş, muğlaklaşmış, bir o kadar fukaralaşmış, yaratma yetenekleri körelmiş, ruhu adeta donmuş, bilinci karartılmış, kazanma iddiası yitirilmiş insan gerçeğimizin küçük bir bölümü olarak sizlerle geliştirdiğimiz çabalar sonucu yine bu bahar aydınlığı ve sıcaklığı kadar aydınlığın ve sıcaklığın düşünsel, ruhsal ve davranışsal düzeyine ulaştığımızı belirtebiliriz." (Abdullah ÖCALAN, 3. Ulusal Konferans'a sunulan rapordan)

Kış sürecinden bu yana çok kapsamlı hazırlıklar yapıldı. Bütün Kürdistan eyaletlerinde, yurt dışı mücadele sahalarında konferanslar yapılarak, hazırlıklar zirveleştirilerek tamamlandı. Yapılan konferanslarda 1994 yılına ilişkin dönemi başarıyla karşılayabilecek zengin kararlar alındı. Kışın atlatılmasıyla ve baharın gelişiyle birlikte zirveleştirilen hazırlıklar uygulama safhasına ulaştırıldı. Uygulamanın başarılı sonuçlar vermesi için her mücadele sahasında gerekli düzenlemeler ve konumlandırmalar yapıldı. Yine bu uygulamaların yürütücü güçleri yoğun bir eğitimden geçirildi. Kapsamlı mücadele ve kişilik çözümlemeleriyle yeni dönemin militan yaşam ve çalışma tarzı netleştirildi.

Bu anlamda kış-bahar süreci büyük kazanımlarla dolu geçti. Ciddi bir kayıp yaşanmadı. Yer yer gerilla birimlerinde ciddi yetmezlikler ortaya çıktı ve bu istenmeyen kayıplara yol açtı. Ancak bu durumlara da anında müdahale edildi ve gerekli düzeltmelere gidildi.

Düşman "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" yaklaşımıyla ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün cephelerine çok şiddetli yönelerek, bahara PKK'nin belini kırmış olarak girmeyi hedefledi. Bunun başarılması için bütün imkanlarını seferber etti. İşbirlikçileri kullandı, emperyalizmin fiili desteğini sağladı, Ortadoğu gericiliğinden yararlandı, komplo-provokasyon denemelerinde bulundu. Yurt içi ve yurt dışı sahalarını sonuna kadar kullandı. Bütün dış politikada, diplomaside, devletler düzeyinde bütün görüşmelerde "PKK'ye karşı mücadele" için destek istedi. "PKK sorunu"nu bütün her şeyde birinci gündem maddesi olarak ele aldı. Nitekim sömürgeci TC'nin bütün sorunlarının çözümü Kürdistan sorununa endekslendi. Bu durum açıktan dile getirilmek zorunda kalındı.

Şimdi 1994'ün baharı. PKK, geçen bütün baharlardan daha çok bu bahara güçlü olarak giriyor. Düşman ise hiçbir baharda olmadığı kadar bu bahara zayıf olarak giriyor. Bu, ortaya çıkan çok önemli bir gerçektir. Düşman politikasının yüzde yüz boşa çıkarıldığını gösteriyor. Bu politikayı işlemez kılan PKK'nin ise genel poli-

tik doğrultusunda yüzde yüz başarılı olduğunu gösteriyor. Sonuçta PKK ile TC eşit koşullarda veya eşit avantajlarda karşı karşıya gelmiyor. PKK kıyaslanamaz bir düzeyde güçlü bir pozisyonu yakalayarak çok zayıf düşmüş bir TC'nin karşısına dikiliyor.

Hiç şüphesiz TC, bu geçen süreçte bir yandan şiddetle Kürdistan'a yönelirken, diğer yandan baharda yükselecek savaş için büyük hazırlık yaptı. Ancak çok yönlü imkanlara sahip olsa da, bütün kurumlarını bu yolda seferber etse de, yapacağı hazırlıklar sonuç alıcı olamaz. Birincisi, izlediği politika haklı temellere dayanmıyor, halkın çıkarlarını ifade etmiyor. İkincisi, Türkiye bir sorunlar yumağıdır; bu sorunlar zincirleme gelişiyor, her sorun çözümsüz kalınca bir diğerini doğuruyor. En önemlisi de ulusal kurtuluş mücadelemizin kesintisiz yürüyüşü rejime nefes aldırmıyor. Denilebilir ki, TC yöneticilerinin neredeyse bütün zamanlarını meşgul ediyor. Bu nedenle de artık günümüzde eskisi gibi yılları kapsayan tarzda özel savaş planlarını geliştiremiyorlar. İster istemez kısa vadeli ve günlük yönelimler içine giriyorlar. Kimi zaman çokça umut bağladıkları taktiklerin bumerang gibi geri gelip kendilerine çarpması, böyle bir durumda izahını bulabilir. Gerçekten Türk egemenleri, PKK ile savaşmaktan yorgun düşmüşlerdir. Yaşam düzenleri altüst olmuştur. Yoğunlaşma, sağlıklı düşünme, ciddi kararlara ulaşma gücünü kaybetmişlerdir. Taktiklerinin ters tepmesinin bir nedeni de budur. Biliniyor ki ağır sorunlar altında yorgun-argın yürüyüşe devam etmek kolay değildir.

"PKK, Almanya'da bile Alman emperyalizminden daha güçlüdür. Güç, teknik değildir, insandır. Almanya bunu dikkate almalı ve Kürtler karşısında ikinci bir TC olmamalıdır. Yoksa tarihinin en büyük hatasını yapacaktır ki, bunun bedelleri çok ağır olacaktır."

PKK için tersi durum geçerlidir. O yürüttüğü savaştan güç kazanıyor. Kaybedilen bir ülkeyi, bir halkı, hatta evrensel çapta bir insanlığı yeniden kazanıyor. Bütün bunlar TC'den koparılıyor. TC bunların gaspıyla yaşıyor, kaybettikçe yaşam takati kalmıyor. PKK ise bu oranda güç kazanıyor. Süreçler böyle bir seyir izliyor. Tabii ki bir sonraki süreç öncekini tekrarlamıyor; gelişmeler birkaç defa katlanıyor.

Böyle bir süreç gerçekliğinde çok doğal ki, sürekli kazanan ile sürekli kaybedenin psikolojisi, ruh hali, sağlıklı düşünme yetisi aynı olamaz. Dünyaya, olaylara, olgulara bakış açısı farklı olur. Geleceğe ilişkin tasarımlar gerçekçilik ile hayalcilik biçiminde değişiklik arzeder. Bu ruh hali politik yaklaşımlara da, günlük taktiklere de yansır. Örneğin bir DEP milletvekillerinden bazılarının dokunulmazlıklarının kaldırılması bu duruma örnektir. Rejimin seçim oyununa alet olmayan DEP'ten sözümona intikam alınmak ya da ona unutamayacağı bir ders verilmek istendi. Fakat bu durum, Türk devletinin tahminlerini oldukça aşan bir tarzda iç ve dış kamuoyunda tepki yarattı. Deyim yerindeyse "çizmeyi aşan" TC, en yakın müttefiklerinden bile ciddi tepki topladı. Çok acemice politika olduğu yönünde TC uyarıldı. Dolayısıyla TC böyle hatalar yaptıkça, ortaya çıkan sonuçlar devrimin lehine dönüşüyor. Süreç içerisinde TC daha fazla politik hatalar yapacak ve bunun olumlu yöndeki gelişmeleri PKK'nin hanesine yazılacaktır. Yani bir yandan PKK yürüttüğü mücadeleyle kazanırken, diğer yandan TC'nin politik hataları kazandıracaktır.

TC'nin karşı karşıya bulunduğu zorlu süreçteki durumunu Abdullah ÖCALAN yoldaş son değerlendirmelerinden birinde şöyle ortaya koymaktadır:

"Özel savaşa özellikle Batı desteğini sürdürmek, PKK'yi terörist ilan ettirmek, TC açısından sınırlı da olsa önemlidir. Zaten komşu ülkeleri PKK'ye yöneltme, koruculuk sistemini geliştirme, işbirlikçi kesimleri etkin kılma, faili meçhul cinayetleri özellikle yaygınlaştırma, halkın üzerine çok acımasızca gitme ve benzeri bir sürü yöntemle özel savaş tırmandırıldı. Özel savaş önümüzdeki dönemde herhalde sonuna kadar kullanılmak istenecektir. Fakat TC'nin deneyeceği yeni biçimler olamaz. Bütün yöntemler az-çok ortaya çıkarılmıştır.

Yeni yöntemler ne olabilir?

NATO'yu bundan daha fazla kullanamaz. ABD'yi ve Avrupa'yı bundan daha fazla kullanamaz. Diplomasiyi bundan daha fazla kullanamaz. Ekonomiyi çok kötü kullandı; özel savaşta daha fazla kullanamaz; zaten iflastır. Siyasi partileri bundan daha fazla kullanamaz. Basın-yayın organlarını daha fazla kullanamaz. İşbirlikçileri bundan daha fazla kullanamaz. Bizim hatalarımızı çok kullanmak istedi; sanıyorum bundan sonra kullanamaz. Daha birçok konuda durum böyledir.

Bütün bunlarla, özel savaşın, yalnızca coğrafi anlamda, halk üzerinde, kendi içimizde değil, bütün alanlarda sınırlandırılacağı ve geriletileceği kesinleşiyor."

Düşman cephesinde yaşanan bu çıkmaz, PKK önderliğindeki devrim cephesinin yolunun daha da açılmasına neden olacaktır. Karşı tarafta durum ne kadar kritik ve içinden çıkılmazsa, devrim mücadelesi için de sonuç almak o kadar kolaydır. Abdullah ÖCALAN yoldaş, aynı değerlendirmesinde devamla devrim cephesi için şunları belirtiyor:

"Bununla aynı zamanda devrimci savaşımızın yaygınlık ve derinlik kazanmasını, sayısal olarak büyük gelişme kaydetmesini kastediyoruz. Aslında özel savaşın şimdiden ortaya çıkan yenilgisi, bu gelişme durumudur. 1994 bu anlamda daha da iyi düşünülebilir. 1994, özel savaşın sadece iyice sınırlandırıldığı değil, oldukça bozguna uğratıldığı bir yıl olarak değerlendirilebilir. Eğer 1994 yılı ve sonrasında kendi devrimci savaş tarzımızın gerillasıyla, milisiyle, serhildanıyla, diplomasisiyle, daha birçok etkinliğiyle yürürsek, düşmanın yenilgi belirtileri daha kalıcı ve köklü olabilir. Özellikle askeri anlamda stratejik denge ve stratejik saldırı konumunu önemli oranda yaşatabiliriz. Yine gerillayı büyütüp çok etkin kullanabiliriz. Hareketli savaşı çok etkin olarak uygulayabiliriz. Düşman biraz savunma durumuna çekilmiştir; daha fazla çekilmesini sağlayabiliriz. Bu, düşmanda zaten büyük çelişkilere yol açtığı gibi, büyük çürümelere de yol açar. Bunun bir sonucu olarak kontrgerilla Türkiye'nin iç yapısında büyük çalkantılara yol açmıştır; bu durum daha da artış gösterir. Yani TC rejiminin yaptığı her şey bir yerde tersine çevrilir.

Ekonomiyi kullandılar, onun altında ezildiler. Diplomasiyi kullandılar, onun altında ezildiler. Siyasi partileri kullandılar, onun altında ezildiler. Basın-yayını kullandılar, onun altında ezildiler. Böyle bir durumun belirgin özellikleri şimdiden ortaya çıkmıştır; daha fazlası önümüzdeki dönemde ortaya çıkar. Yani özel savaşın bütün uygulamalarını tersine çevirmek başarılabilir. Koruculuk sistemi, hatta itirafçılara dayatılan pişmanlık yasası bile tersine çevrilebilir. Bütün bu gelişmeler, bizim devrimci savaşı ustaca yürütmemize bağlıdır."

TC'nin yaşadığı durum böyle çöküş özelliklerini barındırıyor. Dolayısıyla yüzeydeki politikalar, hedef belirlemeler, gösteriler, hükümet ve muhalefet arasındaki sözümona çatışmalı yaklaşımlar, sahte zaferler, iddialı açıklamalar, yaşanan ağır bunalımlı durumu gizlemeyi amaçlıyor. Asıl gerçekler kamuoyundan gizleniyor. Kamuoyuna açık olanların hepsi manevra ya da senaryonun gösterime açık olması gereken bölümüdür.

PKK 3. Ulusal Konferansı'na sunduğu raporda Abdullah ÖCALAN yoldaş, sömürgeci rejimin son manevralarının iç yüzünü şöyle açıklıyor:

"Karşımızdaki düşman baharda çok sayıda kemalist-atatürkçü gösteriyle, haykırışla karşılık vermek istiyor. Son dönemlerde sözümona 'şeriat tehlikesi'ne karşı laikliğin savunulması, bizim yaptığımız çıkışa bir cevaptı. Bizim yarattığımız büyük gelişmeyi derinden anladılar, adeta iliklerine kadar ağırlığını hissettiler. Dolayısıyla son dönemlerde yürüttükleri politikayı anlamak gerekiyor. Kontrgerillanın, özel savaş yönetiminin çıkışımıza karşı çok kapsamlı düşünerek çok iyi planladığı bir karşı-gösteri söz konusudur. Güya bununla kendi ruhlarını, kemalizm ruhunu canlandırıyorlar ve karşımıza diktiriyorlar. Bu anlamda resmi düzen bu kez değişik bir gösteri yapma ihtiyacını duydu. Bunun yürüttüğümüz mücadeleyle bağlantılı olduğunu zaten kendileri de açıkça söylüyorlar. Bizzat Başbakan'ın kendisi, `Dağdaki eşkıyanın uzantılarına karşı bu büyük Taksim Mitingi'ni düzenliyoruz´ diyor. Tıpkı 1920'lerde olduğu gibi, 'komünist, bölücü, şeriat' tehlikesine karşı şoven-ulusçu anlayışı günümüze uyarlama çabası olarak değerlendirebiliriz bunu. Bunu bir taktik savaş biçiminde de geliştirmeye çalışıyorlar. Örneğin toplumun genelini etkileyecek bir şekilde `Laik yaşamımıza karşı saldırı var; Hasan Mezarcı, atamıza dil uzatıyor, sizleri bölüyor ve bu da dağdaki eşkıyaya yarıyor´ vb. ucube kabilinde bir tehditle, ağır ekonomik sorunlarla büyük bir sosyal bunalım içine ittikleri halk yığınlarını, çok umutlu olmasalar da, bunun eskisi kadar temeli bulunmasa da, kendilerine bağlı tutmak istiyorlar.

Kesinlikle bu, özel savaş taktiği oluyor. Son günlerde başvurulan taktikler provokatif yanı ağır basan gelişmelerdir. Gerçekten ekonomik çöküntü ve sosyal bunalım her an bir patlamayla kendini dışa vurabilir. Bunun önüne geçmek için bu tür gösterileri geliştirdikleri kesindir.

Bir de bu taktikleri yerel seçimlere denk getiriyorlar. Kitle etkinliğimizi pasifleştirmek ve teslim almak istiyorlar. Bunu DEP'e karşı girişilen çeşitli saldırı ve bastırma yöntemlerinde açıkça görüyoruz. Yine biraz düzen dışına kayma tehlikesini gösteren Refah Partisi'ne el atma, onda resmi düzeni yaşatma, onu resmi ideoloji ve politikayla herkese mal etme yönündeki çabalara da tanık oluyoruz. Bu konuda bütün partileri birleştirme, kontrol altında tutma çabası sonuca ulaştırılmış durumdadır. Sağcısı da solcusu da bir araya getirilmiştir. Çiller'i, Yılmaz'ı, Karayalçın'ı, Türkeş'i ve diğerleri tek çizgide birleştirilmiştir. Mevcut ayrılık gibi görülen yaklaşımlar taktik mevzilenme ihtiyacından kaynaklanıyor. Öyle ciddi bir ayrılık yoktur. İki seçenekten biri işlemese diğeriyle cevap verme hesabı söz konusudur. Refah Partisi somutunda görüldüğü gibi, kemalizmden uzaklaşma oldu mu, kitlenin kaydığı parti kontrole alınıyor. Bununla birlikte rejim o partiye adamlarını yerleştirerek idare ediyor.

Yine bir Demokratik Sol Parti-Ecevit seçeneği elde tutuluyor. SHP'den umduğunu bulamayanlar burada kontrol ediliyor. Gerekirse CHP barajı bunun yedeğine hazırlanıyor. Yine ANAP'tan kopan kitleyi DYP'ye çekme, DYP'den kopan kitleyi de ANAP'a çekme politikası uygulanıyor. Bu da olmazsa DYP-ANAP'ın ANAYOL biçiminde bir araya getirilmesi hesaplanıyor. Sözümona gerekirse solun da bir üst düzeyde birliğini yaratma çabaları geliştiriliyor."

Bütün bunların bir özel savaş taktiği olduğunu söyleyen Abdullah ÖCALAN yoldaş, söz konusu konferans raporunun bu bölümünün sonucunu şöyle bağlıyor:

"Buna daha aşırı sol-sağ diye tabir edilen grupları da eklemek gerekiyor. Bunları da yedek lastikler gibi düzen arabasında bir yere oturtuyorlar. Sözümona böylelikle PKK'ye karşı birlik-bütünlüklerini sağlama almaya ve ömürlerini uzatmaya çalışıyorlar.

Tabii bunun dış bağlantıları da vardır. Karşımızda sağlanmak istenen birliği büyük bir anlayış birlikteliği içinde gerçekleştirmek istiyorlar. Bu yönüyle Türk sisteminin, bir dönemlerin Bizans sisteminden daha işbirlikçi, daha entrikacı oyunu sahneleyerek kendisini yaşatmak istediğini biliyoruz. Çürümüş bir rejim, muazzam makseleme oyunlarıyla, çeşit çeşit demagojilerle, bir o kadar halk üzerinde uygulanan işkencelerle yaşatılmaya çalışılıyor.

Hiç şüphesiz, bunlar bir gerçeği ifade ediyor. Bu, karşımızdaki düşman gerçeğidir. Öyle sıradan bir siyasal gerçeklik değildir. Hatta günlük olarak karşısında savaştığımız ve bizim karşımızdaki savaşın da ihtiyaçlarına göre kendini geliştiren bir gerçekliktir."

TC gerçekliğinde son durumlar bu şekilde gelişiyor.

Düşman cephesindeki durum ve yine buna karşı savaşım halinde olan devrim cephesindeki hazırlık düzeyi çok yönlü veriler ortaya çıkarmaktadır. Bunlar 1994'ün nasıl planlanacağını gösteriyor. Nitekim 3. Ulusal Konferans biçiminde zirveleştirilen konferanslar temelinde bu yıl ulusal düzeyde kararlaştırılmıştır. Abdullah ÖCALAN yoldaş, yapılan hazırlıklar çerçevesinde pratik uygulamalar üzerinde de aynı hassasiyetle durulursa, belki de umduğumuzun, kararlaştırdığımızın ötesinde bir başarıyı ilk defa bu yılda tutturabileceğimizi belirtiyor.

"Almanya Kürtlerle mücadeleyi göze alırsa kesin kaybeder. Kendi ülkesindeki Kürtlere bile yenik düşmekten kurtulamaz. Bir de bu mücadelenin Ortadoğu cephesi vardır. Zaten Türkiye'ye bu kadar sunulan desteğin en önemli nedeni Ortadoğu'yu sömürme amacı değil midir? Ortadoğu şimdiden PKK'den soruluyor, ileride bu daha fazla kesinleşecektir."

KÜRDİSTAN DEVRİMİ
KADININ ÖZGÜRLÜĞÜ VE TOPLUMSAL DEVRİMİDİR

Baştarafı 1. sayfada

Savaşırken bile güzel olmayı bilmek, bütün büyük savaşçıların özellikleri olsa gerek. Önemli bir savaşın komuta kişiliği eğer çok çarpıcı olmazsa o savaşı idare edemez. Düşünün ben bu özelliğimi biraz geliştirmezsem kimseyi dinletemem. Yoksa sizin gibi çok zorda, sıkıntıda olan savaşçılar kaçıp gider. Bütün hünerimi ortaya koyacağım ki, bu savaş en güzeli olsun. Yani olaylar beni zorluyor, günlük uygulamalarıyla sürekli çirkinleştiriyor, tahammül edilemez duruma getiriyor. Ben bütün bunları görerek savaş ve yaşam tarzımı güzelleştiriyorum, çekici kılıyorum. Siz sanıyorsunuz ki, kendiliğinden bu böyle oluyor. Kendini yetkinleştirmek, kendini çok zor bir mücadele tarzının yürütücü gücü haline getirmek, onun yeterli koşullarına sahip olmak, büyük bir sorumluluktur. Bu olmadan mücadele edilemez. Bizim çoğu komutanımıza bakın, işi-gücü savaşı, yaşamı, ilişkiyi çirkinleştirmektir. Bu büyük bir çelişkinizdir. Maalesef üsluptan, hitaptan tutalım yorumlayış tarzına, önünü açmaktan tutalım ona bir umut vermeye, işlerin neden-nasıl başarılabileceğine dair bir yol-yöntem belirlemeye kadar bütün bu konularda tıkanmış bir komutan var karşımızda. Zor bela eline verilen birkaç imkanı bitirmenin çabası içindedir. Yığınla böyle komutanlarımız veya savaşçılarımız var.

Benim böyle bir duruma düşmem savaşın bitmesi demektir. Çok önemli bir davanın savaşı veriliyor.

Tüm gücümüzle "gerçek bir önder nasıl olmalı" kuralına sıkı sıkıya bağlı kalıyoruz. Çünkü, ortamımızı çirkinleştiren davranışlar fazla. Hemen her şeye çirkin yaklaşım var; kadın-erkek ilişkileri söz konusu olduğunda bu çok daha çarpıcıdır. Bu konularda alınması gereken çok büyük bir mesafe var. İlişkiye ustaca yaklaşım, ilişkiye güzelce yaklaşım, ilişkiye tam bir sanat inceliğinde yaklaşım gerçek bir komuta kişiliğinin eğiterek, hayattan ders çıkararak ulaşması gereken, vazgeçilmez bir özelliği olmalıdır.

Kaba cinsellik tükeniştir

Cinselliğe ilişkin de irade olacak. Şu küçük hatırlatmayı yapsam belki biraz daha çarpıcı olur: Neden çok iradeliyim? Bizde karı-koca veya kadın-erkek cinsellikte bir felsefeye sahiptir, hatta dünyanın bütün anlamını basit bir cinsel birleşmede görür. Aslında muradına erme, cinsel bir güdüdür. Bu, hayvanlarda da var, insanlarda da var. Doğal bir durumdur aynı zamanda; güdü var diye de suçlamıyoruz, normaldir. Ama bizimkilerin bundan çıkardığı siyasi sonucun ne olup olmadığı çok önemli.

Erkek cinsellikte tam bir hakimiyeti arar. Cinsellikte başarılı olamadı mı, erkeklikten olduğunu düşünür ve kendini intihara kadar götürebilir. Bu neden böyledir? Bu konuda da doğru sonuçlara ulaşmak gerekiyor. Erkek cinsellikte başarılı olamadı mı kendini yaşanmaz buluyor. Kadında bu durum kendini değişik gösterir. Cinselliği, erkeği elinde tutmada, kontrol etmede en büyük silah olarak kullanır. Düşünün, burada bir anlayış ortaya çıkmıştır. Erkek cinsellikte başarınca kendini tam bir erkek veya bir diktatör gibi görürken; kadın da bütün zavallılığını, zayıflığını gidermenin temelinde tam bir dişi olarak görür. Biraz da erkeğin bu konuda ne kadar düşkün olduğunu göz önüne getirerek, onunla yaşamaya kendini kaptırır. İşte cinsellik burada tehlikeli bir namus anlayışına da yol açıyor. "Ben cinsel olarak filan erkeğin malıyım" dedikten ve artık bunun üzerinde bir namus anlayışı bina edildikten sonra –ki bizde temel ahlak normu da budur– ortaya çıkan, çok tehlikeli bir sonuçtur.

Vatan işgal edilir, vatana bin defa tecavüz edilir, insanın hemen her türlü sosyalleşme, siyasallaşma gerçeğine amansız tecavüz edilir, ama bunun için kılını kıpırdatmaz, namus ve onur diye bir tek duygu görülmez. Örneğin bana göre bu konuda Afrika yerlilerinin anlayışlarına daha normal bir ahlaki yaklaşım olarak değer verilebilir. Cinselliklerini asla bir kullanılma aracı olarak düşünmezler. Bunu namusa da dayandırmazlar.

Bizde neden bu böyle olmuştur? Tabii bunun için de tarihi, toplumsal, dini birçok açıdan izah getirme ihtiyacı vardır. Yani kendi somutu içinde incelememiz gerekir. Ama ilk çırpıda söylenecek olan, bunun tehlikeli ve oldukça tutucu, oldukça vatansallaşmaktan tutalım her türlü özgürlüksel gelişmeye ters düşmüş bitik bir tipin yaşam tarzı olduğudur.

Daha da somutlaştırırsak; iradeyi siz yitiriyorsunuz. Cinsel birleşme çoğunuz için bir tatmin, bir tükenme aracı, bir taraftan adam olma, bir taraftan muradına erme, bir taraftan da dünyasını bulma gibi bir şey. Ve buna benzer bir sürü sonuç. Normaldir; cinsel birleşmede tatmin olunabilir. Normal bir olaydır; aslında doğaldır, öyle de olması gerekir. Ama bizim bununla yetinmediğimiz çok önemlidir. Bunun üzerine inşa ettiğimiz dünyalar, anlayışlar, çelişkiler çok önemlidir. Sanki adamın muradına ermesi her şeyi halledivermiş gibi, bütün çelişkileri çözüvermiş gibi, "aldım kızı, buldum kocayı" deniliyor. Bir de onlara idare edecek ufak bir dünyaları, maaşları oldu mu bitti yaşam; bin defa bunu tekrarlarlar. Kadının da erkeğin de kendilerine göre bir yaşam felsefesi olmuştur. Zaten bizim toplum bütünüyle böyle. Çok kaba, çok doğal bir cinsellik bizde bir tükeniştir. Düşmanı görmek, temel siyasal, toplumsal gelişmelere anlam vermek, hayatın daha zengin, daha güzel olabileceğini görmek yok, varsa yoksa kaba bir cinselliktir.

Toplum yoksul, erkek yoksul, kadın yoksuldur. Tek zevk olarak cinsel zevk akla geliyor. Diğer bütün hayat değerlerinde, felsefede, siyasette zevk yok, tehlike var! Örgütlenecek herhangi bir şey yok! En basit zevki cinsel zevktir. Biraz da doğal güdü durumundadır. Bu tehlikeyi daha da karmaşıklaştırıyor.

Benim bu konuda aldığım tedbir veya bu konuda pratiğimle geliştirmek istediğim bir şeyler var. Tabii bu temelde topluma ben biraz hor baktım, yani bunların bu tip cinselliği bende çok erken yaşlarda tepkiye yol açtı. Nitekim aile gerçeğimizde, anam-babamda ben bunu gördüm.

"Savaş ve yaşam tarzımı güzelleştiriyorum, çekici kılıyorum. Siz sanıyorsunuz ki, kendiliğinden bu böyle oluyor. Kendini yetkinleştirmek, kendini çok zor bir mücadele tarzının yürütücü gücü haline getirmek, onun yeterli koşullarına sahip olmak, büyük bir sorumluluktur."

Fazla bilmiyorum ama cinsellik olayında bu tip problemleri olduğu kanısındayım. Kavgaları biraz buna dayanır gibime geliyor. Bununla yaşamı böyle tahammül edilemez boyutlara getirdiklerini düşünüyordum. Dengesiz bir evlilik. Çok dengesiz, çok yabancılaşmış ilişkiler ve sonuç Kürt ailesinin içine düştüğü vahim bir durum. Kürt kadınının, erkeğinin ne kadar kendini mahvettiğini erkenden gördüm. Bütün köy erkeklerinin çok basit bir cinselliğin arayışı içinde olduklarını, bunun için kadın kavgası yaptıklarını, nerede bir kız varsa erkenden onu bu temelde ele geçirmek istediklerini tespit ettim. Hatta bir babanın oğluna kız alırken bile kendisini düşündüğü oluyor. Köy ortamında bu durumlar da vardır. Oğluna aldığı kıza bile göz dikme durumu yaygındır, siz bilmiyorsunuz. Bu bir psikolojik durumdur. Aslında fazla pratik yaşam bulmasa da böyle bir psikolojik-sosyal gerçeklik vardır bizim toplumda. İşte kadının da bundan çıkardığı tek sonuç; "hiçbir şeyim yoktur, kaba bir kadın olma durumum var; bunu namus diye erkeğe dayatırım ve ömür boyu yaşar giderim" şeklindedir. Kadının artık bu durumda beynini çalıştırması, ruhunu güçlendirmesi mümkün değil. Yani 15 yaşından itibaren ölmüştür. Başka bir güzel yaşam olabilir mi, başka bir özgürlük imkanı mümkün mü? Bunu düşünmüyor. Fiziğiyle düşmüştür, ruhuyla gitmiştir, düşüncesiyle zaten hiç yoktur. İşte cinsellik burada çok tehlikeli rol oynuyor. Halbuki cinsellik, tersine bir rol oynaması gerekirken, bizde böyle çarpıkça iradesizliğe yol açıyor.

Neden bu olaya erkenden eleştirisel yaklaşım ve kolay etkisi altına girmek istemedim? Neden iradeyi elden bırakmak istemedim? Bu çok önemli bir özelliktir. Sanırım hiçbirinizde kolay gelişmeyen ve görülmeyen bir özelliktir. Benim karşımdaki bayan (Fatma-Kesire Yıldırım) şunu fark ediyordu: Hiçbir Kürt erkeğinde olmayan özellik. Klasik Kürt erkeğinde var olan özellik ise, ufak bir cinsel etkilenme ile şu ya da bu yönde eğriltmedir, eğik hale getirilmedir ve istendiği gibi yönlendirilmedir. Bunu çok iyi gördüğü için, "kadınlığı biraz etkili değerlendirmek, parti içinde bütün erkekleri hemen etkileyebilirsin" tarzında yaklaşıyordu. Kürt erkeğinin böyle derin bir zaafı söz konusudur. Burası çok ilginç ve oldukça da üzerinde durulmaya değerdir; önemli sonuçlar çıkarmalıdır. Benim özelliğim, burada çok ilginçtir. Örneğin başka bir arkadaş olsa, işte bir **Kemal PİR** arkadaş, derhal isyan eder, "Böyle şey mi olur" şeklinde yaklaşır. Bende ise, çok öfkeli de olsam, böyle olmaması gerekir ve asla doğru değildir anlayışında da olsam karşımdakini hemen vurup, asma, kesme, atıp boşama veya kaçma yöntemine başvurmadım. Benim buradaki pozisyonum da ilginçtir. Hiçbir erkek aslında kendi evinden kaçmaz. Ben kaçtım ve 15 gün bayanın olduğu yere gitmedim. Hem de işlerin en amansız olduğu zamanda. Genellikle erkek kadını kovar, kural budur. Ben çok etkili olduğum halde evden kaçtım.

Bu da bir tarz. Tehlikeli. Hele bakalım ne oluyor? Ve tabii karşı tarafı kontrol ediyoruz. Bunu geleneksel bir erkek olarak değerlendirmemek için, 10 saat bile tahammül edilemeyecek duruma 10 yıl sabırla tahammül ettim. Mesele, "cinsel ilişki, irade nedir ne değildir"den öteye olayı anlamak gerekiyordu.

Bu bayan işbirlikçi bir aileden geliyor. Kürt olduğunu, sosyalist olduğunu, kadın olduğunu söylüyor. Şimdi bütün bunlar ne olabilir? Bir sosyalist böyle olabilir mi? Bir Kürt böyle olabilir mi? Bir aydın-entellektüel böyle olabilir mi? Diğeri kuşku getiren yanlarıdır. Kadınlığı nasıl kullanmak, sosyalist maskesi altında ne yapmak istiyor? Kürtlük maskesi altında feodal-komprador kişilik neye götürmek istiyor?

Klasik Kürt erkek-kadın tipi birbirine karşı yeniktir

Dikkat ederseniz tam bir macera. Maceradan da öteye büyük bir boğuşma, bana göre büyük bir savaş aslında. Siz bu savaşları kendi savaşlarınız olarak anlamadığınız için bence toplumsal çözümleniş düzeyiniz, ilişkileri sağlamlaştırma düzeyiniz çok geridir. Tabii ilgi çekici başlangıçlar derken bunu vurguluyorum. Kesinlikle burada, sonuna kadar ben dürüstüm. Aslında her türlü doğruya da açığım. Ama karşı tarafı da görecek kadar irademe hakimim. Burada bizim yerimizde başka bir erkeği düşünün! Ya kadının tam emrine girer, ya kadını boşar ya da öldürür. Başka orta yol yoktur. Hem de 10 saat içinde, bilemedin birkaç hafta içinde karşına çıkacak sonuç budur.

Orta yerde devlete çok dayanak teşkil eden bir aile var. Grubun üzerinde tehlikeli bazı tasarruflar söz konusu. Şimdi ben ya grup işini, Kürt işini bırakacaktım, bir küçük memur gibi "aman Allah bir daha bu işlere tövbe" diyecektim, ya da bu işin sonunu getirmeye çalışacaktım. Hepinizin büyük ihtimalle ilişkilerde, yaklaşım tarzında bundan değişik durumları vardır. İlişkinin siyasi, sosyal, kültürel, ruhi atmosferini hiç göz önüne getirmemişsiniz. "Cinsellik hoştur, zevk getirir" deyip iradeniz orada kırılmıştır. Veya cinselliği görmeme, duymama, yaşamama durumu söz konusu. Bu olay bazılarında çok etkili. Sanırım bu da en az diğeri kadar tehlikeli sonuca götürüyor.

Cinsellikte tutku ve duygu yoğunluğu tabii ki bizde tamamen tarihi bir çerçevede oturmak zorunda. İlişkiler bir sosyalist için çok önemli. Sıradan ele alırsa başından yenilir. Tarihi temelde kadın cinsellikte büyük bir tükeniş, büyük bir bitiş gerçeğini yaşıyor. Özgürlükle hiç alakası yok. Erkek zaten büyük yanılgıların kurbanı. Düşünün hemen hepiniz ilişkiye böyle başlıyorsunuz. Öyleyse kaldı mı sosyalizm, kaldı mı direniş, kaldı mı irade özgürlüğü? Dayanıklı irade hep yenilmiştir. İşte onun için sizi özgürlüğe ve güçlü iradeye çekmekte zorlanıyoruz. Benim şu anda en büyük sorunum budur.

Bu noktada cinselliği nasıl çözmeye doğru götürüyorum? Aslında bu sonucu daha önce anlayıp formüle edebilirdiniz. Düşmanın bu ilişkiyi

> "Toplum yoksul, erkek yoksul, kadın yoksuldur. Tek zevk olarak cinsel zevk akla geliyor. Diğer bütün hayat değerlerinde, felsefede, siyasette zevk yok, tehlike var! Örgütlenecek herhangi bir şey yok! En basit zevki cinsel zevktir. Biraz da doğal güdü durumundadır. Bu, tehlikeyi daha da karmaşıklaştırıyor."

yüzyıllardan beri böyle kullandığı, namus anlayışından tutalım zevk anlayışına kadar büyük bir çarpıklığa düşürdüğü kesin. Bunu görüyorum. Fakat tedbir ne olmalıdır? İşte kendime uyguladıklarım var. Mesela kolay bir kadın bulabilirdim, çok erken yaşlarda köy usulü beni evlendirebilirlerdi. Hatta sanıyorum ailede böyle bir arayış vardı. Ama bana söylemeye bile cesaret etmediler. Zaten "sen bu halinle evlenemezsin, kız bulamazsın" dediklerini hatırlıyorum. Benim zaten böyle bir niyetim de yoktu. Halbuki çok muhafazakardım. Hatırlıyorum, köy imamına, "Hoca filan kadınların oynadığı oyun var, bakmam günah mıdır" diye sormuştum. Hoca fetva verdiği zaman, "Bakabilirsin, günah değil" demişti. Ben o zaman cesaretle baktım. Fetvaya dayalı, çocuk yaşta biraz böyle olur. Terbiyeli-edepliyim aslında. Dinin kurallarına o zaman bağlıydım. "Bakma" derse, bakmazdım. Günahtır, yaklaşmam. Tabii daha sonra sınıf ölçülerine, sosyalist ölçülere göre baktım. Siyasalda okuyorum, en üst bürokratların çocukları var. Kaldı ki, yine tırmanıyorum, etkili oluyorum. Tek bir sözcük bile kullanmıyorum. Bırak cinsellik arayışını, o zamanki aşkım muhafazakarlığımdı.

O zaman kendime göre bir sosyalist arayışım var. Ulusal sorunla uğraşıyorum. Onun dışında bir "merhaba" bile diyemezdim. Belki de beni çekici buluyorlardı. Çünkü Kürt sözcüğünü dile getirdiğim zaman bile büyük alkış aldığımı hatırlıyorum. Alkışlayanların hepsi de yarı yarıya kız-erkek burjuva çocukları; beni olağanüstü bir biçimde destekliyorlardı. Ama buna rağmen tek bir sözcükle "nasılsınız" demezdim. Yine de ilgileri vardı. Ortaokulda da burjuva, küçük-burjuva çocuklarıyla, kızlarıyla birlikte okumuştum. İlgi çekici de buluyordum. Fakat asla ucuz bir "merhaba" demek, bir ilişki, bir burjuva kızıyla, çocuğuyla "nasılsın" demek yoktu. Çok güzel bulduğum halde tek bir "nasılsın" demezdim.

Yani hazır değerler meselesidir. Sizin elin güzelini, elin parasını, elin imkanını hırsız gibi çalma durumunuz var. Benim ise, son derece kendimi kapalı tutmam var. Demek ki bu, sınıf tavrı, ulus tavrı gereği oluyor.

Muhafazakarım aslında, ama bir özgürlük arayışımın içten içe devam ettiğini bu tip gelişmeler gösteriyor. Köy kızlarına bakıyorum, yaşlı-başlı adam almış. Halen aklımda. Örnek olması açısından söylüyorum. Yani arkadaş olması gereken bir kız, fakat bir baktım adam bir kavga yürütmüş, olduysa kendisi için, olmadıysa oğlu için almış. Bir sürü kız hatırlıyorum, benden bir şeyler öğrenmek istiyordu. Tabii o zaman benim kızı anlayacak, bilgi verecek gücüm yoktu.

Bana göre bunlar çok büyük haksızlıktır. Yani biraz gözde bir kızın kaderi üzerinde, bu kadar onun iradesi dışında bir kavga niye oluyor? Benim bacım vardı. Bir gün ağaların köyünden geldiler bacıyı istediler. Kimdir bunlar? Halen hatırlıyorum, pek içime sindirmedim. Bu enişte kim oluyor? Biraz para, bazı şeyleri bacıya veriyorlar. Hiç iyi bir tarz değil ve halen hor görürüm. Bu ilişki köle ilişkisidir. Böyle binlerce olay sende birike birike bir özgürlük anlayışını ortaya çıkarıyor.

İşte cinsel çirkinlikler, etrafımızda köy delikanlılarının, kızlarının çok kısa süredeki evlilik ilişkilerinin ortaya çıkardığı sorunlar. İşsiz-güçsüz, bir çehiz için, bir başlık parası için bütün erkekliğini, bütün gençliğini kurban ediyor.

Özgür ilişki için savaşmamak özgürlüğe ihanettir

Bütün bunlar bizi temkinli olmaya itecekti. Bu işin kolay olmadığını, büyük sorunlar teşkil ettiğini düşünmeye götürecekti. Nihayetinde bu temelde bir ilişki denemesine giriştim.

Burada sizin sandığınız gibi bir iradenin hemen kırılması veya çok rahat kadın-erkek ilişkisine girme var mı? Kendinize bakın, bir de bana bakın: Nereden alıp nereye götürüyorum? Kadın olayında bir güzelliği yeni yeni ortaya çıkarıyoruz. Veya erkek-kadın kişiliğindeki güzelliği, sevilme imkanını gerçekten hem bilimsel, hem de sanatsal olarak daha yeni yeni işliyoruz. Bu konuda biraz gelişme sağlamışız. İlişkide çok erken yaşlarda bana göre güzel kadın olmalı ve hatta büyük bir tutkuyla güzel arayışım var. 7 yaşımdan beri kişileri böyle değerlendiririm. Güzellik ölçüleri çeşitlidir, hareketlilikten tutalım fiziğe, güçlü bir hitap özelliğinden mantıklı olmasına kadar, kendime göre böyle bazı özelliklerdir. Halen de güzellik ölçülerini nasıl ortaya çıkarabiliriz konusu peşindeyim. Sizin böyle bir arayışınız var mı? Varsa uğruna bir mücadeleniz var mı? Bana göre güzelliğin değerlendirilmemesi, hatta gericilik düşüncesi de böyle gelişir. Bir genç kızın köleleştirmeye tabi tutulması, paraya dayanılarak satılması büyük bir sorun ortaya çıkarır. Güzel bir kızın çok çirkin bir adama sırf parası için mal edilmesi kabul edilemez.

Bu ne getirir? Kadın özgürlüğü yaklaşımını sende geliştirir mi? Neden çok çirkin veya malına, parasına, gücüne dayanan birisi gidip bir kızı alıp götürsün! Neden? Köy ortamında böyle bir sürü ilişki var. Kimisi kendi gücüne, kimisi aile gücüne, kimisi parasına dayanıyor. Ve köyün iyi kızları, güzel diye tabir edebileceğimiz kızları böyle kaçırılıp götürülüyor. Bizim toplumda böyle bir sürü yaklaşım var. Hepsi 12 yaşında ama bir feodal, bir komprador o kızları satın alıyor. Serhat'da böyle bir sürü kız Kayseri tüccarları tarafından nasıl batıya kaçırıldı! Tüm bunlar düşündürücüdür.

Toplum bütünüyle biraz böyledir. Ve bu büyük bir sosyal yaradır. Bütün bunların üzerine yoğun düşünmezsen nasıl bir özgürlük anlayışına, güzellik anlayışına sahip olacaksın ve hatta nasıl bir devrimcilik yapacaksın? Sizde böyle düşünceler gelişti mi? Bana göre bu duruma karşı mücadele yurtseverliğin ayrılmaz bir parçasıdır. Çünkü kadın güzelliğimizin, kızlarımızın böyle satılması vatana ihanet kadar tehlikelidir. Kayseri tüccarları gelip —hepsi de faşist– son derece güzel, gelişebilecek kızlarımızı satın alıp götürüyorlar. Bu arada parası olan, her yerde kızları satın alıp götürüyor. Bu vatana ihanet kadar tehlikeli bir gelişmedir. Zaten kendi insan değerlerine böyle bakan vatanını da göremez. Görmediğini de biliyoruz. Ne tarihten, ne doğa güzelliğinden, ne de ilişki güzelliğinden anlar. Bu tip ihanet etmiştir. Şöyle bir değerlendirme de geliştirebiliriz: Kadın konusunda böyle bir çirkinliği kendisine layık gören, ister kız ister erkek olsun, vatansızlık kadar bir ihanet suçuna, özgürlüğe ihanet etme suçuna bulaşmıştır.

Neden? İşte burada anlattığım çerçevede haksızlıklar, suçlar ve çirkinlikler var. Sen bu suçu işlemişsin, o zaman nasıl yurtsever, nasıl özgürlüksever olacaksın!

Sizin kadın uğruna veya erkek uğruna verdiğiniz savaş nasıl? "Alır kaçarım, mal yaparım!" Tam düzenin dayattığı bir biçimdedir. Kavganız yok. Onun için de çirkinleşiyorsunuz. Büyük çirkinlikler, kabul edilemez durumlar var. Bunları görmek bile istememişsiniz. Şimdi benim bütün güzellikleri kurtarma adına bir savaşı geliştirdiğime, "böyle savaşım olur mu" diyeceksiniz. Evet, benim böyle bir savaşımım var. Yalnız kadın güzelliğini kurtarma değil, bu aynı zamanda doğa güzelliklerini, tarihi güzellikleri kurtarma savaşıdır. Evet, bütün bunlar olmadı mı nasıl yurtsever olacaksınız, nasıl özgürlük tutkularınız gelişecek? Sizde ne var, nasıl gelişiyor? Dağdan kolay kaç, tarihi değerlere hiç anlam verme, "kadın ya cinsel bir araçtır, ya da al kendine mal et, ne yaparsan yap kullan" yaklaşımı var. Yüreği, ruhu böyle olan birisi devrimci olamaz. Onda güzellik, hele bunun örgütçülüğü, savaşçılığı gelişemez.

Büyük ihtimalle sizin kişilikler biraz çözümsüz. Tabii bunu, yalnız sorulan bu soruya değil, birçok soruya cevap vermek açısından vurguluyorum. İlişkilerdeki hakkı, emeği görmemekten tutalım çok çirkin bir durumu kendinize yedirmeye kadar hepsi yenildiğinizi gösteriyor. Bu durumunuzla büyük bir yurtsever özellikte olmayacağınız, büyük bir özgürlük savaşçısı olmayacağınız açıktır. Bunun cinsellikle ilişkisi böyledir. Cinsellik silahıyla biz nasıl düşürülmek istendik? Benim buna karşı büyük savaşımım nasıl gelişti? Kadın konusunda toplum nasıl düşürülüyor ve benim bu konudaki savaşımım nasıl gelişiyor?

Tabii ki erkek için de bunlar geçerlidir. Erkek de biraz böyledir. "Erkek dediğin böyle olur, şöyle güç gösterisi yapar; bıyıklarından tut yürüyüşüne kadar farklı anlamı var" yaklaşımı içindedir. Bununla sağlıklı erkek olunamayacağını yıllardır düşünüyorum. Yani erkeği de pek kolay beğenmiyorum. Bu kadar uğraşıp duruyorsunuz, kabul edilebilir bir erkek ölçüsünü ben hala tam ortaya çıkaramadım. Büyük bir kısmını çirkin buluyorum. Ben kendimi çok mu beğeniyorum? Hayır. Ama kendimi çok beğenmesem de bunun için çalışıyorum. Bazılarınız kusursuz bulabilirsiniz, ama ben her gün kendimle savaşıyorum. Kendimi öyle kolay kolay beğenmiyorum. Ama bütün çirkinliklerinize onayı siz veriyorsunuz. "Benim gibi yaman bir adam eleştirilir mi, benim gibi bir adam neden anlaşılmıyor" diyorsunuz.

Neyinle beğenileceksin, neyinle güzelsin, neyinle övüneceksin? Bu gerçeklerin karşısında acaba kendine "erkeğim" diyebilecek misin? Cinsel anlamda da değil, gurur anlamında, erkeklik duygusu anlamında ne kadar erkeksin? Belki de bir kadından daha beter kadınlaşmışsın. Erkeklik olsaydı biz bu durumlarda olur muyduk? Tabii bu soruyu yıllardır ben kendime soruyorum. Bizde bu kadar kabadayılık yapılıyor, ama aynı adam en temel değerler karşısında bir kadından beterdir. Bunun kabadayılığı kaç para eder?

Görüyorsunuz ki, sorunlara öyle kolay yaklaşılmıyor. Cinselliği ben sizin gibi yorumlayıp uygulasaydım, çoktan bitmiştim. Ama büyük bir güzellik savaşçısıyım. Kadının kurtuluşunda da çok büyük çabalarım var. Güzelliği yaratma uğruna çok büyük çabalarım var. Sizin yaşadığınız çelişkileri ben kendime bir saniye bile yakıştırmam. Bana göre devrimciliğin böyle yanları da var.

Devrimimizin bir güzellik devrimi, çirkinliğe karşı bir savaş devrimi olduğunu, acaba iyi idrak edebilecek misiniz? Cinselliğin bile ele alınışının büyük bir devrimsel değeri olduğunu acaba kavrayabilecek misiniz? Aslında bir yerde cinsel çelişkiyi ortaya çıkarıyorum. Bu konuda çözümsüz kalan arkadaşları çözüme teşvik ediyorum. Bu kadar genç kız ve bu kadar erkek saflardadır. Bunlar eski anlayışlarına göre hemen her an birbirlerini etkileyip kandırabilirler ve ucuz duygulanmalarla birlikte hemen ya sözleşirler, ya da eski koşullarda hemen evlenirler. Bu konudaki duyarlılık herkes için geçerli. Fakat dikkat edin ben kendimi böyle aldatmıyorum; 45 yaşına gelmişim, çoğunuz ise daha 20 yaşında.

Bir kanunu uyguluyoruz. Tamam, bir araya gelebilirsiniz ama öyle sandığınız, eskiden kurduğunuz gibi cinsler arası ilişki olmayacaktır. Peki nasıl kurulacak? Birçoğunuz "gençliğimiz elden gidiyor" diyor, yine "bu çocuklar hemen evlense olmaz mı, muratlarına erseler" diyen akıl hocaları da bizde az değil. "Büyük aşklar yaşasalar olmaz mı?" Olur mu olmaz mı konusunu tartışın diyorum. Hatta cinsel ilişki nasıl geliştirilebilir konusunu da tartışın. Eğer savaş gerçeğimize ihanet etmeyecekseniz veya bunun savaşa bir katkısı olacaksa, doğru biçimi bulmuşsanız, bravo diyeyim size. Şartım var; savaştan bizi uzaklaştırmasın. Aşkı tartışın; büyük aşık olun, yeter ki savaştan bizi uzaklaştırmasın veya düşmanı başımıza zafer ilan edecek duruma getirmesin. O zaman aşkını ve ilişkini alkışlayayım.

Bizim oportünistler veya soruna çok tehlikeli yaklaşanlar ne yapıyorlar? "Ama yine de aşk olmalı!" Aşkın derin tarihini ben ortaya koydum. Bazıları "kadın başımıza bela, geçici tedbirler alalım veya sürekli bazı tedbirlerle geçiştirelim" dediler. Bunlar hep ağır sorunlarla ortaya çıktı. Kendilerine göre, bir aşk düzenleri oluşmuş, onlara bütün partiyi açalım! Ama bunlardan bir tanesi partiyi bitirmeye yeter. Aslında kontrolsüz ve iradesizdir. En tepeden en tabana kadar ilişki kurmayı serbest bıraksam, çingene çadırından daha beter ederler veya ikinci gün düşmana teslim olurlar. Savaşma iradeleri kalmaz. Bunların anladığı anlamda bir cinsellik, bir aşk tehlikelidir. Gerçekten yalnız onların karnını doyurmak için bile birkaç birliği çalıştırmak gerekir. Güvenliklerini sağlamak için bu gerekir. Aşk için güvenlik gerekir. Aşk için para gerekir, bilmem başka neler gerekir. Bütün bunlar için birkaç gerilla birliğini devreye sokmak gerekir.

Şimdi birçok yönetimlerin de bu konuda içine düştükleri durumlar var. Biraz bizim kontrol gücümüz olmazsa, bazı karargahları bu duruma getirecekler. Biraz getirmişler zaten. Bunu çokça tartışmalıyız. Yönetimlerde biraz da bayan olsun dedik. Fakat bayan-erkek yönetimini biraz ilerletmek yerine, kadın-erkek ilişkisini bitirişe götürüyorlar. Yönetim işlemez duruma geliyor. Araştırdık, bir bayanla ve bir erkekle aylarca tartışan birisi –birinci derecede eğitim sorumlusudur– 3 ay gidip eğitim adaylarıyla görüşmemiş, konuşmamış bile. Kendi kendilerini böyle aylarca bir şeye verebilecek kadar düşkünleşenler var. Ve sonra baktık ki, bu yaygındır.

Bizde aşk büyük siyasal birliktir

Şimdi tüm bunlar halen de sorun olarak devam ediyor. Bana göre yine de kadın işin içinde olmalı. Hemen kadını bir tarafa atıp böyle ucuz bir bağlanma şekli yerine, onun gerçeğini açığa çıkarmak, cinsler arası çelişkiyi çözmek, yine ucuz cinsel tatmin veya eş-dost tatmini yerine, doğru ve güçlü olanı bulmak gerekiyor. Cinselliğin gücünü, kadının gücünü ortaya çıkaralım. Çünkü cinselliğe, özgürlük isteniyor. Bu konuda bastırmacı olamayız. Madem ilke böyledir, hele bakalım ne kadar özgürleşiyorlar. Dedim ya, yeni yaşam felsefemiz eşit-özgür ilişkilere dayalı.

İlk gün kendini kampımızda veya savaş birimimizde ilişkiye böyle bela eden bir aşkı nasıl onaylayabilirim? Bu duyguyu, bu ilişkiyi nasıl normal görebilirim? Hele düşman daha başından beri ajanlığıyla devreye girmeyi esas almışsa buna karşı tavrımız çok açıktır.

Bu durumda pratikte kim kendini kanıtlar veya ondan da öteye savaş pratiğine nasıl hizmet eder? Tamam, kadınsız devrim olmaz veya kadınsız erkek de olmaz ama kurtuluşa hizmet eden kadın-erkek ilişkisi nasıl olur? Bunu en azından tartışalım. Acele etmeyelim veya durumu tanıyalım. Birbirimizle sevgiyi, aşkı, yemeyi-içmeyi, konuşmayı nasıl paylaşacağımızı bilmeliyiz. "Kaba bir cinsellikle tanışırız" dersen, bunu insan olan böyle ele almaz. Biz insan toplumu kurmak istiyoruz. Hem de en özgürlükçü olanını.

Daha kendini tanıyamamışsan, güdülerinin esiri olursan çok kısa bir süre içerisinde bırakalım sosyalizmi kurmayı, biz acaba ilkel klan toplumdan sonraki toplumu kurabilir miyiz? "Ben bunları düşünemiyorum" diyemezsin. Sen devrimcisin, bunları düşüneceksin. Yeni toplumu kuracağız, hem de özgürlük temelinde. "Benim duygularım galebe çalıyor, benim güdülerim ayaklanıyor, mantık dinlemem" diyorsan, devrim sabote oldu. "Ben gözükara sevdalıyım" diyorsan, sevdan yaktı, bitirdi, düşmana yem ettirdi. "Kafam karışık, dayanamıyorum" diyorsan, sen devrim yapmaya değil, baş belası olmaya gelmişsin. Tutumlar objektif olarak böyledir. Gerisi, aşk zor bir olay. Aşk çok ince bir olay, büyük tutkudur. Aşk sanattır. Aşk örgüttür. Aşk eğitimdir. Aşk ilişkidir. İlişki gücüdür, iradedir, açıklıktır. Ara ki bunları bizde bulasın. Mumla ara ki bulasın. "Ben bunlardan anlamam, ben bu aşkı bilmem, benim aradığım aşk şöyledir böyledir" diyen aşkın bizi ne hale getirdiğini gördük.

Mem û Zîn olayının niye o kadar zor geliştiğini daha önce söylemiştim. Orada bir aşk denemesi var. Biraz feodal kuralları zorluyor. Aslında bu, ulusal demokratik devrim özlemidir. Belki de Cizre beyliklerinde öyle bir olay hiç geçmemiştir. Ama Ahmedê Xanê birlik istiyor. Feodal-aristokratların arasında birliğin olmayışı, işte Acem, Arap, bilmem Bizans hükümdarlarına istila, işgal imkanını veriyor. Kürtlerin 1600'lerde bir devlet olma, yani bir uluslaşmaya başlangıç yapma durumu var. Bunun önünde feodal aristokratlar, beyler büyük ihtimalle engeldir. Bunun çözümünü Mem û Zîn edebiyatında göstermeye çalışıyor. Yoksa bir bey oğlu ile bir bey kızı rahatlıkla birbirlerini bulup evlendirilebilirler. Bu zor değildir. O yüzyıllarda zaten bütünüyle beylikler arası evlilikler de böyledir. Bütün üst tabakanın evlili-

ği bey oğlu ile bey kızı evliliğidir ve zorluk da yok. Birbirlerini güçlendirme temelinde halen de yapıyorlar. Burada kural dışı durum; beyleri bir üst birliğe, bu döneme göre aslında bir devlet olmaya –bir krallık olmaya da diyebiliriz– zorlama isteğinin olmayışıdır. Bu gelişmenin önünde işte o beylikler engeldir. Bu Mem û Zîn destanıyla somutlaştırılmak isteniyor.

Zor bir aşk. Neden zor bir aşk? Birlik çok zor, devlet olmak çok zor. Bunun gerçekleştirilmesi için bu aşkın o beyliği yıkması, feodal çitleri yırtması gerekiyor. Bir birlik istemi olduğu, kitap okunursa görülür. Birçok eski kralın yıkılması gerekir. Birçok fitne-fesat var; onların ortadan kaldırılması, biraz özgürlük gerekir. Bunların olması demek, ulusal demokratik devrimin gerçekleşmesi demektir. Ulusal demokratik devrim olmadığı için Mem û Zîn'de başarılı birliktelik sağlanamıyor. Yani bir yerde Kürtlerin başarılı birliğini sağlayamaması veya birleşememesi anlamına geliyor.

Bizim de büyük bir siyasal olayı gerçekleştirme görevimiz var. Siyasal birlik, büyük bir olay ve buna biz büyük aşk da diyebiliriz. Çünkü bütün küçük aşkların anlam ifade edebilmesi için bu birliğin gerçekleşmesi gerekir. Kendinizi Mem û Zîn'in yerine koyun; aşkınızı başarmanız için bir siyasal birliğe gerek var ve TC'ye karşı bir küçük alanı kurtarmaya ihtiyacınız var. Tehlikeden uzak kalın. Aksi halde cinsellik arayışına benzer durumlar ihanettir. Çünkü iradesizliğe düşer. İradesizliğe düştüğü için birimi yönetemez. Birimi yönetemediği için darbe yer. Darbe yedi mi, bu ihanet suçu olur. Sanıyorum bunu uygulayanlar da var. Bazıları hak ettikleri tarzda cezalandırıldı. İradesi kırılmış ve dayanamamış! Tabii dayanamaz. Onun için aşk çok zor. Bazılarına göre, buluştun mu hemen işini bitirirsin; yüz yüze veya göz göze geldin mi, aşkını istediğin gibi yaşayabilirsin! Aşk karşısında sen kendini aldatabilir misin? Düşman gerçeği karşısında sen kendini aldatabilir misin? Aldattığında sen ona aşk diyebilir misin? Bu gaflettir. Tabii bunları ben icat etmiyorum. Düşmanın egemenliği altındaki aşk böyledir. Örneğin Botan'da bir kız vardı. Birkaç başarılı eyleme girmişti; oldukça yetkin, ne kadar da güzel eylemci diyordum. Bir erkek vardı, o da Botanlı Bozan mıydı neydi, alçaktı. Zor bir dönemde fırsat bulup kaçmışlar. Bunlar Diyarbakır zindanına düştüler. Kızı bir genelev kadını gibi kullanıyorlar, diğer alçak da bir itirafçı olarak halen kullanılıyor. İşte çok güzel gelişebilecek bir kızın içine düştüğü durum. Sözde o da bir militandı.

Bütün bunlar çok çarpıcı sonuçlar getirdi ve bazıları cezalandırıldı. Ucuz aşk kurbanları! Kimi gitti itirafçı oldu, kimileri canıyla ödedi. Ben uzun süreden beri işe korkunç bir aşk düzeyiyle başladım. Benim tanrı aşkım da vardı, size anlattım. Tanrı arayışım korkunçtu. İşte bilim aşkı, felsefe aşkım var. Bütün bunlarsız aşk olunamaz. Ondan sonra siyasi tutkum var. Dikkat edin ben siyasi bir kariyerist değilim. Kendimi siyasetle budala da etmiş değilim, ama büyük bir siyasal savaşım verdiğim ortada. Büyük bir siyasi birlik, büyük bir siyasal savaşım gerekiyor. O açıdan muazzam bir politik görevle kendimi bağlı hissedeceğim ve yapacağım.

Savaşla özgürlük yaratılır

Savaşa korkunç yaklaşımlar var. Burada da savaşı temellendirdik. Çünkü her şey onunla çözümlenebilir. Savaş bir tanrı gibi. Tanrıya ne kadar tapınırsan savaşa da o kadar tapınacaksın, hatta bir savaş tanrısı, savaş tanrıçası gibi olacaksın. Şu anda bizim en büyük tanrılarımız savaş tanrı ve tanrıçalarıdır. Kimdir bunlar? Savaşı zaferle kapatacak olan kişilikler, önderliklerdir? Savaş tanrısı olmak ne demektir? Bütün bunları düşünmezseniz, siz yaşamı nasıl kurtaracaksınız? Başınıza her gün düşman uçakları gülle yağdırıyor. Büyük savaş kahramanlığınız olmazsa, aşkınızı nasıl kurtaracaksınız? Tarihe bakın, gafil kraliçeler, gafil krallar nasıl gitmiş! Sizin bırakalım kraliçe ve kral olmanızı sıradan bir asker olma gücünüz bile yok.

Şimdi ben bunları söyledim diye türen, iddialı bir tutum sahibi olan biriyim.

Her gün komutanlarımızdan haber geliyor; "kızları hizmetçi gibi kullanıyor, birisinin emrine girmiş, güdülerine teslim olmuş, yoz ilişki geliştiriyor" diye rapor üstüne rapor geliyor. Öyle midir değil midir, bu ayrı bir durum ama eskiye boyun eğdikleri açık. Şimdi siz düşünün biraz. Benim durumum biraz daha farklı. Bana göre, kadınla ilgili bir eğilim geliştirmek istiyorsan bu özgürlükle bağlantılı olmalıdır. Bu kişiliklerin özgürlük savaşımına ne verdin, ne istiyorsun onlardan? Köle bir man eşitliği göze alacağız.

Bütün bu hususlar aslında çok kapsamlı bir tartışmadan da öteye uygulamaya kavuşturmamanız sizin görevlere ne kadar yetersiz yaklaştığınızı gösteriyor. Kaldı ki, işin bir de onur kısmı var. Görevlerde başarısız olacaksın, eğitim, örgütlenme ve savaşı fazla geliştirmeyeceksin ama tenezzül edeceksin! Bu olmaz. Rahatsız olan oturabilir. "Vay duygularım var, vay aşkıma uzanmak istiyorum, vay anama-babama, hatta çocuğuma, karıma-eşime ulaşmak istiyorum" gibi sözler benim için gerçekten onursuz

> "Tarihi temelde kadın cinsellikte büyük bir tükeniş, büyük bir bitiş gerçeğini yaşıyor. Özgürlükle hiç alakası yok. Erkek zaten büyük yanılgıların kurbanı. Düşünün hemen hepiniz ilişkiye böyle başlıyorsunuz. Öyleyse kaldı mı sosyalizm, kaldı mı direniş, kaldı mı irade özgürlüğü? Dayanıklı irade hep yenilmiştir. İşte onun için sizi özgürlüğe ve güçlü iradeye çekmekte zorlanıyoruz."

kendinizi öldürecek misiniz, "vay gururuma dokundu" mu diyeceksiniz? Acı gerçek böyle. Tanrıça olmanız için çok büyük savaş vermeniz gerekiyor. Feodal entrikacı tanrıça olmamak için mücadele etmeniz gerekiyor. İşte benim karşımdaki kadın biraz da böyleydi. Sanki ben kralım veya kral olmaya gidiyorum bir kraliçe eksik. Kralları yaratan kişi! Kaldı ki iş böyle de ele alınmıyordu. Hatta –sanıyorum böyle bir değerlendirme de oldu– Fransa'da bir hikaye varmış; bir kral var, bir de kralları yaratan kişi... Bir baktım ki benim arkamda güya beni yaratan kişi rolünde! Bu kişinin bırakalım kral yaratmasını, sıcak sudan soğuk suya elini değdirmezdi. Beni bir köylü yerine koyalım. Örneğin çok çalışan, muazzam emek sarfeden bir köylü. Güya o arkadan benim ipimi elinde tutan bir ağa, bundan daha da kötü bir kadın yanaşması. Bütün erkekliğimize bu temelde yanaşıyor. Mahareti nedir? Zekiymiş, kurnazmış, kadınmış! Tabii bu toplumda oldukça da etkili olmuş bir yaklaşım. Birçok kişiyi sömürgeciler böyle yönetmiş. Ağalar köylüleri böyle yönetmiş. Kadın entrikacılığı erkeği böyle yönetmiş. İşte bütün bu hünerleri birleştirerek beni de yenecek! Benim ne olduğumu sonra gösterdik.

Beni nasıl yönetirler? TC beni nasıl yönetir? Devlet halen beni kontrol altına almaya çalışıyor. Bakalım kim kimi kontrol altına alıyor.

Görüyorsunuz ki, hayli dallı-budaklı fakat çok önemli hayat hikayemi dile getiriyorum. Madem özgürlük, madem güzellik istiyorsunuz işin doğasında bu gerçekler yatıyor. Kimi endişeleniyor, kimi tıkanıyor. Kızlarımız-erkeklerimiz her gün kendilerini ortaya koyuyorlar. Bu yürekler acısı. İyi ki biraz yolu yordamı belirlemişiz. Sizi fazla ağlatmıyoruz. Yoksa haliniz ağlanacak kadar zavallıca.

Savaş tanrıları böyle olur mu hiç? Büyük komutanlar böyle olur mu hiç? Militanlar böyle olur mu hiç? Ben bile bu halimle halen "acaba durumları kurtardım mı, kurtarmadım mı" diye kendime soruyorum. Kızlar var mesela, "onların arkadaşlığını layıkıyla yapıyor muyum, yapmıyor muyum" diye soru soruyorum. Kendimi sürekli ayarlıyorum: "Bir kadınla ilişkiden tutalım güzellikle, savaşla, geçmişle ve günlük olarak yaşamın her şeyiyle bağlantısı nasıl olabilir" diye düşünüyorum. Aksi halde kendimi yitiririm. Yitirirsem ufak bir açık versem, irade noksanlığı göstersem, bu, örgüte ve halka mal olur, zararı orada ortaya çıkar. Yani çekmesem bir türlü, atsam bir türlü; bir ağa gibi dayansam bir türlü, bir köle ruhlu gibi dayansam bir türlü. Bunlar büyük sorunlardır. Düşünün ben de çok etkili bir kişi durumundayım. Oldukça da kendini özgür gö-

kadını mal gibi almışsın yanına, "utanmıyor musun" derler adama. Partinin bir kızını doğru-dürüst örgütlemeden, bilinçlendirmeden, onu kendine alet edersen utanmaz mısın bundan? Bizim yöneticilere soruyu böyle sormalıyım. Onu köle gibi yanında tutsan da utanmaz adamsın; çünkü onu bir özgürlük savaşçısı olarak biz çektik yanımıza, alanımıza. Şimdi kız için de, kadın için de bu geçerlidir. Yanımıza özgürlük savaşçısı olmaya geldi. Fakat dişiliğiyle bizi düşürmeye veya bizi böyle etkilemeye geldi mi, o da çok çirkin bir durumdur. Mutlak anlamda özgürlük için kendisine bir imkan yaratmak, partiden güç almak için geldi. O zaman bunun için kendini eğitecek, örgütleyecek, mutlaka iyi bir özgürlük savaşçısı olacak ki, sevilebilsin, yüzü tutacak bir hal alsın.

Bunlar söz verdiğimiz hususlar değil mi? Doğru-dürüst herhangi bir marifeti yok, savaşa ve örgütlemeye nasıl yaklaştığı belli değil, bir bela. Her an cinselliğiyle veya kadınlığıyla etkilemek istiyorsa, bu bir suçtur. Kadınlığını veya cinselliğini böyle kullanırsa, bu çok tehlikeli ve ajanlık olur. Erkek daha tehlikelidir. O da her an bu etkiyi yaşayabiliyor ve "dayanamadım, kadını böyle kullandım" diyor. Kadını böyle kullanan bütün erkekler de düşmüştür. Bunun sonucu birlikler, bölük bölük, takım takım birimler imhaya terk edilmiştir. Yani bir kadının yaklaşımı uğruna bu kayıplar yaşanırsa, bu tarihimizin en gerici şekilde tekrar hortlatılması demektir.

Eskiden bir kadın için bir adam öldürülürdü, sen bir takımı öldürmüşsün. 50-100 tane örnekleri var. Halen bazıları bunu gizli yaşıyor, açığa çıkmayan bir sürü durum var. Ben bir tek şartla kadınlı-erkekli kalınabileceğini kabul ederim; mutlak anlamda bilinçte ve ilişkide siyasal patlama. Yani örgütlenmede ve eylemde gelişme varsa ve bu da günlük olarak kendini kanıtlıyorsa, o zaman buna rıza gösterilebilir. Kadın gelip her türlü göreve talip olabilir ve farklı cinsler olduğu için ayrım yapmadan her türlü görevi de alabilir, eşitlik böyle gerçekleşir. Her türlü görevlendirmeye dahil olsun, ama bunun ölçüleri var. Ordu ölçülerine, parti ölçülerine uyacak. Bu ölçülere uyduktan sonra bunun mantığını, cesaretini, yönetim kabiliyetini sergileyecek. Bu durumda komutan da olsun, niye olmasın? Niye hep erkek yönetsin ve kadın da hep yönetilsin? Tersi eski sömürülme veya eski ezilme döneminden kalma bir tavırdır. Bizde yarı yarıya olmasın ama en azından gücüne, yeteneğine göre kadın da yönetici olabilsin. Eğer hiç yoktur dersek, o zaman bunlar köle veya cins olarak fazla özgürleşmeyecek doğal bir özellikle yaratılmışlardır! Öyle değilse, o za-

laflardır. Devrime kalkan kişilikler, bu lafların fazla geçerlilik ifade etmediğini bilirler. Bunların içeriği, anlamı yoktur. Her şey kılıçla biçiliyor. Diyelim adam seni imhaya çalışıyor, bu durumda nerede kaldı senin aşkın, duyguların! Öncelikle iş, bu büyük eylemi sonuca bağlamaktır.

Siz bunları çok rahat düşünüp yerli yerine oturtabilirdiniz. Yani insan onuru bu tür tutumları kaldıramaz. Yanımdaki kadın veya yanımdaki erkek görevlerine bağlı değilse, görevlerini dört elle yerine getirmiyorsa, ben niye ilgi duyacağım! O zaman gerçekten sizin onurunuz, gururunuz kırılmıyor mu? Hatta gizli fırsat bulduğunda ; "ilişkiyi derinleştirelim" dersen, o zaman sen bir alçaksın ve giderek hainleşirsin. Benim kendime uyguladığım bazı ilkeler var. Eğer işler bir gün sağlam gitmezse, kesinlikle bırak etrafımı yanıltmayı, öncelikle kendimle uğraşırım. Bir dostun veya bir yoldaşın yanına gidebilmek için önce kendimi çözmem lazım. Başarıyı önce biraz yaratacağım ki, yüzüm tutsun.

Bu bir sınama ve kendinizi böyle sınayacaksınız. Kadın konusu da böyledir. Görevlerde kendini sına, ne kadar yaman savaşçı olduğunu kanıtla, ondan sonra kadınla saygı temelinde konuşmaların olabilir. Kadının da biraz kendini kanıtlamasıyla ancak saygıdeğer bir tutumun sahibi kılabilir. Bu onur konusudur; bizim kişilik, namus anlayışımızdır.

Bunlar olmadan yüz yüze bakılamaz, bir yerde kalınamaz, hele güdülerin ayaklanmasıyla, bilmem zaafların hortlatılmasıyla, tutkuların, bilmem neyin kendini dayatmasıyla ilişki kurulamaz. Yine de sizin için doğrusu buradadır. Kesin kadın da yanımızda olmalı, kesin aşk da olmalı, kesin sevgi de olmalıdır. Ama kanunları, kuralları, zemini de böyledir. Bunu anlamalısınız ve uygulamalısınız. Hele devrimciler bundan kesin sorumludur. "Senin böyle dediğin Kürt zor çıkar ortaya veya böyle devrimci bizde zor bulunur" denilebilir, ama diğeri de belli ve kaç para ettiği de ortadadır. Ölmüş, bitmiş, elinden hiçbir iş gelmiyor.

Erkek, kadının özgürlük yoldaşı olmalıdır

Sanıyorum şimdi biraz daha iyi anlıyorsunuz: Neden kolay ilişki, neden kolay cinsellik, neden kolay aşk olmadığını. Onu şimdi çok daha iyi anlıyorsunuz ve bunların kolay olmadığını biz biraz ortaya çıkardık. En büyük hain yaşam tehlikesine girmeden, gerçekleri biraz böyle götürebildik, onun savaşım imkanlarını yakalayabildik. Şimdilik birbirimize yapabileceğimiz en büyük iyilik birbirimizi savaştırma imkanını yaratmaktır. Bir kızı savaştırmak için sonuna kadar boy ölçüşün. Çağrıyı iyi bir savaş, iyi bir örgütlenme temelinde yapın. Tersinden örgütü, savaşı tasfiye temelinde ilişkiler olmaz. Ama maalesef şimdiye kadar hepsi de tasfiye temelinde oldu. Ben bile şu halimle –aslında görüyorsunuz ne kadar büyük ilişki ustası ve iradesiyim– acaba ne olabilir diye derin derin düşünüyorum.

Daha önce anlattım; "bu ilişkiler nasıl böyle oldu" diye. İlişkiyi tanımıyorsunuz, anlamıyorsunuz; yapacağınız tek şey kendinizi derinleştirmeniz, yoğunlaştırmanız ve mümkünse ilahlaştırmanızdır. Başka türlü Kürt işinin altından çıkılamaz. Tabii varsa yetenekleriniz, aşık olma gücünüz, ilah olma gücünüz, militan olma gücünüz, o zaman başarabilirsiniz.

Peki siz önderliği nasıl tanıdınız? Sıradan bir dost bile bizi biraz doğru tanırken, siz niye bizi bu kadar geri ve dar tanımışsınız. Sözde siz bizim militan yoldaşlarımızsınız. Militan yoldaşlar birbirlerine böyle mi yaklaşır? Ben sıradan insanların yanına giderim, hepsi heyecana gelir, hepsi aşka gelir. Ben de bu ilişkiyi anlamaya çalışıyorum. Sıyrılacaksınız, gerçeklere büyük dönüşüm gücü vereceksiniz. Aslında çerçeveyi daha da derinleştirme gereğini duyuyorum, biz bu işi biraz edebiyatçılara bırakmak istedik ama öyle gözüküyor ki, bu işin edebiyatını da en iyi biz yapmak durumundayız veya yapmamız gerekiyor.

Kadın bir güç kaynağıdır aslında. Küçük görmeyelim; gücü kurutulmuştur ama eğer işlenirse güç kaynağı olmaya adaydır. Ama şu anda adeta kör bir kuyu gibi, bulaştın mı batarsın. Aydınlatıcı, çarpıcı, yakıcı bir güç kaynağı olmayı denemelisiniz. Yoğun bir siyasal, sosyal, kültürel ve edebi savaşımın ilgi odağı olmalısınız. Mümkünse kendinizi yetiştirin. Erkekler eğer bu konuda iddialıysa bazı kadınları yetiştirsin. Karşı cinstendir diye ya inkar etmek, ya da saldırmak yerine, onun gerçeğini biraz ortaya çıkartalım. Böyle bir sürü arkadaş yaratmaya çalışın, yardımcı olun. Çünkü kızlar biraz zor durumda. Yani onların hem fiziki, hem cinsi, hem ruhi ve hem de toplumsal olarak çok zorlukları var. İyi bir erkek yoldaş onlara zayıflıklarını kötüye kullanmada değil, gidermede yardımcı olmalıdır; erkekliğini böyle göstermelidir. Kaba anlamıyla cinsel hakimiyet temelinde değil, gerçek eşitlik ve özgürlük yoldaşı gibi bunu gösterebilmelidir. Militan dediğin, bu tutumun sahibi olmayı becerendir.

Düşünün, bir kadın bana dayanarak ülkeyi düşmana peşkeş çekmek, bütün kadınları özgürlükten uzak tutmak, bütün kadınlarımızı basit bir ilişkiye köle etmek, bunun mücadelesini amansız yürütmek istedi. Bu tehlike son derece somuttur. Bugün böyle yüzlerce ilişki bizim kadroların başına geliyor. O zaman tabii ki ben kendime önder diyorsam, siz Başkan diyorsanız, hele ulusal düzeyde artık bu kabul de görmüşse olağanüstü olmak zorundayım. Militanlar da öyle. Her ilişkiyi kabul edemezsiniz. Çok açık ki, ilişkinin dağarcığında her şeyi araştıracaksınız. Dedim ya, yetkinlik arayacaksınız. Kaldı ki, bunu kendim için de arıyorum; ulus, parti ve halk için arıyorum. Ne kadar bilinç, ne kadar davranış gücü, ne kadar cesaret, ne kadar fedakarlık, ne kadar ustalık, ne kadar her yönüyle yeterlilik varsa hepsi partiyi oluşturma, kadro örgütlenmesini sağlama esaslarıdır. Özgür kadını yaratma esaslarıdır. Dolayısıyla çekişeceğim tabii, bu uğurda savaş yürüteceğim. Aksi durum birbirimizi aldatmak olur. Partiyi aldatırsak halkı aldatmış oluruz.

Siz "hemen ilişkilere bir çırpıda teslim olduk" diyorsunuz. Partiye de,

kendinize de yaklaşımlarınız hep böyle. Ucuz tepki, ucuz duygulanma, hemen birbirini benimseme veya reddetme. Siz bitirdiniz militan tutkusunu, militan aşkını, militanın görev anlayışını. Benim sizden istediğim ne? İşler sizin sandığınız gibi değil, yaptığınız gibi olmuyor. Şu anda geliştirdiğimiz tutum, biraz yol aldırır. Çünkü kolay beğenenlere, kolay tepki duyanlara, duygulananlara kolay cinselliğe safları açık tutsam acaba bir gün ayakta kalabilir miyiz? Kolay cinsel ilişki gelişse, ortada irade diye bir şey kalır mı? İrade eğitimi diye bir şey kalır mı? Dolayısıyla benim biraz geliştirmek istediğim, tek ideal çare gibi geliyor.

PKK aşkını yaşayın

Aşkınız yeni olmalı, ama bunun büyük savaşına hazır mısınız? Çok zor bir savaş ama başka çaremiz yok. Hepiniz böyle yapın demiyorum ama, PKK aşkının biraz böyle aşk olduğunu, bu geliştirilen savaşımının biraz böyle bir savaşım olduğunu da kesin göz önüne getireceğiz. Birbirinize ucuz tepkiyle yaklaşın demiyorum. Bütün bunlardan çıkan sonuç; örgüt saflarını, ordu saflarını altüst edecek anlamsız kadın tepkileri veya erkek dayatmaları değil. Son derece birbirinize ihtiyacınız var. Ama son derece çözümlenmesi gereken sorunlarınız var. Mutlak anlamda birbirimize muhtacız ama mutlaka yerine getirmemiz gereken eğitsel, örgütsel, eylemsel görevlerimiz var. Bu görevler yerine gelmeden sen bir erkeğin elini tutamazsın, bir erkek senin elini kolay tutamaz. Bütün bunların savaşım geliştirilmesi düzeyiyle orantılı olması gerektiği biçiminde bir formülün doğru olduğu kanısındayım. Yani bir sempatinizin, bir ilginizin ne kadar savaşı geliştirmekle bağlantılı olması gerekir? Hatta onu ne kadar geliştiriyor, ne kadar yaşam alanı açıyor? Bu temelde ona kendinizi benimseteceksiniz, onu benimseyeceksiniz.

> "Sizin kadın uğruna veya erkek uğruna verdiğiniz savaş nasıl? 'Alır kaçarım, mal yaparım!' Tam düzenin dayattığı bir biçimdedir. Kavganız yok. Onun için de çirkinleşiyorsunuz. Büyük çirkinlikler, kabul edilemez durumlar var."

Bütün ölçülerimde bu var. Düşünün, beni sevmek isteyen kızın gözü hemen Kürdistan'da ve savaştadır. Binlerce kadın var ve yüzlerce de şehidi var. Bunu ben gerçekten anlamlı buluyorum. Ama birçok savaşçı arkadaşımızın ilişkisi, bitiriyor. Her kim benimle ilişki kurmaya gelirse, önce benim amacıma, benim savaşımıma inanır. Bu çok açık. Ama birçokları kıza yaklaşıyor, onu düşürmek için; erkeğe yaklaşıyor onu düşürmek için. Tabii ki, dikkatli olacağız. Biz, düşürecek ilişkiye geçit vermeyiz. Zaten Kürt bu temelde bitmiş, tükenmiş kadın ve erkek demektir. Birliktelikleri ölmüş, tükenmiş bir birlikteliktir. Biz o tarzı nasıl uygulayabiliriz? Bu konuda sergilenen çabalar, çok zorlu çabalardır. Ama bir Kürt çözümlemesidir, ulusal düzeyin çözümlenmesidir, kadın özgürlüğünün yaratılmasıdır. Bu kesinlikle kolay bir sorun değil. Siz de özgürlük savaşçısı olduğunuzu söylüyorsunuz ama ben de özgürlük savaşını yürütüyorum. Acaba kendiniz için savaşı yürütecek gücü gösteriyor musunuz? Size sunulan savaş imkanlarını değerlendirebiliyor musunuz? Başka türlü nasıl yol alacaksınız PKK'de, Kürdistan gerçeğinde? Gerçekler ortada. Başka yolu varsa siz bana gösterin, beni inandırın, beni bağlayın. Özgür tartışmaya açığım. Örneğin kızlar beni bağlasın. Kaldı ki buna açığım, en ufak bir sınırlama da koymuş değilim. Kavgamın sürdürücüsüyüm. Siz de bütün yönleriyle bu kavgayı bilerek bize katılın ve sonra "anlamadık, duymadık" demeyin.

Erkekler de bunu anlasınlar. Ortada ilişkilerin ne kadar amansız olduğunu görsünler. "Eski erkekliğimiz böyledir, şöyledir" demeyin. Eski erkekliğin Allah belasını versin. Eski erkeklik kadından daha beterdir. Bu erkekliği ne yapacaksın, kaç para eder bu erkeklik? Biraz iş yapabilen erkeklik, sorunları öyle görüp değerlendirebilen erkekliktir. Kaldı ki, o erkekliğin de çözümlenmeye ihtiyacı var. Yalnız kadın çözümlenmesi değil, daha fazla erkek çözümlenmesine ihtiyaç var. Biraz da bunu başarmaya çalışıyoruz. Çözümlemeleri geliştirmeyeyim mi, yarım mı bırakayım? O zaman elde bir şey kalır mı?

Çözümlemelere kesin ihtiyaç vardır. Bu aynı zamanda kontroldür. Kontrol; parti ölçüleridir; önderlik ölçüleridir. Tüm bunları ölçü diye koyuyorum. Kontrol; kadının orduya doğru çekilmesidir; ordulaşmasıdır; eşitlik ve özgürlük temelinde görev almasıdır; komutanlaşmasıdır. Kontrol; erkeklerin de bu konuda parti gerçeklerine uygun görevlerine sahip çıkmasıdır; doğru aşk, doğru duygu ve doğru sevgi anlayışına ulaşmasıdır. Bütün bunlar olduktan sonra gelişmez olur mu? Bile bile bazıları bozarsa ve savaş örgütüyle oynarsa kaybedip gider. Böyle muazzam çalışan bir örgüte, savaş ve örgüt dışılığı, onun oldukça aydınlatılmış düzeyine karanlığı dayatırsan, kaybedersin. Bu konuda kontrol gelişiyor, daha da gelişecek. Bundan sonra öyle kolay kolay PKK kadrosu olunamayacağını anlamalısınız. Gerekmiyor mu? Görüyorsunuz, siz savaşı bununla kazanacaksınız. Başka türlü ölünüzü gömecek yer bulamazsınız; cesetler çürür, kokuşur.

Kadın sorununu çözmek zaferi kazanmaktır

Dediğim gibi sorun önemli ve ciddidir. Bizim için kadın sorununun çözümü demek, ulusal kurtuluşun zaferini kazanmak, ülke sahibi olmak demektir. Dünyanın bu sorunu çözememesi, çözümde hiç gelişmenin olmayacağı anlamına gelmez. Kadın sorunu hiçbir ulusta bizimki kadar ağırlaşmış değildir. Onlar devletleşmiş, oldukça toplumsal yönden gelişmiş uluslar, halklar oluyor. Bizim için mühim ve gerekli olan kendi somut koşullarımıza göre bir çözümdür. Bunun dünya çapında da etkileri olacağı açıktır. Biz şunu da söyledik: Karılaşmış bir toplumuz, yani kadına uygulanan baskının da ötesinde bir sömürgeciliğin dayatıldığı bir toplumuz. Bu anlamda kurtuluş tam bir kadın kurtuluşudur, tam bir kadın devrimidir.

Kürdistan devrimi, ilk defa uluslararası çapta bir kadın devrimi olabilir. Bu çözümlemelere dikkat edilirse, Kürdistan devrimi tam bir kadın özgürlüğü, kadının toplumsal devrimidir. Teorisi de var, pratiği de var. İşin bilincinde olanlar bunu böyle ele alır ve çözüme doğru götürürler. Götürüldü mü dünyadaki kadın kurtuluşuna da epey katkıda bulunacak bir gelişmedir. Yeter ki üzerinde ısrarla durulsun ve düşünülsün. Ortaya koyduğumuz yaklaşım tarzını partiye egemen kılarsak, halkımız için müthiş bir çözüm söz konusu olur. Herkes oldukça bilinçli ve kaderini tayin etme durumunda. En ufacık bir erkek geriliği, kadın geriliği olmaz, dayatması olmaz, düşürücülüğü olmaz. Kadın mükemmel ortaya çıkabilir, erkek mükemmel ortaya çıkabilir, ideal bir eşitlik ve özgürlük imkanı ortaya çıkabilir. Ama bu sadece bir amaç olur.

Günlük olarak ben çözüm için bunları yapıyorum. PKK'de biz bunları geliştirebiliyoruz, gücümüz yeterse daha fazlasını yapacağız. Kendimizi çözdüğümüz oranda insanlığı da çözmüş olacağız. Başarılı bir Kürdistan devrimi iyi bir insanlık devrimidir. Bunun sonuçlarını da küçümsememeliyiz. Tabii ki, "devrim oldu, sorun çözüldü" de demeyelim. Şimdi de çözüm var, zaferden sonra da devam edecek, ama daha değişik koşullarda ve biçimlerde sürecek. Aslında sorunu çözmüşüz. Ben kendim için çözümde çok güçlü bir konumda olduğumu belirtiyorum. Kendimde çözdüğüm, insanlık için de bir çözümdür. Devrimleri biz her zaman böyle görürüz. Varsın insanlık bin yıl sonra tam kavuşsun. O mühim de değil. Kaldı ki, bizim her insanı kısa bir sürede komünizme götüreceğiz diye bir derdimiz de yok. Komünizmi de içeren mücadele on bin yıl önce de vardı, şimdi de var, on bin yıl sonra da olacak. On bin yıl önce de çok güçlü çözümler vardı, şimdi de var, ileride de olacak. Sorun o zaman da var, şimdi de var, sonra da olacak. Mühim olan anlık olarak doğru pozisyonda olmaktır. Sorunu ortaya koymak ve çözüm olanağını dayatmaktır. Tabii bunu PKK'de sağlıyoruz, dalga dalga halkımız içinde de sağlıyoruz. Önemli olan da budur.

Devrimimiz insanidir. Kadın konusunda en büyük devrimdir. Teorisi de pratiği de iyi gelişiyor. Çözümü biraz böyle görmeliyiz. Yoksa "Kürdistan'da devrim yaptık, acaba diğer ülkelere benzemez miyiz" demek, doğru bir yaklaşım değil. Kaldı ki diğer devrimler sorunu ne kadar çözdü? O da ayrı bir mesele. Fransız devriminde, İslam devriminde, Rus devriminde bu sorun farklı ölçülerde olmuştur. Onun için orada sorun tam çözümlenemedi. Havale edildi de dememeliyiz. Onların çözüm gücü o kadar. Küçümsenemez de bu.

Kısacası, bu konuda derinleşeceksiniz, anlayacaksınız. Kendi kişiliğinizi bütünüyle "nasıl yaşanılır" sorusuna cevap kişiliği haline getireceksiniz. Bunu yeni mi anlıyorsunuz? Yaramaz çocuklar mı veya 35 yaşındaki çocuklar mı diyeyim? Kendinizi haraç-mezat ortalığa atıyorsunuz. Buna önderlik tarzı denilir mi? Buna nasıl cesaret ettiniz, şaşıyorum. Her hareketinizi, her adımınızı, söz ve eyleminizi bir yaşam kaynağına çeviremezseniz asla kendinize önder değil, militan bile diyemezsiniz. Gerçek militan bütün düşünce ve eylemini bir yerin kazanılmasına, bir zorluğu kolaylığa, bir başarısızlığı başarıya, bir imkansızlığı imkana çeviren, bir bilinçsizliği bilince, bir örgütsüzlüğü örgütlülüğe, bir eylemsizliği eylemliliğe dönüştüren kişidir. Komutan budur. Bunu nasıl yeni yeni fark ediyorsunuz? Siz büyük oranda önderlik tarzını bastırma, balıklamasına dalma, hırsızlama, birbirlerinin boğazına girme, birbirlerinin emeği üzerine ucuz kurulma, değer vermeme ve kendi emeğini anlayamama şeklinde uyguluyorsunuz. Bunun bütün yanılgılı sonuçlarını ruhta düşkünlüğe, davranışta karmakarışıklığa yol açtığını fazla görmüyorsunuz. Ne, nasıl yaşanılır, nasıl elde edilir, nasıl temsil edilir? Hiç bu sorulara cevap vermiyorsunuz. Böyle yaşadığınızı sanıyorsunuz. Bu bir gaflet yaşamıdır. Bizde bir suçlunun yaşam tarzıdır.

Suç, ceza, gaflet ve hiyaneti gördünüz. Tüm yaptığım bir suçlu, bir gafil kişilik olmaktan kendimi çıkarmaktır. Bu neyle mümkündür? Savaşabilen, bunun düşünce ve pratiğine biraz imkan kazandırabilen bir kişilik olmakla mümkündür. Var mı başka türlü bizi suçtan, gafletten kurtaracak yaşam biçimi? Yok! Nasıl yakıştıracağız, gafilce, haince bir yaşamı kendimize? Asla! O zaman hiyanet ve kölelik suçu diyoruz. Affedilmek için büyük yurtsever, büyük özgürlükçü ol! Onun için de biraz benim gibi çalışacaksın. Ben niye söz gücüne bu kadar değer veriyorum? İyi örgütlenmek için. Örgütlenmeyince savaş olmaz ve insanları birleştiremezsin. Birleştiremedin mi savaştıramazsın. Savaştıramadın mı adına bile sahip çıkamazsın. O zaman bırak yaşam kaynağı olmayı, başkalarının elinde ucuz kullanılan bir malzeme olursun. Bu, yaşama en büyük saygısızlık değil midir? Bütün bunları sadece öyle biliyor veya görüyor değilim. Anı anına düşüncede, pratikte değerlendiriyorum, çarpıştırıyorum, ilerletiyorum. Bizde devrim bir kimyasal olaydır diyelim; onunla halkımızı çok paslanmış bir teneke olmaktan altın gibi parıldayan bir madene dönüştürmek istiyoruz. Devrim bir anlamda da budur. Kişiler için de bu böyledir. Çok kir-pas tutmuş bir kişilikten parıldayan bir kişiliğe ulaşmak böyle sağlanır. İşte eylem, işleyen demirdir. Kendimizi adeta çekiçle örs altında dövdürüyoruz, çelikleştiriyoruz, parlatıyoruz, savaştırıyoruz, amaçlarımıza ulaştırıyoruz.

Doğru yaşamın savaşına ve ilişkisine ulaşacaksınız

Bütün bunları ilk adımları attığınızda bilecektiniz. Belli ki aslında devrime çok ters yaklaşmışsınız. Partiye binbir yanılgıyla gelmişsiniz. Ben iki sözcükle başlarken yaklaşımım neyse, şimdi de odur. Yöntemde dikiş tutturmamak yok, sonuçları kestirmemek yok. Her şeyin anı anına farkındayım. Fırsatları müthiş değerlendiririm. Sonuç aldım ve buraya kadar geldim.

Her militanımız bunu esas alsaydı, böyle yaşayabilseydi, bu ülkede düşman filan kalmazdı. Ne kadar eski yaşam tarzı varsa olur olmaz bize de dayatılıyor ve bizim emeklerimizi boşa çıkarma gibi olumsuz bir rolde oynanıyor. Olmayacak duaya niye amin diyeceksiniz? Doğru yaşama geleceksiniz. Doğru yaşamın savaşımına ve ilişkisine, onun her türlü teorisine, pratik esaslarına doğru yaklaşacaksınız. İddiasız, iradesiz ele almayacaksınız. Emeksiz, çaresiz karşılamayacaksınız. Dikkatsiz, duyarsız izlemeyeceksiniz. İnsana en büyük değeri vereceksiniz. İlginiz, ilişkiniz, iradeniz en yüksek seviyede olacak. Çabanız oldukça yoğun olacak, düşünceden kopmayacaksınız. Yaşam tutkunuz, coşkunuz aşk derecesinde olacak. Vuruş tarzınız son derece keskin, zamanında olacak. Yine sizi can alıcı yerinden vurmayı engelleyecek bir koruma gücünüz olacak. Ona göre muazzam tedbiriniz, dikkatiniz olacak.

Böyle yaşarsanız bu, kabul edilebilir bir yaşamdır. Böyle bir yaşamı tutturursanız, savaşta da olsanız, en büyük zorluklarla iç içe de olsanız, bizde görüldüğü gibi büyük bir tahammül gücünü, sabır gücünü ve hatta onu coşkuyla karşılama gücünü gösterirsiniz. Görüyorsunuz bu kadar zorluklara, bu kadar dayatmalara rağmen gerçekten "kral" gibi yaşayabiliyorum. "Kral gibi" derken, en yüce, en soylu ve en özgür yaşamı kendim için gerçekleştirdiğimi kastediyorum. Öngördüklerim ve günlük olarak tüm gücümle yüklendiklerim beni demek ki, düşmanımdan koruyabileceği kadar, halkıma ulaştırabilecek, halkımı başarıya götürebilecek bir yaşamın sahibi de yapabiliyor.

Ben amansız süreçlerden veya yokluklardan buraya geldiğime göre, sizin bu kadar yaşam olanağıyla kendinizi yaşatamamanız sizin için bir talihsizlik, gerçek bir geriliktir. Bence özgür yaşama imkanlarınız var. Gerisi tabii sizin örgüt silahıyla, onun her türlü eğitimiyle, her türlü taktiğiyle savaşarak yaşamayı kazanmanızdır. Bu ilk anda da böyledir, son nefese kadar da böyledir. Bunun dışında yaşam imkanının olmadığını bileceksin. Gerçekten sadece bilmek değil, "budur yaşam" deyip bundan başka hiçbir şeye zemin sunmayacaksın. Ufak bir anlamsızlığı, ufak bir yersizliği bile affetmeyecek kadar keskin olacaksın.

Yaşamın bilincinde, sorumluluğunda olacaksınız. Ben şimdiye kadar dedim ya, biraz böyle yaşadım. Hem önderlik gerçeğiyle bağlantılarınızı böyle koyacaksınız, hem de onun yaşam tarzıyla bu kadar çelişeceksiniz veya binlerce kilometre uzağında olacaksınız! Kendinize çok ayıp ediyorsunuz, çok yazık ediyorsunuz. Gerçek önderler kendini yaşatmasını bilirler, ama böyle önderlerden veya yoldaşlardan kilometrelerce uzak olanlar yaşamayı kaybederler. Dolayısıyla mesafeyi kapatalım. Size de kendi rolünüzün sahibi yapabilecek bir tarzın güçlü militanı haline getirecek ne varsa onu yakıştıralım. Umudunuz olsun, ama çabalarınız da onu gerçekleştirecek kadar bilinçle, örgütçülükle anı anına donatılmış olsun. Biz her zaman böyleydik. Kazandıran bu tutumdur. İnanıyorum ki herhangi biri beni uygularsa, sıradan bir uygulama gücüne kavuşturursa bu, PKK gerçeğinde zaferi yakalar. Bu kadar gelişmelerden sonra kendi kendini boşa çıkaranlar, ancak başarısızlıktan bahsedebilirler. Sıradan bir dürüstlük temelinde bu savaşın gerçekleriyle bu işin başında olanlar kendi kendilerini düşürmedikçe, kendi kendilerini engellemedikçe başka engellenemezler, düşürülemezler ve başarıdan da alıkonulamazlar. Bizim yaşamımız biraz bunu ispatlamıştır. Siz daha fazlasını ispatlayabilir ve başarabilirsiniz.

> "Halen de güzellik ölçülerini nasıl ortaya çıkarabiliriz konusu peşindeyim. Sizin böyle bir arayışınız var mı? Varsa uğruna bir mücadeleniz var mı? Bana göre güzelliğin değerlendirilmemesi, hatta gericilik düşüncesi de böyle gelişir. Bir genç kızın köleleştirmeye tabi tutulması, paraya dayanılarak satılması büyük bir sorun ortaya çıkarır. Güzel bir kızın çok çirkin bir adama sırf parası için mal edilmesi kabul edilemez."

"BÖYLE BİR HALK İÇİN ÖLMEK GEREKİR"

Adı, soyadı: **Davut HACIOĞLU**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğanlı köyü-Pazarcık, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Eylül 1993, Şıkela köyü-Beytüşşebap**

Doğan yoldaş, Pazarcık'ın Doğanlı (Karahasan) köyünde, maddi durumu iyi olan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu kendi köyünde okudu.

Bu dönemlerde "Apocular" diye tanınan ulusal kurtuluş hareketimizin ülkenin dört bir yanında kök salma mücadelesinin verildiği bir süreç yaşanmaktadır. Doğan yoldaşın köyü de ulusal kurtuluş düşünceleriyle tanışan ve bu düşüncelerin taban bulmasına açık olan bir köydür. Küçük yaşta olmasına rağmen büyük bir heyecanla ve merakla köylerine örgütleme amacıyla giden yoldaşları dikkatle dinler. Anlatılanlar O'nu çok etkiler. Böylece çocuk yaşta da olsa yurtsever-devrimci düşünceler kendi yaşamında yer edinmiş olur. Apocularla ilgili anlatılanlar kendisinde büyük bir merak, ilgi ve coşku oluşturur. Onlar gibi olma düşüncesi hep aklındadır. Aile çevresinin de yurtsever oluşu, bu düşüncelerin iyice kökleşmesine zemin sunar. Doğan yoldaşın aile çevresinden parti saflarına katılmış akrabalarının yanısıra, şehit düşmüş yakınları da vardır. Teyzeleri olan **Sultan ve Zeliha TOROS** yoldaşlar O'nu oldukça etkilemişlerdi.

1978 yılı hem Maraş halkı açısından, hem de Doğan yoldaş açısından acılı bir dönemi içermektedir. Gelişen ulusal kurtuluş düşüncelerine karşı TC'nin, Kürdistan'ın kurtuluş savaşçılarına ve Kürt halkına bir tehditi ve aynı zamanda faşist darbenin ayak sesi olan Maraş Katliamı bu yılda yaşanır. Tutuklamalar-gözaltılar, ilan edilen sıkıyönetim ve ardından gelen 12 Eylül askeri-faşist darbe. Tüm bunlar Doğan yoldaşın TC'nin gerçek yüzünü daha iyi gördüğü, ona bitmeyecek bir kinle, öfkeyle dolduğu sürecin kesitleridir. Bu sürecin etkilerini hem maddi ve hem de manevi olarak çok canlı yaşar. Düşman her açıdan kontrolünü, halk üzerindeki baskısını gün geçtikçe artırır. Bir yandan baskı zincirlerini daraltıyor, bir yandan da insanlarımıza Avrupa yolunu göstererek, ülkeyi boşaltmayı hedefliyordu.

Doğan yoldaşın ailesi de Avrupa'ya göç edenler arasında yer alır. O, Ankara'ya gider. Ülkeden, o dağlardan kopmak O'na çok zor gelmektedir. Aklı ve yüreği hep oralardadır. Tanıştığı büyük devrimcileri, onların anlattıklarını, onlarla yaşadıklarını hatırladıkça yerinde duramaz olur. Gün geçtikçe bilincini ulusal kurtuluşçu düşünceler sarmaya devam eder. Küçük yaşlardayken ekilen bu düşünce tohumları kök salmış, boy vermeye başlamıştı. Bu durum, kendisini mücadeleye daha çok yakınlaştırıyordu. Ankara'da öğrenci olduğu sırada legal olanakları zorlayarak partiyi, gerillayı, mücadeleyi anlamaya, öğrenmeye çalışır. Ama bunlar O'na yetmez. Lisedeyken üniversite çevresi ile ilişkilerini sıklaştıran Doğan yoldaş, yurtsever gençliğin tartışmalarına katılır ve düşüncede hızlı bir tempoyla gelişme kaydeder. Düzenin dayattığı pek çok şeyi reddeder. Çünkü bunlarda kurtuluşun mümkün olmadığını görür.

Çocukluğundan kazandığı düşünceleri kaybetmeyen, aksine daha da geliştiren Doğan yoldaş, anılara bağlılığın gerekleri üzerinde yoğunlaşmaya başlar. Uzağında olduğu ülkesinin dağlarında gerilla olmak en büyük hedefi olur. Girdiği sınavlar sonucu Antep'te bulunan üniversitenin elektrik-elektronik bölümünü kazanır.

Yıl 1988. Bu yılda hem yeni bir çevre içine girmiş, hem de ülke topraklarına geri dönüşü gerçekleştirmiş olur. Bu döneme kadarki gelişmeleri Doğan yoldaş, 1991 yılında gittiği Mahsum Korkmaz Akademisi yönetimine yazdığı bir raporunda şöyle açıklar: *"1980 öncesi partiyle tanışma imkanım oldu. Bulunduğum ortamda çevremin partiyle ilişkide olmasından dolayı çeşitli çalışmalarım olduysa da, bu daha çok kişilere özenti ve maceracı bir temeldeydi. Partinin geri çekilmesiyle birlikte bilinçsiz olan katılımım da bir kesintiye uğradı. 1988 yılına kadar ailemle birlikte hem çiftçilik yapıyordum, hem de TC okullarında okuyordum. Ailenin tümden parti sempatizanı ya da çalışmaları içinde olması nedeniyle düşmanla sürekli bir çelişkimiz vardı ve düşmanın baskılarıyla karşılaşıyorduk. Bu özellikle son döneme kadar kendini daha açık olarak gösterdi. Bu süreç aynı zamanda kendi kimliğimi ve gerçekliğimi tanımaya başladığım bir süreçti. Bu tanıma beni partiye daha çok yakınlaştırdı..."*

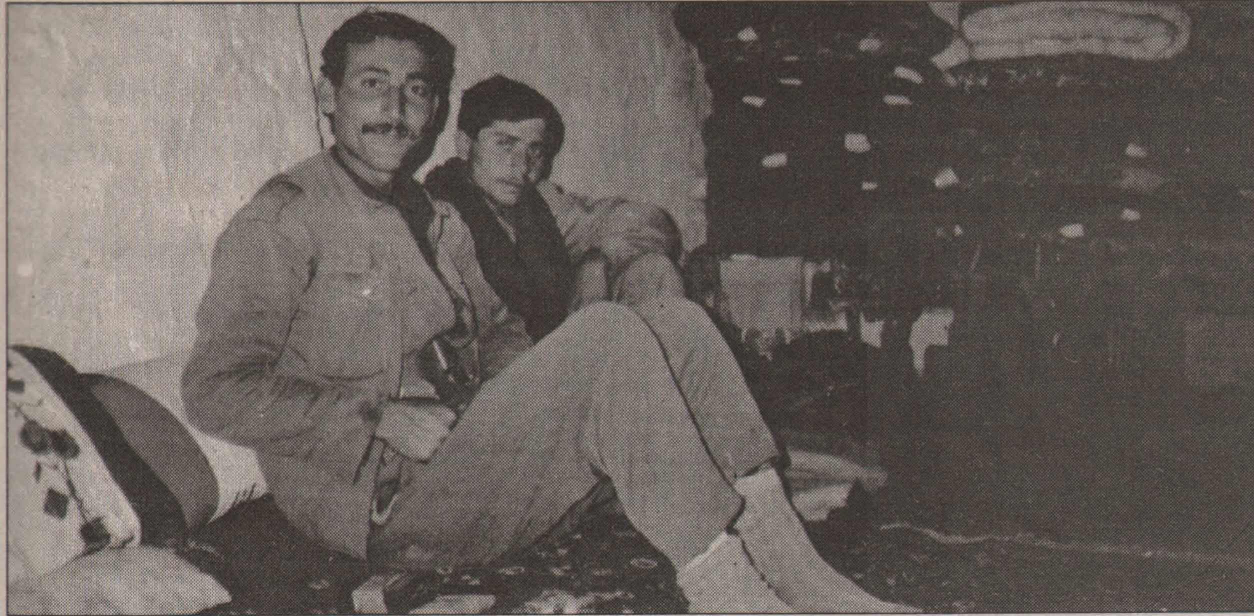
Üniversiteye girdiği yıl öğrenci faaliyetlerine katılır. Bu çalışmalara kendisini iyice verir. Bir insan kazanmak, ona özgürlük yolunu göstermek kendisine büyük bir coşku ve zevk veriyordu. Gün geçtikçe faaliyetler için daha fazla zamanını ayırır. 1989 yılında Antep'te faaliyet yürüten sorumlu arkadaşlarla görüşür ve mücadeleye profesyonel olarak katılır. Çalışmalarındaki temposu ve canlılığıyla amatörlüğü üzerinden atarak tecrübe kazanır. Pazarcık kırsalında da bir süre faaliyet yürüttükten sonra birimleri deşifre olur. Bunun sonucu olarak birçok şahadetin yaşanması sonrasında Doğan yoldaşın alanda kalması tehlikeli olmaya başlar. Akademi sahasına geçip, siyasal ve askeri eğitimle partiyi daha iyi tanıma, kişilik dönüşümünü gerçekleştirme ve düşmanla savaşımını yükseltme isteğini partiye bildirir. İsteği kabul edilir ve 7 Ağustos 1991 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider.

Doğan yoldaş, partimizin merkez okulunda askeri ve siyasi eğitime tüm gücüyle katılım gösterir. Parti Önderliği'nin çözümlemelerini daha iyi bilince çıkarmak için yoğunlaşır. Çıkan eksik ve yetmezlikleri görmekte ve tahlil etmekte zorlanmaz. Zamanın boş geçirilmesini onaylamaz ve bu yönlü zamanı iyi değerlendirme, siyasallaşma çabaları içine girer. Akademi'deki parti eğitiminin değiştirici, dönüştürücü etkisiyle hızlı bir gelişim seyri izler. Akademi eğitimi konusunda Doğan yoldaş görüşlerini şu sözlerle raporunda yansıtır:

"Kendi üzerimde oluşan sonuçlara baktığımda, Akademi'ye gelişimin ilk gününden itibaren farklı bir yaşamın içine girdiğimi ve bunun da yıllardır arzuladığım yaşam biçimi olduğunu anladım. Birçok yetersizliğime rağmen bunları bir bütün olarak aşacağıma inancım tamdır. Akademi yaşamımın kısalığına rağmen yaşadığım tüm olaylar, özellikle eleştiri-özeleştiri platformu, okunsa bile birçok kitabın veremeyeceğini, pratik yaşamdan örneklerle kısa sürede vermiş oldu. Burada yaşadığım olaylar partiyi pek tanımadığımı göstermiştir. Asıl bundan sonra üzerimde bulunan geçmişin tüm kalıntılarını atıp, parti çizgisini yakalayarak yaşamıma bu şekilde yön vereceğim... Başkanın şu sözünü kendime sürekli örnek alacağım; *"Yaşamıma sürekli özeleştirisel yaklaştım ve bundan sonra da böyle olacaktır."*

Akademi sahasındayken askeri taktiklerle ilgili derslere, patlayıcılara özel bir önem verir. Bu temelde ülkedeki gerilla savaşına kendisini her açıdan hazırlamaya çabalar. Kendisine güveni tamdır ve eğitime bu şekilde yüklenir.

Doğan yoldaş, 1991 yılının 15 Ağustos Atılımı kutlamalarında Kürdistan'ın Küçük Güney parçasından halkımızın kutlamalar için Akademi'ye akın etmesinden çok etkilenmişti. Doğan yoldaş bu konuda duygularını şöyle ifade eder: *"Akademi'de gördüğüm en önemli olaylardan biri de 15 Ağustos kutlamaları ve halkımızın coşkusuydu. Tek cümleyle ifade edeyim; o an elimde silah olsaydı kalkıp ülkeye savaşmaya giderdim. Böyle bir halk için ölmek gerekir. 15 Ağustos'ta Akademi'deki kutlama başlı başına anlatılması gereken bir olaydır. Bu partinin gelişiminin açık bir kanıtı niteliğindeydi. Şu an dünyanın neden PKK'den korktuğunu daha iyi anlıyorum."*

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde iki devre siyasi ve askeri eğitim görür. İki eğitim devresi bittikten sonra yapı tarafından Doğan yoldaş Güneybatı Eyaleti'ne önerilir. Ancak O, *"Ben Botan'da savaşı yaşayıp, gerillada yetkileşmedikçe bir yere gitmem"* der. Bu temelde partiye, Botan'a gönderilmesi isteğini iletir. Önerisi parti tarafından uygun görülür ve mücadelemizin fethedilmez kalesi Botan Eyaleti'ne gönderilir. Eyalete ulaştıktan sonra Beytüşşebap alanında görevlendirilir. Beytüşşebap'ta bölge hareketli birliğine alınan Doğan yoldaş siyasi yetkinlik, canlılık, atiklik ve fedakarlık gibi özellikleriyle kısa sürede kendisini yapıya kabul ettirip, en çok sevilen ve sayılan arkadaşlardan biri haline gelir. Bölgede birçok mayınlama ve baskın eylemine katılarak, bunlarda başarılı sonuçlara ulaşılmasında pay sahibi olur. Bu eylemliliklerle askeri alanda iyice güçlenerek manga komutan yardımcılığına getirilir. 1992-93 kışını Bestler'de geçiren Doğan yoldaş, karargah birliği yönetimine seçilir. Zorlu geçen kış koşullarında arkadaşları arasında adeta bir moral ve neşe kaynağıdır. Yoğunluğu ve zekiliğiyle sorunların çözümünde güç sahibi olur. Parti Önderliği'ne büyük bir bağlılığı vardır. Sürekli önderliğin çözümlemeleri üzerinde yoğunlaşarak, kavradıklarını hayata geçirmeye çalışır. 1992 yılı sonlarına doğru tuttuğu günlüğüne, Parti Önderliği'nin hayatını ve mücadelesini içeren **"Dirilişin Öyküsü"** kitabını okuyup çok etkilendiğini ve yaşama bakış açısında önemli değişikliklerin olduğunu yazar.

1993 baharında tekrar Beytüşşebap alanına dönen Doğan yoldaş, bölge karargahında takım komutanlığı görevini üstlenir. Güneybatı Eyaleti'ne gidecek olan grupta yer alır. Bu yüzden karargahtan alınıp bölge hareketli birliğine takım komutan yardımcılığı göreviyle verilir. Bu birlikte yer alışı sırasında Jirki çetelerine yönelik düzenlenen bir baskın eylemine katılır. Partinin tüm ülkede ilan ettiği büyük atılım, ihanetçilere, ve düşmana yönelik imha-tasfiye süreci Botan Eyaleti'nde de tüm hızıyla sürmektedir. Düşmanın alandaki temel dayanaklarından ve onlarca arkadaşımızın şahadetine neden olan Jirki çetelerine ait iki köyün tümüyle tasfiye edilmesi yönünde bir eylem planı hazırlanır. Bu eylemde Doğan yoldaş Şıkela köyüne baskın düzenleyecek birlikte pusu grubunun komutanıdır.

Eylemi gerçekleştirecek gruplar toplanırlar. Eylem planlaması üzerine tartışarak yoğunlaşırlar. Doğan yoldaş da planlamayı dikkatlice dinler. Kendine güveni tamdır. Planlama ardından tüm gruplar Kato dağında toplanır ve güneşin batmasını beklerler. Güneşin batışıyla birlikte, başta Doğan yoldaşın komutasındaki grup olmak üzere tüm gruplar harekete geçer. Kato'nun dimdik sırtlarından hedefe doğru yürüyüş başlar. Doğan yoldaşın yüreği, 1992'nin 14 Temmuz'unda aynı köyde düzenlenen baskında şehit düşen 14 yoldaşının intikamıyla doludur. Tek düşüncesi, eylemin mutlaka başarılmasıdır. 2 saatlik bir yürüyüşten sonra saat 09.00'a doğru, Doğan yoldaşın grubu hedefe iyice yaklaşmış olur. Gruba "oturun" dedikten sonra, etrafını gözleriyle dikkatli bir şekilde tarar. Köy tarafında bulunan birkaç mevziyi kontrol etmeden geçmek istemez. Üç arkadaşa gidip kontrol etmelerini söyler. Arkadaşlar "heval orada birşey yoktur, geçelim" diyerek geçiştirmek isteyince, Doğan yoldaş "yoksa korkuyor musunuz" deyip iki arkadaşı alarak kontrole gider. Mevzilerin boş olduğunu görürler ve biraz daha yü-

rürler. Köyün diğer tarafındaki mevzilerde nöbet tutan çeteler ise giden gerilla grubunu gece dürbünüyle görürler ve önceden pusuya yatarlar.

Birden her yer hafif ve ağır otomatik silahların namlularından çıkan mermilerin sesiyle inlemeye başlar. İzli mermiler etrafı aydınlatır. Doğan yoldaş kendini yere atar, bir mevzi bulur ve "geri çekilin" talimatını verir. Grup son hızla, mesafeli bir şekilde geri çekilmeye başlar. Doğan yoldaş bir ara kafasını gökyüzüne çevirir. Kurşunların uçuştuklarını görür. Diğer birliğin gittiği Zerbêl köyünde de çatışma başlar. Doğan yoldaş mevzisini değiştirir ve el telsizinden eylemin koordinesini yapan komutan arkadaşı arar; "Heval, grubumuz pusuya düştü. İlerlememiz mümkün değil, şu an geri çekiliyoruz" der. Bu Doğan yoldaşın arkadaşlarıyla son konuşması olur. Bulunduğu mevziyi değiştirmek için hareket ettiğinde birden sırtında bir sıcaklık hisseder. Dizleri O'nu taşıyamaz olur ve yere yığılıp kalır. Bakışlarını Kato dağına çevirir. Kürdistan'ın her karış toprağını kanlarıyla kızıllaştıran şehitlerimizin yanına gitmektedir. Son olarak elini silahının üzerine götürür ve gözleri ölümsüzlüğe doğru giderken kapanır.

Özgürlük ve bağımsızlık tutkunu ülkemin, özgürleşmiş Botan'ın kolay ulaşılamaz doruklarından bütün dünyaya sizleri haykıracağız. Örnek militanca yaşamın davamızda sürekli ışık olacaktır. Partiye bağlılığın, çelikten iraden, azmin ve cesaretin yaşamda sürekli bağlı olacağımız özellikler olacaktır. Bir moral denizi olan gülüşünü ve hitabını hiç unutmayacağız.

Ve sana söz veriyoruz: Başkanımız Abdullah ÖCALAN'ın, partimiz PKK'nin, ordumuz ARGK'nin önderliğinde, bağımsızlık ve özgürlük yolunda kanımızın son damlasına kadar savaşarak anınızı yaşatacağız.

"Ölümüne aradığım aşkı ve yüceliği buldum"

Adı, soyadı: **Sevinç ÇELİK**
Kod adı: **Binevş, Koçerê**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice-Diyarbakır, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Kasım 1993, Adana**

Binevş yoldaş, 1969 yılında Diyarbakır'ın Lice ilçesinde, beş çocuklu ortahalli bir ailenin tek kızı olarak dünyaya geldi. Ekonomik nedenlerden ötürü ailesi, Muş-Malazgirt'e yerleşti. İlköğrenimini burada tamamladı. Daha sonra ailesi Mersin'e yerleşince orta ve lise öğrenimine orada devam etti.

Erken yaşta ülkeden kopuş, Binevş yoldaşta ülkeye derin bir hasret ve sevginin gelişmesine neden olur. Sömürgeci metropollere dayatılan asimilasyon politikalarından da etkilenen ailesine karşı duyduğu tepki bu hasreti daha da perçinleştirir ve çelişkilerini yoğunlaştırır.

Ailesinin Mersin'e yerleşmesinden sonra kendisine Türkçe'yi güzel konuşmayı dayatması, Binevş yoldaşta beliren ilk çelişkiydi. Neden güzel Türkçe konuşmak gerekiyordu ve niçin bu dayatma? Ancak yıllar sonra bu soruların cevabını bulabildi..

Sömürgeci okullara olan büyük tepkisine rağmen, okulda çalışkan, başarılı bir öğrenciydi. 12 Eylül'ün, öğrencileri bastırma politikalarına karşı geliştirilen eylemliliklerde en ön saflarda yer alması, okul yönetiminin kendisini okuldan uzaklaştırmasına neden olmuştu.

Geliştirilen bu eylemliliklerdeki örgütçülüğü, çalışkanlığı, devrim inancı, soğukkanlılığı, azmi ve fedakarlığı herkesin dikkatini çekiyordu.

O her zaman baskıya karşı çıkan, hep direnişi kendine rehber edinen güçlü bir örgütçüydü.

Okuldan uzaklaştırılması Binevş yoldaşı daha da büyük arayışlara itti. Her geçen gün ailesiyle, toplumla, düzenle olan çelişkileri derinleşiyordu. Bu süreçte sürekli devrimciliği araştırıp öğrenmeye, kendini geliştirmeye çalışıyordu.

Ükeden ayrıldıkları için ailesine sürekli tepki duyuyordu; "Ben onları ancak Lice'de sevebilirim" diyordu.

Okuldan ayrıldıktan sonra fabrikada çalışmaya başlar. Artık Binevş yoldaş, emekçi bir insan olur. Proleterlik süreci fazla uzun sürmez, fakat bu süreçte de boş durmaz. Fabrikada işçilere büyük bir ilgi gösterir. Onları sosyal-siyasal haklarını elde etme konusunda örgütlemeye başlar. Binevş yoldaşın bu çalışmaları farkedilince fabrikayla ilişkisi kesilir, işine son verilir.

Binevş yoldaş bundan yılmaz ve kendine yeni mücadele alanlarını arar. Bu arayış onu legal devrimci-demokrat dernek ve parti çalışmalarına götürür. Yaklaşık üç yıl bu alanlarda üst düzeyde sorumluluk alarak faaliyet yürütür. Düzenin bu ortamlardaki dolaylı etkisini görünce, düzene olan öfkesi daha fazla büyür ve düzeni bir canavara benzetir.

"Bu canavara teslim olmayacağım, onu yeneceğim, asla ona yenik düşmeyeceğim" sözünü sık sık tekrarlar.

Legal ortamların tüm eksik ve yetmezliklerini görmesine rağmen, o süreçte elinde olan mücadele aracı bunlardı. Dolayısıyla bu ortamları bırakmaz ve geliştirmek için büyük bir çaba gösterir. Mücadelesinin bu alanında da örgütçülüğü, kararlılığını, azmini ispatlar. Tüm Mersin halkının sevgi ve saygısını kazanarak, coşkusunu, inancını halka, özellikle gençliğe taşırır. Binevş yoldaş "Azadi mafemeye, emê bi zor bistinin" bu süreçteki sloganıdır.

1991 yılının başında, Binevş yoldaş partiyle direkt ilişkiye geçer. Binevş yoldaş yıllarca süren arayışlarının doğru cevabını bulmuştur artık. O günkü coşkusunu ve sevincini "ölümüne aradığım aşkı, yüceliği buldum" sözleriyle ifade eder. Artık onu yepyeni bir yaşam beklemektedir. Yıllarca hasretini çektiği, derin bir özlemle sevdiği kutsal toprakları uğruna savaşabilecekti.

Parti, Mersin'deki çalışmalarda yer almasını isteyince, kendisinde büyük bir tutku ve özlem olmasına rağmen, sıcak savaş ortamına gitme istemini belli bir süre için erteler. Kişiliğindeki çarpıcı özellikleri, her geçen gün partileştirme yönünde büyük bir çabayla geliştirir. Bu süreçte nasıl örgüt adamı olunur, nasıl komutan olunur, nasıl partili olunur sorularını sürekli kendisine sorar ve derinleşmesini daha da yoğunlaştırır.

Mersin'deki Yurtsever Kadınlar Birliği'nin oluşturulmasına öncülük etti. Bu temelde kurulan YKD'nin (Yurtsever Kadınlar Derneği) başkanlığını belli bir süre sürdürdü.

Binevş yoldaş her zaman namus ve şeref olgusundan söz ederdi. Bir toplantı sırasında *"Namussuz olmamalıyız, şerefsiz olmamalıyız. Bizler bu şehirlerde böyle eli-kolu bağlı bir şekilde durursak, işte o zaman namussuzluğu, şerefsizliği kabul etmiş oluruz ve bunları yaşıyoruzdur. Ben, bunu kabul edemem, ettirmem de"* sözleriyle bu konudaki anlayışını ortaya koymuştu.

Binevş yoldaşın kararlı, sonuç alıcı çalışmaları düşmanın da dikkatini çekiyordu. Düşman, O'nu imha etmek için kontraları peşine takmıştı. Bu durum, onun illegal çalışmalara geçmesine neden oldu.

Kısa bir süre illegal faaliyetlerde kaldıktan sonra, partinin çağrısıyla 1992 Eylül'ünde önderlik sahasına gitti.

Ölümüne bağlı olduğu Parti Önderliği'ni görmek, devrimci yaşamında dönüm noktası olmuştu. Bu sahadaki eğitim ortamını en iyi değerlendiren yoldaşlardandı. Eğitim sürecinde, kişiliğinde güçlü bir dönüşümü sağlayıp, devrimci militan ölçülere ulaşabilmek için bütün çabasını sarfetti. Yoldaşlarının eğitimiyle de yakından ilgilenip, onlara da en üst düzeyde katkı sunmaya çalıştı. Özlü katılım gücü, bağlılığı, fedakarlığı, kararlılığı ve yoldaşlık ilişkilerine verdiği büyük değerlerle bütün yoldaşlarının ilgisini çekip, sevgi ve saygılarını kazandı.

Parti Önderliği'nin muazzam emeklerine, parti değerlerine, şehitlere saygılı olunması gerektiğini sürekli tekrarlar ve "layık olmalıyız. Yapacağımız hiçbir şey Parti Önderliği'ne olan borcumuzu ödemeye yetmez" derdi.

Binevş yoldaş, kısa süreli kaldığı Güney Kürdistan faaliyetlerinde de başarılı bir pratik sergiledikten sonra, partinin istemiyle Çukurova bölgesine sorumlu düzeyde görevli olarak gider.

1993 baharında gittiği bu bölgede yürüttüğü kitle faaliyetleriyle, Parti Önderliği'ne, partiye, şehitlere ve halkına verdiği sözün gereklerini yerine getirebilmek için büyük bir çaba gösterir.

Kadın özgürlüğünün metropollere taşırılmasında başarılı bir nefer olan Binevş yoldaş, kadın ordulaşmasının ilkeselleştiği döneme pratiğiyle, şahadetiyle en üst düzeyde cevap vermesini bildi.

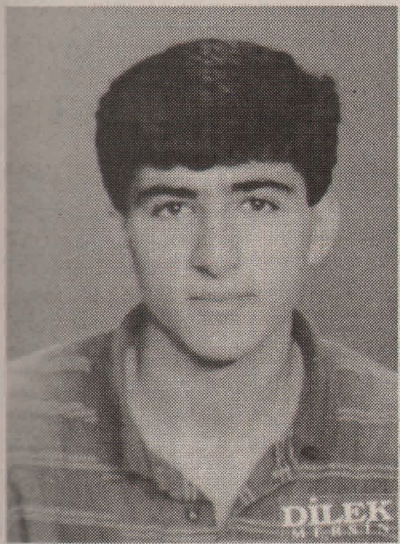
Bütün yaşamı boyunca hiçbir zaman teslimiyeti kabul etmeyen Binevş yoldaş, iki gün süren düşman güçlerinin kuşatmasında da teslim olmayarak, son dakikasına kadar tek başına savaşarak mücadelesini şahadetle sonuçlandırarak, bağlı olduğu değerlere borcunu kanını dökerek öder.

Binevş yoldaş, metropollerdeki Kürt halkına dayatılan sömürgeci özel savaş politikalarına karşı bombayı kendinde patlatarak en anlamlı militanca cevabı vermiştir.

Can yoldaş, sen olgunluğunla ve ağırbaşlılığınla gönüllerde taht kurdun. Bıraktığın bayrak dalgalanacak. Sana sözümüz budur.

Binevş yoldaşın şahsında tüm manevi komutanlarımızı anarken, anısı önünde saygıyla eğiliyor, mücadelesini mücadelemizle taçlandıracağımıza söz veriyoruz.

"Kürdistan'ın özgürlüğü mücadeleyle gerçekleşebilir"

Adı, soyadı: **Faysal AVLAR**
Kod adı: **Cemşid**
Doğum yeri ve tarii: **Çınar-Diyarbakır, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **2 Mart 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **29 Temmuz 1993, Genç**

Partimiz PKK öncülüğünde süren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi devrim zaferini yakınlaştırmıştır. İşte bu zaferin yakınlaşmasını sağlamak için, bu büyük sevda için yaşamlarını Kürdistan halkının geleceğine adayan binlerce şehidimiz arasında **Cemşid** yoldaşımız da bulunuyor.

Cemşid yoldaş, 1971 yılında Diyarbakır'ın Çınar ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu Çınar'da okudu. Bu dönemde Cemşid yoldaş, sömürgeci düzenin kendisini ve çevresindeki insanları ezdiğini, ellerine, dillerine, hatta beyinlerine zincir vurduğunu farketmeye başlar. O dönem için Cemşid yoldaş şunları söylemektedir; *"Okul yıllarında düşmanı kimliğimizi inkar edip, anadilimizle eğitim-öğretim yapmamızı engelliyordu. Bu benim içimde bir ezikliktı ve ulusal benliğimden bir şeylerin eksik olduğunun bilincindeydim."*

Sömürgecilik, ekonomik olarak da Kürt insanlarını bir kapanın içine almış, kurtuluş olarak ülkesini terk etmesini dayatmıştır. Cemşid yoldaşın ailesi de maddi sıkıntılar yüzünden kendisini okuldan alır, ülkeyi terk ederek, 1985 yılında Manisa'ya göç eder. Manisa'yı umut kapısı olarak görür. Cemşid yoldaş okula gitmez ve çeşitli işlerde çalışır. Devlete ait bir orman işletmesinde kendi ailesiyle birlikte 25-30 Kürt ailesi iş bulup çalışırlar. Bu işe 1 yıl devam eder. Bu süre sonunda işlerine son verilir. Ekonomik olarak umut kapısı gösterilen bu yerler onlara zindan olur adeta. 1986 yılında ailece Mersin'e göç ederler. Mersin'de bağ, bahçe ve tarlalarda çalışırlar. Cemşid yoldaş bu arada okuluna devam eder, ancak ekonomik zorluklar yine aileyi zorlayınca lise 2. sınıftan ayrılmak zorunda kalır.

Cemşid yoldaş, 1988 yılından itibaren Kürdistan'da yükselen kurtuluş mücadelesinin etkilerini hissetmeye başlar. O dönem için şunları söylemektedir: *" Biz metropollerde 1988'e kadar emperyalizmin bataklığı içinde geçim kavgası verirken, Kürdistan'da Kürt halkı başkaldırmış, özgürlük için ölümüne savaşıyordu.*

PKK, doğru, ilerici-devrimi pratiğiyle halkı örgütleyerek düşmana darbe üstüne darbe vuruyordu. Bu durum benim de partiye sempati duymama sebep oldu. Ulusal meseleye karşı duyarlı olmaya başladım. Bu arada günlük gelişmeleri takip edip, parti yayınlarından yararlandım."

Cemşid yoldaş, partiyi, ideolojisini anlamaya çabaladıkça, bunun ne kadar derin ve anlamlı olduğunu kavramaya başlar. Partili yoldaşlarla tanışır. Şehit yoldaşlarımızın yaşamlarını öğrenir. Onların yaşamını, oturuşlarından kalkışlarına, söyledikleri sözlerden bakışlarına kadar bütün özelliklerini hayranlıkla izler ve bunları kendi yaşamına oturtmaya çalışır. Böylece çevresindeki insanlara birçok gerçeği anlatma çabası içine girer. Örnek aldığı parti yaşam tarzıyla pek çok insanı etkiler. Olgun tavırları, kendini eğitme yönündeki çabaları ve azmi takdirle karşılanır. Bu gelişmeleri kaydederken, partili yoldaşlarla birlikte çeşitli görevleri yerine getirir. Yaklaşık 2 yıl Mersin'de cephe faaliyeti yürütür. Kürdistan'daki devrim sıcaklığını halkına taşırma, bunun köprüsü olma, yeni insanlar kazanma kendisinde sonsuz bir mutluluğa yol açar. Ancak bu O'na yetmediğinden yeni bir karar verir. Bu konuda, *"sonuçta Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlığının dağlara çıkıp parti saflarına katılmak ve mücadele etmekle gerçekleşebileceğine inandım"* demektedir.

Cemşid yoldaş, 2 Mart 1993 tarihinde Amed Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Artık aldığı her nefes, attığı her adım, söylediği her söz, kısaca tüm yaşamının, ülkesinin, halkının her şeyden önce partisi PKK'nin umudunu açığa çıkararak yönünü dağlara çevirir.

Özgürlüğü yakalama ve Kürdistan halkıyla bunu paylaşma mücadelesinde Cemşid yoldaş uzun süre kalamadı. Gerilla saflarındaki mücadelesi kısa oldu. 29 Temmuz 1993 tarihinde Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Çanakçı köyünde hain bir kurşunla Cemşid yoldaş, şahadet mertebesine ulaşır. Çanakçı köyü korucu köyüdür. Yapılan tüm uyarılara karşın çeteler silah bırakmamışlardır. Cemşid yoldaş ve 3 silah arkadaşı köy çevresinde attıkları pusuda bir çete yakınını yakalarlar ve çeteyle konuşmak, silah bırakması için ikna etmek için birlikte köye giderler. Ancak çeteler 4 yoldaşı erkenden farkederler ve çete yakını da vurulur, Cemşid yoldaş ve 3 yoldaşı burada şehit düşerler.

Cemşid yoldaş! Sen Kürdistan'ın bağrında sonsuzluk uykusunda olsan da seni ve tüm Kürdistan şehitlerini devrimle, özgür Kürdistan'la yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

BOTAN SUYUNDA DİRENİŞ BÜYÜYOR

ARGK Çatak Birliği, 10-17 Eylül 1993 tarihleri arasında köy ve karakol baskınları, taciz ve mayın eylemlilikleriyle, düşmanın kara ve hava destekli operasyonuna karşı yoğun bir zincirleme çatışma sürecini yaşadı. Bu süreçte düşmana çok sayıda can ve malzeme kaybı verdirilirken, çok miktarda silah, cephane, askeri araç ve gereç kamulaştırıldı. En önemlisi Botan suyu boyunca, düşmanın altı yıl önce "gerillayı Botan'da sınırlama" politikası doğrultusunda geliştirdiği koruculuk sistemine ve birbirine yakın karakol güvenliğine ağır bir darbe vurulmasıdır. Özellikle bu eylemlilik süreciyle gerillanın gücü, inanç ve kararlılığı halka güven verirken, korucuları silah bırakma noktasına getirdi. Düşman ise çok güvendiği karakol ve koruculuk sisteminin işlemezliğini gördü.

Parti ve halkımız böylesine önemli kazanım ve sonuçlar elde ederken, bunun karşılığında çok değerli kayıplarımız da oldu. Bizim kayıplarımız düşmanın kayıpları yanında onda bir de olsa, parti ve halk değerlerimizin yaratılıp korunması açısından çok büyük kayıplardır ve bu büyüklüğü ölçüsünde de anlamlıdır.

Eylemlilik sürecinde hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan, bütün zorlukları göğüsleyerek, özgürlük ve bağımsızlık için eylemden eyleme koşan birliğimizin en önünde **Welat** yoldaş 11 Eylül'de Farxinus bakınında; **Şahin** yoldaş 14 Eylül'de Nare Karakol baskınında, **Mustafa** yoldaş ise, 16 Eylül'de operasyona çıkan düşman birliğiyle çıkan çarpışmada kahramanca savaşarak, sergiledikleri kararlı ve cesur tavırları ile her zaman örnek alınarak, mücadele tarihimizde destansı ve özgür yaşamın yaratıcıları olarak yer aldılar.

Aylardır Botan suyu boyunca sıralanan düşman karakollarına ve çete köylerine yönelik sürdürülen taciz ve yıpratma eylemliliği sonucu düşman geceleri evlerde ve karakollarda yatamaz hale gelmiş, askerler ve çeteler arasındaki çelişkiler dışa vurmaya başlamıştı. Gerillayla ilişki geliştiren yurtsever köylere baskı yapılıp göç ettiriliyor, silah bırakmak isteyen çeteler tehdit ediliyor, askerler ise mevzilere gitmekten korkuyordu. Yaşamları adeta cehenneme dönmüştü. Artık düşmanı Botan suyundan söküp atacak kesin sonuçları doğrultusunda Çatak Birliği'nin 1. ve 3. takımları, çete köyü olan ve Tanga Karakolu'nun baskını için büyük bir engel teşkil eden Farxinus çete köyünün basılıp imha edilmesi için Kato'ya hareket ederken, 2. takım da, yine çete olan Yezdinan aşiretine bağlı köylerin ve Narê Karakolu'nun keşfi ile düşmanın operasyon ihtimaline karşı pusu için, Kure Nazo'da kalmıştı.

Kato'da baskın hazırlıkları tamamdı. Baskına gidecek üç gerilla grubu akşam hava kararırken Kato'nun çatal kayalıkları arasından sessizce köyün üstüne süzüldü. **Welat yoldaş** da silahını üç ağır düşman silahının çalıştığı mevzilere yöneltiyor, onları susturarak saldırı grubunun önünü açmaya çalışıyor, sakin ve korkusuz tavırlarıyla yanındaki arkadaşlarına örnek oluyordu. Bir ara silahı duran bir arkadaşa yardım etmek için yanına gitmeye çalışırken kalleş bir düşman kurşunu gelip O'nu bulmuştu.

Welat yoldaşın şahadet anı da yaşamında olduğu gibi derin ve anlamlı bir sessizlikten ibaretti. O her zaman, "Kürdistan için canını vermeye hazır olmayanın aramızda yeri yok" derdi ve yaşamı da bu ilkeli sözü kanıtlayacak biçimdeydi. Parti ve halk değerlerine insanı şaşırtacak derecede bağlı olan Welat yoldaş, olgun ve fedakarlığı ile tanınırdı. 1991 yılında katıldığı mücadele yaşamında öne çıkan bu özellikleriyle arkadaş yapısı içerisinde sevilen, sayılan biri haline geldiğinden kendisine manga komutanlığı görevi verilmişti. Bu görevi en iyi bir şekilde yerine getirme çabası içindeydi.

Welat yoldaşın cenazesi gerilla töreniyle Kato'da toprağa verildiği gün bölük komutanlığından, her iki takımın da vakit kaybetmeden dönmesi talimatı gelmişti.

Narê Karakolu basılıp imha edilecekti. Bunun için eyalet hareketli taburunun 2. bölüğü de destek amaçlı olarak alanda bulunmaktaydı. Kısa zamanda hazırlıklar tamamlanıp, keşif ve eylem planlamalarına gidildi.

Buna göre Şahin yoldaşın içinde bulunduğu saldırı grubu da karakol mevzisinin imhası için görevlendirilmişti. Yine bir Eylül akşamı tüm gruplar düşmanı vurma coşkusuyla, Kure Nazo'dan kendini Botan suyuna bıraktılar. Şahin yoldaş "Geri dönemezsem günlüğümü okuyun" diyordu bir arkadaşa.

Gece saat 12.30, Botan suyu çağlıyor. Karakol mevzilerinden arasıra askerlerin korkuyla karartılara açtıkları ateş sesleri yankılanıyor ve peşinden derin bir sessizliğe gömülüyor vadi. Eylem başladığında Şahin yoldaş, kayaların üstünden, mevzilere doğru koşup silahını ateşliyor. Düşman mevzileri yüksekte olduğu için silahının etkisiz olduğunu görünce "El bombalarını fırlatın" talimatını veriyor. Mevziler adeta yangın yerine dönüyor. Geceyi roket, bomba, havan ve otomatik silah sesleri dolduruyor. Bazen bomba sesleri kesiliyor, aralıklı makinalı silah sesleri duyuluyor. Şahin yoldaş, mevzilerin tam altından kayalıklara tırmanıp mevzilere girmek için kaya çıkıntıları aramaya çalışıyor. Olmuyor. Geri gelip yere düşerek patlayan bir el bombası O'na bu fırsatı vermiyor. Göğsü paramparça, ama O halen dik, halen ayakta, acı içinde mevzilere bakıyor. Onun yapmak isteyip de yapamadığını arkadaşları gerçekleştiriyor. Kısa bir süre içinde mevziler tümüyle ele geçiyor ve imha ediliyor. Görev tamamlanıyor.

Şahin yoldaş, çatışma alanının dışına çıkartılıyor. Ancak yarası ağırdır. Son sözleri, "Beni bırakıp gidin, siz kurtulun" oluyor. Göğsünden fışkıran kan, Botan suyunu kızıllaştırıyor ve şafak sökmeden Yezdinan tepelerinde Şahin uçamıyor artık.

Şahin yoldaş sürekli araştırma içinde olan, parti çizgisi ve yaşamını korumada titiz, disiplinli, devrimci çizgiden taviz vermeyen saldırı ruhuyla dolu, coşkulu bir yoldaştı. Bu özelliklerinden dolayı bölük yapısı içinde kısa zamanda sevilen, sayılan örnek bir kişilik haline geldi. Bununla birlikte manga komutanı ve bölük yönetiminde yer aldı. Onun diğer bir önemli özelliği de kendini bu görevlerle sınırlamaması, adeta tüm devrimin yükünü omuzlamışcasına her soruna koşması, çözmeye çalışması, O'nu derin bir sorumluluğa yönlendirdiğinden "Botan suyunun kilidini açmak için karakolları mutlaka imha etmemiz gerekir" diyordu.

Düşman üç korucu köyü içinde konumlandığından ve bu yüzden kendini güvenli saydığından böyle bir saldırı beklemiyordu. Bu nedenle ve yediği ağır darbenin de etkisiyle sabah araziye çıktıysa da, araziye yayılan pusu gruplarımızdan korktuğu için yine geri çekilmek zorunda kalmıştı. Operasyon için daha büyük güç gerekiyordu. Düşmanın kesin bir operasyona çıkacağını hesaplayan birliklerimiz ise arazide dört pusu grubu bırakarak düşmanı daha stratejik noktalarda karşılamak için geri çekiliyorlardı. Bir gün sonra tahmin edildiği gibi düşman uçak ve helikopterlerle tepelere indirme yaparak ilerlemeye başladı. Pusu gruplarının koordinesi 2. takımın komutanı olan Mustafa yoldaşa verilmişti. Mustafa yoldaş, uzun süredir savaş içinde yoğrulmuş, çeşitli görev ve sorumluluklar yürüterek tecrübe kazanmış, soğukkanlı, planlı hareket eden, taktik ustalığa ulaşan bir komutandı.

Arazide pusu gruplarını yerleştirip, hareket tarzlarını anlattıktan sonra, stratejik bir noktaya çıkıp bir kayanın çevresinde dikkatli bir biçimde uçak ve helikopterlerin hareket tarzlarını izleyen Mustafa yoldaş, aniden yakındaki bir tepeye de indirme yapan düşmanı görünce vakit kaybetmeden düşman timini vurabileceği bir yere gider.

Bu arada durumu bölük komutanlığına iletip, düşman timini vurmak için onay aldıktan sonra, diğer pusu gruplarını da bu noktaya yöneltiyor. Hedefe yaklaştığında daha sonuç alıcı olması için BKC'yi eline alıp, büyük bir kinle timi taramaya başlar. İlk taramada yedi asker yere düşer. Beşi kaçmaya başlar. Yerdeki silahları almak için Mustafa yoldaş iki arkadaşı görevlendirir, ancak arkadaşlar başaramayınca bizzat kendisi olay yerine yaklaşır. Elinde çok sevdiği ve hiç elinden düşürmediği G-3'ü bulunmaktadır. İki askeri daha vurup yere düşürür. Bu esnada biten şarjörünü değiştirmek için soluna döner ve hiç hesapta olmayan bir mermi gelip O'nu bulur. Ve O da Welat yoldaş gibi sessizce ama büyük özgürlük çığlığı atarak aramızdan ayrılır.

Arkasından onurlu bir yaşam bırakan Mustafa yoldaş, mücadeleye katılmadan önce doğup büyüdüğü Şırnak'ın Şilan köyünde milis faaliyetleri yürütür. Gerillaya katılmak için çok çaba sarfeder. Sonunda örgütlediği dokuz arkadaşıyla birlikte 1989'da partinin iznini alarak gerillaya katılır. Artık savaş içindedir. Cudi, Gabar, Bestler ve Garzan'da birçok görev üstlenir. Baskınlarda, çatışmalarda başarılıdır. Manga ve takım komutanlığı görevlerinde bulunur. 1991'de Haftanin'de yaralanır, tedavi olduktan sonra tekrar sevdiği ülkesinin dağlarındadır. En son olarak Çatak bölüğünde 2. takım komutanıdır. Ve Botan suyundaki düşman mevzilerinin korkulu rüyasıdır.

Düşman mevzilerine düzenlenen baskınlar sonrasında pusular atılmaya başlanır. Düşman bir türlü araziye çıkamaz. Mustafa yoldaş arkadaşlara bir kez daha "düşmanın geldiği haberini verin" der. Böylece düşmanla çarpışma isteğini dile getirir. Daha sonra düşman araziye çıkınca üç kez onları pusuya düşürerek, operasyonun başarısızlıkla sonuçlanmasını sağlar. Geri çekilme yapıp arkadaşlarla görüştüğünde, "Sonunda iyi vurduk, düşmanı araziye çıkamaz duruma getireceğiz" diyordu. Son eylemlilik döneminde ise iki takımımız Kato'ya hareket ederken bir arkadaşın "Sen de gelmiyor musun" sorusuna *"Ben şehit düşene kadar, Yezdinan çeteciliğini ve karakolunun işini bitirmeyene kadar Kure Nazo'dan hiçbir yere adım atmam"* diye cevap verir.

Mustafa yoldaş bu örneklerden de anlaşıldığı gibi kararlı, cesur, olgun, dürüst, yoldaşlarına, partiye ve halkımıza sonuna kadar bağlı bir komutanımızdı. Öyle ki talimat ve görevler konusundaki bağlılığını "Talimat, cehenneme gidin diyorsa, cehenneme gidilir" şeklinde dile getiriyordu.

Halkımızın ve partimizin, direniş ve mücadele geleneği içinde yetişen Mustafa yoldaşın şahadeti acı bir gerçek olsa da, özgürlük için bedel ödemenin anlamını ve görkemli güzelliğini göstermesi bakımından yol göstericidir. Çünkü O sadece düşmanın operasyonunu boşa çıkarıp, onun darbe yiyerek geri çekilmesine neden olmakla kalmamış, Botan suyundaki ihanet zincirine de ağır bir darbe vurarak kararlılığımızı göstermiştir.

Şimdi Botan suyu daha özgür çağlıyor. Çatak dağlarının başı daha dik. Çünkü yüzyıllardır sömürgeci baskı ve kölelik altında yaşayan bu güzel nehirlerimiz, dağlarımız ve en önemlisi de insanlarımız artık sahipsiz olmadıklarını, burada faşist ordu güçlerinin yakın bir zamanda yok edileceğini görmüş, anlamış ve yüreklerindeki umut ışıkları büyümeye başlamıştır. Onların bu umutlarını büyütüp gerçeğe dönüştürmek, büyük bedeller verme pahasına da olsa gerillanın en yüce görevidir.

Bu inanç ve kararlılıkla parti ve halk direnişimizin Botan suyundaki mücadelesinde en önde yürüyerek şahadete ulaşan değerli komutanlarımızdan Mustafa, Şahin ve Welat yoldaşları saygı ve bağlılıkla selamlıyor, anılarına her zaman ve her koşul altında bağlı kalacağımızı, silahlarını elden düşürmeyeceğimizi ve Botan suyundaki ihanet zincirini mutlaka kıracağımızı belirtiyoruz. Bu temelde Parti Önderliğimize, partiye, şehitlerimize ve halkımıza söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Cemal AYDIN**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Eylül 1993, Çatak**

Welat yoldaş, 1991 yılında parti saflarına katılır. Ailesi ortahalli yurtsever olan Welat yoldaş, işçilik yapar. Haftanin alanında eğitimini tamamladıktan sonra, Cudi-Haftanin arasında kuryelik yapmaya başladı. 1992 Hezîl çatışmasında sağ olarak kurtulan Welat yoldaş, Cudi'de bir süre kalıp Bestler Karargahı'na gittikten sonra, 1992 sonunda 5. Bölge'ye verilir. Bir süre keşif mangasında yer aldıktan sonra Çatak Birliği'ne geçip orada manga komutanlığı görevini aldı. En son olarak Farxinus baskın eyleminde şehit düştü.

Adı, soyadı: **Hasan BATMAZ**
Kod adı: **Mustafa**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak-1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Eylül 1993, Çatak**

Mustafa yoldaş, 1989'de partiye katılır. Gerillaya Bestler'de veya Cudi'de katılır. Garısa-Şirvan, Gabar, Mişare ve Garzan'da gerilla birlikleri içinde faaliyet yürütür. Bazı alanlarda manga komutanlığı yapar. Bestler'de karargah yönetiminde yer alır. Burada takım komutanlığı görevini üstlenir. Daha sonra Güney Kürdistan gidiş-gelişleri için kurye görevi verilir. Bu geliş ve gidişlerde Haftanin alanında düşman güçlerinin döşediği mayınlardan birine basması sonucu yaralanır. Tedavi olduktan sonra tekrar Cudi'ye dönerek görev alır. Son olarak konferans kararıyla 5. Bölge'de Çatak mıntıkasında bölük yönetim üyesi ve takım komutanlığı yaparken şahadete ulaşır.

Adı, soyadı: **Mehmet KAPLAN**
Kod adı: **Şahin**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **14 Eylül 1993, Çatak**

Şahin yoldaş 1991 yılında gerilla saflarına katılır. Ortahalli bir aileden gelir. Tatvan ve İzmir'de metropol faaliyetlerinde yer alır. 1992'de Haftanin alanında eğitim gördükten sonra, Cudi alanına geçer. Burada bölük yönetiminde yer alır. Fındık Karakolu eylemine katılan Şahin yoldaş, 5. Bölge Çatak-Pervari bölüğünde 1. Takım, 1. manga komutanı, ayrıca bölük yönetim üyesi görevini yürüttü. Nare Karakol baskınında şehit düştü.

Tanık olun
Tanık olun
Ey ülkem tanık ol
İhanet bulaşmış yanını
temizliyor
çocukların
zulmün kalesinin üstüne
yürüyor
ömürleriyle...
Her biri inanç abidesi
Her biri destan bir yaşam
Ve her biri kavga gibi
sıcak
Anaların ak sütü gibi
alınları ak.
Tanık olun!

Gülnaz KARATAŞ
(Şehit Berîtan)

SAVAŞ GERÇEKLERİ VE TAKTİKLERİ ÜZERİNE

2. BÖLÜM

SAVAŞTA ROL OYNAYAN FAKTÖRLER

Savaşın genel taktiklerinin bu biçimde işlenmesinin yanında bunları uygularken, hangi faktörlerden ne düzeyde, nasıl yararlanmamız gerektiği sorunu vardır. Bu taktikler içerisinde ideolojinin, teorinin, tekniğin, zamanın, iklimin yeri nedir? Araziden nasıl yararlanılır? Özellikle de insanın savaştaki rolü nasıl anlaşılmalıdır? İşte bütün bunlar özellikle ele alınması gereken hususlardır.Tüm bu konularda yaklaşım doğru tespit edilmeli, geliştirilmeli ve uygulanmalıdır. Savaşta rol oynayan faktörlerin daha iyi anlaşılması amacıyla, bu noktaları tek tek inceleyelim:

Savaşta ideoloji

Savaşan güçlerin dayandıkları temel güç kaynağı temsil ettikleri ideolojidir. Savaşla ideolojinin hakimiyeti sağlanılmaya çalışıldığı gibi, ideolojiden de güç alınarak savaş yürütülür. Tarihin hiçbir döneminde, dünyanın hiçbir yerinde herhangi bir ideolojiye dayanmayan savaşlar görülmemiştir. İdeolojiden güç almayan, ideolojisinin egemenliğini hedeflemeyen silahlı mücadeleler ortaya çıkmışsa da bunlara savaş değil, ancak çatışmalar veya kendiliğinden gelişen, biriken kinin patlaması sonucunda ortaya çıkan isyanlar denilebilir.

Çağdaş ideolojilerin yanısıra çağdışı kalmış ideolojiler de vardır. İlerici, devrimci, gerici, faşist ideolojiler vardır. Sınıf ideolojileri, ara tabakaların mezhepleri vardır. Elbette ki burada kıyaslama yapıldığında; çağdaş, ilerici, devrimci olan, bağrında yenilik taşıyan ideolojilerin çağdışı ideolojilere göre daha güçlü olduğunu söyleyebiliriz. İlk çağlarda çok tanrılı dinler varken, ortaçağda tek tanrılı dinleri görmekteyiz. Kapitalist çağı, burjuva ideolojisi yaratmıştır. Günümüzde ise bilimsel sosyalizm ideolojisi vardır. Tek tanrılı dinler çok tanrılı dinlerden, bilimsel sosyalizm burjuva ideolojisinden daha güçlüdür. Ve ileriyi temsil etmektedir. Çünkü her ideoloji kendi çağının ihtiyacı olarak onun bağrından doğmuştur. Bu ideolojiler ihtiyaca cevap verdikten ve rolünü oynadıktan sonra anlamsızlaşmış, zayıflamış ve gerileme sürecine girmiştir. Bu nedenle çok tanrılı din ideolojisi tek tanrılı dinlerin ideolojisi karşısında egemenliğini sürdürememiştir. İslamiyet ve Hıristiyanlık kendi çağında dünyayı kendi aralarında paylaşırlarken, çağdışı kaldıkları sonraki süreçlerde yerlerini burjuva ideolojisine bırakmışlardır. Sosyalizm de, kapitlaizmin gerici rol oynamaya başlamasıyla birlikte alternatif ideoloji olarak ortaya çıkmıştır. Her ne kadar reel sosyalizm kötü bir sınav verip dağılmışsa da bilimsel sosyalizmin güçlü gelişmesi için objektif bir zemin sunmuştur. Bugün bilimsel sosyalizmin temsili, pratik ve örgütsel sahada oldukça zayıf olmasına rağmen, gerçekten de burjuvazinin korkulu rüyası olma durumu söz konusudur. Nerdeyse dünyanın emperyalist ülkeleri el ele vererek, bilimsel sosyalizmi en iyi temsil eden partimiz PKK'nin üzerine bu denli yoğun yürümeleri bu korkunun ifadesidir.

Bugün karşısında savaştığımız düşman, tamamen iflas eden, burjuvaziyi de fazla temsil edemeyen gerici, bağnaz, ırkçı, şoven, kemalist bir ideolojiye dayanıyor. Kemalizmin günümüz dünyasındaki sorunlara çözüm bulamadığı, tükendiği bizzat savunucusu durumunda bulunanlar tarafından dile getiriliyor. Bu ideolojiyle savaşta aşama kaydedemeyeceklerini biliyorlar. Bu nedenle, bazen din faktörüne soyunuyorlar, bazen laikliğe, bazen sosyalizme yanaşıyorlar. Bazen de bütün eğilimleri birleştirerek, karma bir ideoloji ortaya çıkarmak istiyorlar. Yani kendileri için bir kaynak, bir dayanak yaratma çabasındalar. Onların bu ideolojik çıkmazları, temsil ettiğimiz sosyalist ideoloji karşısında daha da derinleşiyor.

Yanlış anlamalara yer vermemek için hemen belirtelim; savaşı kazanmak için sadece doğru bir ideolojiye sahip olmak yetmiyor. Bu noktada son derece çarpık olan bir anlayışı ortaya koymak gerekiyor: "Biz sosyalistiz. Sosyalizm çağdaş bir ideolojidir. İlerici, devrimci güçlü bir ideolojidir. Tarih, geriye çark etmeyeceğine göre, gelecek sosyalizmdir. O halde ne olursa olsun gelecek bizimdir" biçiminde mücadeleye değil de beklentiye dayalı bir anlayış var. Bu anlayış sakattır. İdeolojiye ve savaşa bu biçimde yaklaşanlar çok geçmeden tarihin karanlık sayfalarına gömülmüşlerdir. Sosyalizmi ağızlarından düşürmeyen ama onu temsil etmeyen o kadar parti, hareket ne durumlara düştüler? Silindiler. İdeolojinin kendi başına zaferi getireceğini düşünmek tam bir hayaldir. Kişinin kendisini yanıltmasıdır. Ondan da öteye geçenler de bir gaflettir. "Güzel sosyalistim" diyeceksin, ardından da hiç çabalamadan emperyalizmi, sömürgeciliği, her türlü gericiliği yenerek zafer kazanacağını sanacaksın! Bu tutum sahipleri, temsil ediyoruz dedikleri ideolojiyi mezara gömüyorlar. Üstelik onun bir de arkasından fatiha okuyorlar. İdeolojiye en kötü yaklaşım budur. İdeolojiye doğru yaklaşımı ortaya koymadan önce, ideolojinin önemini küçümseyen, hatta "olmasa da olur" diyen anlayışın bir önceki anlayış kadar tehlikeli olduğunu belirtmek gerekir.

Bunlara göre ideoloji veya siyasetten önce önemli olan, iyi silah kullanmaktır. Silah neden kullanılıyor; silahı kullanan ruhu şekillendiren nedir? Bu konudan habersizdirler. Birinci eğilimi genellikle yaşatan sözde aydınlar ile ikinci eğilimi temsil eden köylüler savaşı geliştirmek bir yana, her seferinde sağa sola savurmaktadırlar.

Her iki anlayışı mahkum ettikten sonra, diyoruz ki, savaşan güç, mutlaka bir ideolojiyi esas almalıdır. Temsil ettiği ideolojiyi, bütün savaşan yapıya özümsetmeli, bütün güçleri söz konusu ideolojiye bağlı kılmalı ve etkisi altına almalıdır. İdeolojiye bağlılık "bizim ideolojimiz bu kadar güçlüdür" biçiminde ona alkış çalmak veya ona sloganlarla yaklaşmak değildir. Bazı ilkelerine takılıp kalmak da değildir. Onu en ince ayrıntısına kadar güncel yaşama indirgemektir. Kişinin günlük yaşamını ideolojinin gereklerine göre programlaması ideolojiye olan sadakatin gereğidir. İslamiyetin eshabelerini veya burjuva ideolojisinin filozoflarını örnek olarak verebiliriz. Kendi ideolojilerine büyük bir tutkuyla bağlı oldukları gibi, yaşamlarını tamamen bağlı oldukları ideolojinin ihtiyaçları çerçevesinde örgütlediklerini ve gerektiği yerde kendilerini bu doğrultuda feda ettiklerini biliyoruz. Sosyalistler de bilimsel yönüyle böyle olmak zorundadırlar. Böyle olursa ideolojiden yararlanılır ve ideolojinin hakimiyeti sağlanır.

> "İdeolojinin zaferine inananlar, manevi olarak güçlüdürler, ruhludurlar, coşkuludurlar, kendilerine güvenirler, gözüpektirler. En önemlisi de cesaretlidirler. Bütün bunlara moral diyoruz. Moral üstünlüğünü kazanan kişilik, moral üstünlüğünü elde eden ordu, savaşın bütün zorlukları ve acıları karşısında direngendir, iradelidir."

Bu bağlılık, bizim özgülümüzde nasıl şekilleniyor? Bu, sosyalizmi özgülümüze indirgeyen, onun pratik gereklerini yirmi yıldır nefes nefese yürüttüğü çalışmalarla yerine getiren ve bunu tüm savaş yapısına yaymaya çalışan Parti Önderliği'ne, sosyalizmin gücünü dağda, zindanlarda pratikleriyle ortaya koyan Mazlumlara, Hayrilere, Kemallere, Agitlere ve daha yüzlerce şehide bağlılıktır. Evet tüm bu değerlere bağlılık sosyalizme bağlılıktır. Çünkü bu değerler sosyalizmin kesinleşmiş değerleridir. Biz buna bir de yurtseverliği eklemek istiyoruz. İnsan sevgisi, toprak sevgisi de sosyalist olmanın gerekleridir.

Burada önemli bir noktayı açmak istiyoruz. Yılların tecrübeleri ve deneyimleri bize şu gerçekliği kavratmıştır: Genellikle savaşta, sonuç almada başarısız kalmamızın nedeni; bizdeki Parti Önderliği'ne ve şehitlere olan bağlılığın sözde kalmasıdır. Parti Önderliği'ni ruhen yaşayanlar, tutkuyla bağlı olanlar, elbette ki onu uygularlar. Onu uygulamak, sosyalizmi uygulamaktır. Sosyalizmin uygulanması da zaferin garantisidir. Parti Önderliği'ne, bir müridin şeyhine bağlılığı gibi yaklaşmıyoruz. Onun büyüklüğünü, yüceliğini, sınırsız yeteneklerini anlama çabasıyla yaklaşıyoruz. Hep onu yaşıyoruz, ondan güç alıyoruz; onu yaşamak için ona, onun şahsında sosyalizmin kazanacağına inanmak gerekir.

Kesinlikle en ince bir biçimde de olsa, sosyalizmin zaferine inanmayanlar var. Parti Önderliği'ne inanmayanlar olduğu gibi önderliğe dargın veya küskün olanlar da var. Hatta alttan alta öfkeli, tepkici yaklaşanlar var. Belki de yenilgisini bekleyenler bile var. Şimdi bunların güç kaynağı ne olabilir? Bunlar, özünde manevi güçten mahrumdurlar. Çok yoksul, zavallı ve zayıftırlar. PKK'nin içinde de olsalar bunların bir peşmergeden, bir küçük-burjuva reformistinden farkları yoktur. Tabii ki, bunlar bu durumlarıyla savaşta başarılı olamazlar. Örneğin neredeyse, bütün dünya, peşmergeleri ve küçük-burjuva reformistlerini desteklemesine rağmen bunlar başarılı olabildiler mi? Hiç kimse kimseyi kandırmaya kalkışmamalı, gerçekler saptırılmamalı. Hatalar, eksiklikler çıkmaz demiyoruz. Fakat şu bir gerçektir ki, vahim durumların olduğu yerde, ideolojiye inançsızlık da vardır. İnançsızların maskesini böyle düşürmek istiyoruz. Yine hiç kimse "bu iş burjuva ideolojisiyle olur, din ile olur" demesin. Zaten Kürdistan'ı parçalayan bu ideolojilerdir.

Tekrar savaşta ideolojinin önemi konusuna dönüyoruz: İdeolojinin gücünden nasıl yararlanılır? Bu soruya ideolojinin gücünden en iyi bir biçimde yararlanan Parti Önderliğimizin pratiğini rehber edinerek cevap verebiliriz. Her şeyin aleyhte olduğu koşullarda bile, şu veya bu güce dayanmayı reddeden, kendi özgücünü esas alan bir önderlik tarzı, sosyalizmin birinci ilkesidir. Hep eskiyi yıkan, amansız bir çalışma tarzıyla yerine yeniyi inşa eden, hep yenilik diyen bir önderlik tarzı, sosyalizmin ikinci ilkesidir. Savaşçısından kadrosuna, dostundan yabancısına, Kürdistan halkından ezilen tüm halklara kadar hepsine desteğini sunan bir önderlik tarzı sosyalizmin enternasyonalist ilkesidir. Özgürlükten, bağımsızlıktan, çağdaş yaşamdan başka bir şey tanımayan, insanlığa layık olanı esas alarak buna ulaşmanın amansız savunucusu olan önderlik tarzı da sosyalizmin bir başka ilkesidir. Parti Önderliğimiz bu ilkeleri günlük yaşamına uyguluyor; uyguladıkça güç alıyor, ideolojiye daha da güç veriyor. Sonuçta yenilmez bir kişilik oluyor.

Demek ki sosyalizme bağlılık; sosyalizmden güç almak ve onu yaşamın her alanına uygulamakla mümkündür. Savaşta bulunuyorsan savaş ortamına, barış dönemindeysen barış dönemine uygulamalısın. Sosyalizm sadece bu yönlere değil, siyasal ve kültürel sorunların çözümüne de uygulanmalıdır.

Biz daha çok savaş alanına yönelik uygulama biçimlerine bakalım: Sosyalizmin birinci ilkesinin gereği olarak bu savaşta kendi öz imkanlarımızla savaşıyoruz ve onu yardımlaşmakla, dayanışmakla, kolektif çabalarla geliştireceğiz. Nihai zafere kadar, hiçbir sınırlı zaferle yetinmeyeceğiz, hep hamle yapacağız. İyi temsil edildiğinde sosyalizmin yenilmezliğine inanarak, muhtemel başarısızlık karşısında inançsızlığa, ikirciklığe düşmeyeceğiz. Hep bilimden yararlanacağız, sosyalizmin ilerici karakterini göz önüne alıp tutuculaşmayacağız.

İdeolojiye olan bağlılık, peşinden sorumluluğu doğurur. Sorumluluk ise görevlere bağlar. Görevlere bağlı insan, gerek düşünsel alanda, gerekse de pratikte yoğun bir çaba içerisine girer. Çabanın sahibi olan kişilik, bazı sonuçlara ulaşır. Edinilen sonuçlar deneyim ve tecrübeye dönüşür. Deneyim, tecrübe sahibi kişilik askerdir. Asker, tüm savaş sorunlarına, kısaca savaşa hakimdir. Savaşa hakim komutanlar ise savaşın motor gücüdürler.

İdeolojinin zaferine inananlar, manevi olarak güçlüdürler, ruhludurlar, coşkuludurlar, kendilerine güvenirler, gözüpektirler. En önemlisi de cesaretlidirler. Bütün bunlara moral diyoruz. Moral üstünlüğünü kazanan kişilik, moral üstünlüğünü elde eden ordu, savaşın bütün zorlukları ve acıları karşısında direngendir, iradelidir. Bunlar savaşta büyük silahlardır. Bu silahlarla kuşanmamış savaşçı, düşmanın karşısında zayıf durumdadır.

Soruyoruz: İdeolojinin zaferine inanmayan kişi, ölüme gider mi, kendini riske atar mı, gereken cesareti, fedakarlığı, yiğitliği gösterebilir mi? Sadece fiziki güçle, savaşta görülen olağanüstü zorluklara kişi dayanabilir mi? Soğuğa, sıcağa, açlığa, yorgunluğa karşı irade olmasa kişi dayanabilir mi? Moral üstünlüğü olmasa günlük olarak yarattılan tahribatların acısı kişide dindirilebilir mi?

İşte bu nedenden dolayı, yürüttüğümüz ulusal kurtuluş savaşında parti öncülüğünün rolü belirleyicidir. Parti öncülüğü demek, bilimsel sosyalizmin öncülüğü demektir. Bu, sadece bizim için değil, tüm savaşan güçler için geçerlidir. Elbette bizde daha çok geçerlidir. Çünkü bizim daha fazla ideolojiden güç alarak savaşmamız gerekiyor.

Savaş teorisi

Teori olmadan savaş olur mu? Hangi teori ile savaş olur? Teori ile savaş arasındaki ilişki nedir? Kısaca da olsa bu sorulara cevap vermek yararlı olur. Teori olmadan savaş olur. Ama bu, kimin neden, nasıl, kime vurduğu belli olmayan bir savaş olur. Kör bir savaş, taktiksiz bir savaş olur. Eğer her iki taraf, teoriye başvurmadan böyle bir savaşa girişmişlerse fazla sorun yoktur, birbirlerini dengelerler. Artık kimin kaba gücü baskın çıkarsa, o yener. Yok eğer taraflardan birisi teoriyi dışlarıyorsa bu, körle sağlam bir insanın kavgasına benzer. Kör insan hemen düşer, yirmidört saat dayanamaz. Demek ki savaşta teori, olmazsa olmaz kabilinde son derece önemli bir silahtır. Savaşçı için ışıktır.

Savaşta etkili olan teoriler hangileridir sorusu önem taşımaktadır. İlkelerin tespitinden öteye geçmeyen teori mi, sosyal, kültürel sorunlara ışık tutan teori mi, kalıpçı, dar, genellemeci teoriler mi, laftan öteye gitmeyen teoriler mi? Hemen belirtelim, bunların hiçbirisi savaşta bir değer

ifade etmez. Tam tersine, benzer sorular savaşçıya yüktür diyebiliriz. Bu tür sorular olsa olsa, kafa karışıklığı yaratır. Olmazsa olmaz dediğimiz teori, savaş teorisidir. Yani savaş sorunlarına çözüm getirecek teorilerdir. Bunlar insan psikolojisini anlatacak, ordu kuruluşuna yön verecek, arazi yapısını tanıtacak, halk kitlelerinin mevcut durumunu tahlil edecek, savaşın taktiklerini belirleyecek, lojistik sorunlarını çözecek, koordinasyon sorununu çözecek ve benzeri sorunların izahını yapacak teorilerdir. Bu sorunları aydınlatacak teori, savaşın yükünü yarı yarıya hafifletir. Tabii ki bu konularda da genel doğruları bilmek yetmez. En ince ayrıntılarına inmek gerekir.

Şimdi, teoriye ilişkin bu genel doğruların ışığında, kendi durumumuza bakalım. Genellikle bizde, "bizim sorunumuz teoride değil, pratiktedir" denilir. Yani teoride her şey konuşuluyor, fakat pratikte bir şey ortaya konulamıyor. Bu, tümden doğru bir yaklaşım değildir. Doğru olan bir yönü olsa da, tamamıyla doğru değildir. Bizde sorunlar genel hatlarıyla konulmuştur, ilkeleri belirlenmiştir. Hatta bazı ayrıntılar da işlenmiştir. Fakat, bunu kaç kişi kavramıştır, kaç kişi bu yaklaşımları daha da derinleştirmiştir? İşte bu sorunlara ne yazık ki olumlu yanıtlar veremiyoruz.

"Savaş alanı sislidir, girintili çıkıntılıdır. Savaş sorunları bilindiğinden daha fazla karmaşıktır. Savaşta, karmaşık duygular, karmaşık ruh halleri hakimdir. Savaşta, her şey değişkendir. Gelişmeler baş döndürücüdür. Eksiklikler, hatalar affedilmezdir."

Gerçekten de sorunumuz sadece uygulama noktasında değildir. Ağırlıklı olarak uygulama olmakla beraber, savaş teorisini, savaş kültürünü özümsememe sorunumuz da vardır. Daha alt düzeydekilerin yanısıra üst düzeydekilerimiz bile, halen ordu kurmanın esaslarından, gereklerinden, savaş kültüründen, psikolojisinden habersizlerse, taktik tıkanmayı yaşıyorlarsa, bırakalım savaş sorunlarının çözümünü tespit etmeyi, kendi günlük sorunlarını çözmede zorlanıyorlarsa biz buna nasıl açıklama getirebiliriz? Gerçekten de bu savaş teorisini özümsemek ile ilgilidir.

Yoğun çaba sarfediyoruz. Çabalarımız özlüdür. Zorluklara katlanıyor, risklere giriyoruz. Fakat çoğunlukla savaşın gidişatını değiştiremiyoruz. Neden? Yeteneksiz miyiz? Bu, birkaç kişi için söylense de hepimiz için belirtilemez. Bizce nedeni, teoride çözülmesi gereken sorunları, pratikte çözmeye çalışmamızdır. Yani, teorinin yapması gerekeni de pratikte yapmamızdır.

Bizde görülen yaygın bir durum da stratejiyle taktiği karıştırmaktır. Yani genelle ayrıntıları karıştırmamızdır. Oysa, strateji ayrıdır, teori ayrıdır. Bu konu yukarıda işlendiğinden tekrar değinmeyeceğiz. Genel doğrularla pratiği geliştirmeye çalışıyoruz. Genel doğruları edindiğimizde, teorik açıdan sorunlarımızın halloldunu sanıyoruz. Oysa teori genel doğrulardan ibaret değildir. Genel doğrular, olduğu gibi pratiğe uygulandığında, beklenen gelişmeler yaratılamaz. Beklenmeyen durumlar ortaya çıkabilir.

Savaş alanı sislidir, girintili-çıkıntılıdır. Savaş sorunları bilindiğinden daha fazla karmaşıktır. Savaşta, karmaşık duygular, karmaşık ruh halleri hakimdir. Savaşta, her şey değişkendir. Gelişmeler baş döndürücüdür. Eksiklikler, hatalar affedilmezdir. İşte, böyle bir uğraşıyı başarıyla geliştirmek, ancak ayrıntılara ilgilenen, sürekli kendisini geliştiren, zenginleştiren bir teoriyle mümkündür. Savaş teorisinin özü, kanla yaratılan deneyim ve tecrübelerden ibarettir. Savaş, birikmiş tecrübelerle yürütülür. Ekonominin yoğunlaşmış ifadesi politikadır. Politikanın yoğunlaşmış ifadesi savaştır. Savaşın yoğunlaşmış ifadesi ise savaş teorisidir. Savaş teorisinin güç kaynağı, savaşta elde edilen tecrübelerdir. Bu önemlidir ve küçümsememek gerekir. Denilir ki, savaş oyunu akademilerde değil, savaş meydanlarında öğrenilir. Akademilerde, ancak savaşa ilişkin genel teoriler edinilir. Bu teorilerin en önemli yönü olan ayrıntılar ise savaşılarak öğrenilir. Fakat burada savaşan herkesin, istese de istemese de savaş teorisini edineceğini söyleyemeyiz. Yürüttüğü savaştan sonuç çıkarmasını beceren kişi, savaş teorisini edinebilir. Sonuç çıkarmayanlar ise yıllarca da savaşsa hep kör kalırlar. Hatta daha da körelme ihtimali vardır. Yıllardır savaşmamıza rağmen, halen savaş teorisini üretmekte zorlanmamız, yürüttüğümüz savaşın zengin deneyimlerinden sonuç çıkarmasını bilmemizden kaynaklanıyor.

Bunları belirttikten sonra, savaş teorisi de olsa, teori savaşta her şey değildir. Bir öngördür, tahlildir, sorunlara ışık tutucudur. Bir de ötesi vardır; yürümek, sorunları çözmek, pratiği geliştirmek de teorinin uygulama safhasıdır. Yani, savaş pratiği, savaş teorisi birbirini tamamlayandır. Teori, pratiğin gelişimini kolaylaştırır. Fakat pratik, sadece teori değildir. İnsan yetenekleriyle teorinin somuta indirgenmesine, pratik diyoruz.

Şu anda stratejik olarak, az bir güçle büyük güçlere karşı savaşıyoruz. Taktik olarak ise düşman güçlerinin üzerine, büyük güçlerle gideriz. Dağılma-toplanma ilkesini uygulayarak güç bütünlüğünü sağlarız. Ateş ve teknik üstünlüğünü de sağlayabiliriz. Savaşta stratejimiz, uzun süreli halk savaşıdır. Taktikte ise anı, günü en iyi bir biçimde değerlendirmektir. Savaşın hedefini siyaset belirler. Taktiklerini ve yöntemlerini kurmaylık belirler. Savaş, savaşılarak öğrenilir. Bütün bunlar teorik doğrulardır. Fakat, biz bunlara nasıl yaklaşıyoruz? Üzerinde düşünülmesi gereken bir sorudur.

Çoğunlukla stratejimiz saldırı değildir düşüncesiyle taktik savunmalara yöneliyoruz. Az güç ile büyük güçlere karşı savaşıyoruz düşüncesiyle güç üstünlüğünü yakalamaya çalışmıyoruz. Toparlanmayı, dağılmayı gerektiği gibi yapmıyoruz. Uzun süreli halk savaşı deyip ana, güne, aylara önem vermiyoruz. Zamanı öyle akıtıp geçiriyoruz. Siyasetimiz bellidir, hedefimiz bellidir yaklaşımıyla taktik üretmeye girişmiyoruz. Savaşın kurmayları olarak, bu sorunun çözümünü üstlenmiyoruz. Savaş savaşılarak öğrenilir diyoruz, ancak savaşın dışında kalıyoruz. Bütün bu tutumlar; ya savaş teorisini anlamadığımızı, ya da bunun gereklerine bağlı kalmadığımızı gösteriyor.

Savaşta teknik

Teknik olmadan ve yerinde kullanılmadan savaş kazanılamaz. Ama sadece teknikle de savaş kazanılmaz. Teknik, taktiğin uygulama aracı olarak uzmanca kullanıldığında rolünü oynar.

İlk insanın savaş tekniği taştır, sopadır. Bu insan, taş ve sopayı giderek yontuyor ve daha iyi kullanılır hale getiriyor. Daha sonra kılıç-kalkan kullanılmaya başlıyor. Giderek barutun icadıyla ateşli silahlar kullanılıyor. Bu silahlar günümüze kadar çeşitlendirilerek, güçlendirilerek geliştiriliyor. Ve günümüzde ışınlar, gazlar silah olarak kullanılıyor. Neden bu silahlar geliştirildi? Bu ihtiyacın ürünü olarak, güç üstünlüğü yaratmanın, hasmını tasfiye etmenin bir aracı olarak geliştirildi. Eğer savaş tekniksiz sürdürülebilseydi, silahlara bu kadar yatırım yapılmazdı. Hasımlar birbirlerini taşlarla, sopalarla alt etmeye devam ederdi. Günümüzdeki savaşlarda taraflar kısa ve net olarak sonuca, yani savaşı zafere ulaştırmak istemektedir. Bir gücün teknikten yararlanma çabaları, karşı tarafı da harekete geçirmeye zorluyor. İşte silahlanma yarışı böyle gelişiyor. Çünkü bir taraf eline kılıç-kalkan almışsa, ona karşı taşla, sopayla başarı sağlanamaz. Ateşli silahlar karşısında kılıcın, nükleer silahlara karşı da klasik silahların savaşta oynayacağı rol sınırlanıyor, fakat klasik silahlar da ortadan kalkmıyor. Halen az da olsa taşın, sopanın, kılıcın-kalkanın ve ateşli silahların çeşitli düzeylerde oynadıkları roller var, bunları gözardı etmemek gerekir. Yine bunlardan yararlanmayı dıştalamamak gerekir. Fakat bununla birlikte tüm imkanları zorlayarak, tekniği taktiğin hizmetine sokmayı ertelememek gerekir.

Şimdi bu belirlemeler, güçlü tekniği olan tarafın kesin bir biçimde zafer kazanacağı anlamına gelir mi? Böyle bir anlama gelmemesi gerekir. Güçlü teknik, zafer kazanmanın kendisi değildir. Sadece bir etkendir. Tarih bu gerçeği kanıtlayan örneklerle doludur. Birçok halkın mücadelesi en son savaş teknikleriyle boşa çıkartmıştır. İşte Vietnam Savaşı. Dünyanın en ileri tekniği burada kullanılmasına rağmen, saldırganı bozguna uğramaktan kurtaramadı. Ortadoğu'da da benzer durumlar vardır. Lübnan'da, Kürdistan'da en gelişkin silahlar kullanıldı. Kürdistan'da halen kullanılmaktadır. Fakat bir türlü sonuç alamamaktadırlar. Öyleyse bu durum, bize bir gerçekliği daha öğretiyor: Savaşta teknik belirleyici değil, etkileyicidir. Daha da ötesi tekniği iyi kullanarak taktiği ilerletmek mümkün olduğu gibi, taktiği boşa çıkarmak da mümkündür. Altını çizerek belirtmek istediğimiz bir husus da en gelişkin tekniğin, taktikle boşa çıkarmanın mümkün olmasıdır.

Bu konuda kendi özgülümüzde biraz daha ayrıntıya girmek gerekmektedir. Düşmanın tankı var, topu var, uçağı var, helikopteri var, her türlü araç-gereci var. Ya bizim neyimiz var, diye hep halkımız bize sorar. Cevabımız ise; bizim de düşmanın elindeki bu tekniğin tümünü işlevsiz hale getirecek taktiklerimiz var, yöntemlerimiz var, savaş tarzımız var, şeklinde olmaktadır. Bunu pratikte de kanıtlıyoruz. Güney Kürdistan'da düşman bir ay bizi bombalıyor, sadece bir şehit veriyoruz. Kuzey Kürdistan'da her gün bombalıyor, ciddi hiçbir kayıp vermiyoruz. Çünkü hedef ve açık vermiyoruz, kendimize ulaştırmıyoruz. Hele hele ulu dağlarımız her türlü gelişkin silahı etkisizleştiriyor. Savaş taktiklerimizle ulaşılmaz dağlarımızın özelliklerini birleştirdiğimizde güçleniyoruz.

Bazı yoldaşlar, verdikleri kaybın nedenini düşmanın teknik üstünlüğüne bağlıyorlar. Ancak burada kendi taktik yetmezliklerini, zayıflıklarını unutuyorlar. Darbe almalarının bir nedenini de burada görseler, gerçekçi yaklaşmış olurlar. Tabii ki savaş taktiklerine başvurulmazsa, çok yönlü ve kademeli tedbirler alınmazsa düşmanın teknik üstünlüğü bizi zorlar, darbe yememize neden olur. Hatta yer yer bizi tasfiye eder. Böylesi durumlarda en gelişkin tekniği kullanmaya gerek yoktur. Sınırlı bir teknik bile yeterlidir. Yani demek istiyoruz ki, tedbir alındığında, düşmanın elindeki teknikten korkmaya gerek yoktur. Tedbir alınmadığında korkulur. Biliyoruz ki düşman da günlük olarak teknik üstünlüğünü gözümüze batırıyor. Orduyu modernize etme, lazer ışınlarıyla çalışan gece dürbünleri, canlıları tespit eden uydular, dinleme cihazları, zırhlı araçlar, zırhlı helikopterler, kobralar, süper kobralar, yüzde yüz isabet eden silahlar, uçaklar, bombalar, bütün bunlar anlatılıp duruluyor. Güçlerimiz bunlarla ürkütülmek isteniyor, halk ürkütülmek isteniyor. Bunlara karşı ürkme yerine, bunları daha iyi nasıl boşa çıkaracağımızı ortaya koymanın zamanıdır. Küçümsemiyoruz, fakat öyle yenilmez veya boşa çıkarılmaz da görmüyoruz. Açık ifade edelim; onlar bir çeşit değil, yüz çeşit gelişkin teknikle kendilerini donatsalar bile, bizim savaş taktiklerimiz karşısında yenilgiden kurtulamayacaklardır. Kaldı ki hemen şunu da belirtelim; öyle ahım-şahım bir tekniğe de sahip değiller. Düşman ordusu reel sosyalist ülkelerin 2. Dünya Savaşı'ndan kalma silahlarıyla donatılmıştır.

Bizim cephemizde bazen bir komutan çıkıyor. Savaştaki tıkanıklığını, eylemsizliğini tekniğin olmamasıyla izah ediyor. "Silahlarımız yok, cephanemiz yok, roket olsaydı, bisiving olsaydı, BKC olsaydı, ah bir havan topu olsaydı, bir-iki doçka olsaydı" diyorlar, bunlar olduğunda da "ah uçaklarımız, tanklarımız olsaydı görecektiniz düşmanı nasıl yok ederdik. İşte bu malzemeler olmadığı için, elimiz kolumuz bağlı kaldı, eylem yapamıyoruz" deyip beklemelerini böyle izah ediyorlar. Çok yanlış bir tutum. Her şeyden önce tekniği ele geçiren komutan olmalıdır. Yani elinde teknik olmamasından dolayı savaşın gelişmediğini belirten ve bunun nedenini de dışarda arayan komutan, bu biçimde kendini teknik bir eleman yerine koymaktadır. Bakıyorsun var olan teknik doğru kullanılmıyor. Eğer doğru kullansa daha ileri tekniğe ulaşabilir. Savaşın tekniğini, savaşın gelişimini ortaya çıkarır. Bizzat savaşan yaratır.

Şimdi Türk ordusunda da böyle bir anlayış var. Başarısızlıklarını daha az teknik donanımlı olmalarına bağlıyorlar. Yüzyılların ordusu, Türkiye'nin bütün imkanlarını sömüren ordu, teknisizlikten yakınıyor. Siyasi kanadı suçluyor. Tabii sözde siyasi kanat da bunlara "ne dilersen dile" diyor ve hemen temin ediyor. Sorunun teknikten kaynaklanmadığını kanıtlamaya çalışıyor. Bizde de biraz böyle oldu. Silah yokluğundan yakınmalar oluyordu, silahlanmaya ağırlık verdik. Tüm eyaletler en son teknolojiyle donatıldı, cihazlarla koordinasyon sorunları da çözüldü. İstendiği kadar silah, cephanelik, teknik, para sağlanıldı. Buna rağmen savaşı geliştiremeyenler oldu. Fakat bu sefer bazıları biraz daha gerçekçi olmaya başlarken, bazıları da hala böyle şeyler istemeye başladılar. Şu görülüyor; teknik ve imkanlar, taktiğin ve savaşın hizmetine sunulmadığı noktada ağırlık oldu ve our savaşçılık anlayışını doğurdu. Bunların üzerinde oturup yaşamayı ve yozlaşmayı beraberinde getirdi. Her türlü savurganlık ortaya çıktı. Bütün bunlar oldukça tehlikeli boyutlara vardı.

Bütün bunları belirtirken, teknik olmadan da savaşılır demiyoruz. İmkanlar ölçüsünde teknik de olmalı. Tabii tekniği de bizzat savaşan yaratmalı, dışardan beklememeli. Bir de teknik iyi kullanılırsa anlam ifade eder. Her silahın, her cihazın kullanılacağı yerler ve kullanılış şekli vardır. Zamanında ve yetkince tekniği kullanmak sonuca ulaşmada verimlilik sağlar. Örneğin; biz, hiçbir silahı yetkince kullanamıyoruz, roketatarlarımız fazla isabet kaydedemiyor, orta otomatik silahlarımız etkili olmuyor. Cihazlarımızdan iyi yararlanamıyoruz, cephaneliklerimizi iyi kullanamıyoruz. Tüm bu durumlar oldukça yaygındır. Durum böyle olunca elimizdeki teknik ne olursa olsun fazla sonuç alıcı olmaz. O halde tekniği iyi kullanmak için eğitimle uzmanlaşmak gerekir. Bir savaşçı, her silahı genel hatlarıyla kullanmasını bilmekle birlikte, esas olarak, bir silahı yetkince kullanmak üzerinde yoğunlaşmalıdır.

Savaşta arazinin yeri

İnsan, yere basarak yürür. İki boksör ringde vuruşur. Maçlar sahada yapılır. Kumar masada oynanır. Satranç ve dama tabelanın üzerinde oynanır. Savaşan güçler de araziye dağılarak arazide savaşırlar. Öyleyse savaşan güçlerin arazinin özelliklerinden çok iyi yararlanmaları gerekir. Araziden yararlanmak, öncelikle onu tanımaktan geçer. İyi tanınan arazinin özelliklerine göre mücadele ve örgüt taktikleri geliştirilir. Bir de bu biçimde, bu faktörden yararlanarak, düşmana karşı üstünlük sağlanabilir.

Araziyi nasıl tanırız? Genel tanımlamalardan, ayrıntılara nasıl ineriz? Öncelikle bu soruya cevap vermemiz gerekir. Harita ve coğrafya bilgisinin olması şarttır. Fakat bu yeterli değildir. Bir de gezerek, keşfederek, araziyi tartışarak ayrıntılar daha iyi öğrenilir. Tepeleri, dağları, vadileri, kayalıkları, ormanlıkları, geçitleri, sarp alanları öğrenmeliyiz. Dağların yüksekliğini, vadilerin derinliğini, arazinin genişliğini, dağılımını öğrenmeliyiz. Hakim noktalarını, ayrıca bitki örtüsünü, en küçük bitkilerini bile öğrenmek önemlidir. Yolları, suları, kaynakları, köprüleri öğrenmek önemlidir. Yani araziye yaklaşırken; öğrenmek, daha iyi öğrenmek ve bunda sınır tanımamak gerekmektedir. Sadece savaşı yürüten komutanın iyi öğrenmesi de yetmez. Elbette komutanın daha iyi öğrenmesi gerekir, ancak bütün savaşçıların da arazi konusunda bilgilerinin olması gerekir. Komutan hem plan yapan, hem de planın uygulanmasına öncülük eden kişi olduğu için, araziyi daha iyi öğrenmek durumundadır. Savaşçı da bu arazi üzerinde savaştığı için, daha iyi öğrenmek durumundadır. Bu noktada hemen bir hususu eklemek gerekir: Araziyi tanıyan komutan, savaşı inisiyatifli geliştirir. Demek ki savaşı savaşan yürütmelidir. Savaşı yürüten adam, arazidedir. Araziyi bilmeyen adam, kendi inisiyatifiyle hareket edemez.

Acaba araziyi bilmek araziden yararlanmak için yeterli midir? Bu, araziden yararlanmanın ön koşuludur, ama yeterli değildir. Bir köylü de araziyi tanır. Normal bir insan da araziye bakar. Arazinin güzellikleri için bakan var, arazinin ekonomik nimetlerinden yararlanmak için bakan var. Bir de askeri açıdan bakanlar var. Askerce bakanlar araziden yararlanırlar. Napolyon arazide yürürken hep yanındaki savaşçılarla arazinin özelliklerini tartışırmış. *"Bu tepe ne kadar yüksek, bu tepeyi kaç kişi tutabilir, hangi tepe hangisine hakimdir, bu arazinin neresinden geri çekilme, neresinden sızma olabilir, bütün bir araziyi ne kadar bir güçle tutmak mümkündür?"* vb. sorular geliştirip, böylelikle hem

savaşçıları arazi üzerinde yoğunlaştırır, hem de kendisi bazı sonuçlara ulaşır. Önemli bir yaklaşımdır ve örnek alınması gerekiyor. Benzer tartışmalar yürütülmeden arazinin neyinden nasıl yararlanılacağı pek kestirilemez.

Bu konuda bizim durumumuz nasıldır? Genel hatlarıyla ülkeyi tanımayan savaş kurmaylarımız var. Eyaleti tanımayan eyalet yöneticilerimiz, nereye bırakırsan orada kalan komutanlarımız var. Yol tanıyan, arazi tanıyan, ama adam yokluğundan dolayı hareketsiz kalan, görevleri askıya alan, bir günlük yolu birkaç günde kateden birliklerimiz de var. Ve üstelik bazı birliklerimiz araziyi tanımadıkları gibi tanımak zorunda olduklarını da kavrayamıyorlar. Bunlar hep başkasının arkasından sürüklenerek savaşa komutanlık edebileceklerini düşünürler. Hiçbir şey yapamazlar. Bırakalım öyle kapsamlı plan ve operasyonlar geliştirmeyi, sağlıklı bir yürüyüş kolunu bile oluşturamazlar, bir köye bile inemezler, günlük ihtiyaçlarını dahi temin etmede zorlanırlar. Örnekler çoktur. Birliklerimiz yolları bilmedikleri için, günlerce yol yürüme adı altında dolanıp duruyorlar. Hiç uygun olmayan arazide üsleniyorlar, kopmalar oluyor, kaybetmeler oluyor. Gereksiz yere yıpranmalar yaşanıyor. Araziyi bilmemek, eylemsizliğin bir nedeni olabilir. Görülüyor ki bu önemli ve çözülmesi gereken bir sorundur.

Eyaletlerden tutalım bölgeye, mıntıkaya, bir dağdan bir tepeye kadar ülkenin arazi özellikleri hep tartışılmalıdır. Alanların stratejik konumlarına nasıl yaklaşmamız gerektiğini, hangi mücadele tekniği, özgül yöntemi kaldırabileceğini kestirebilmeliyiz. Bir sefer tartışılarak bunlar kestirilemez. Çünkü, savaşın gidişatına göre arazinin önemi değişebilir, iklim koşulları da bu önemi etkileyebilir. Düşmanın yönelimi de, kitlenin yönelimi de değiştirebilir. Bugün stratejik olan bir tepe, yarın stratejik olmaktan çıkabilir. Mıntıka için de aynı şey söylenebilir. Bir arazi parçası, kışın daha iyi kullanılmayabilir. Kitlenin olduğu araziler ayrı biçimde kullanılırken, kitlesizleşen arazi daha değişik kullanılır. Manevraya, mevzilenmeye uygun arazi veya taktiğin hakim kılınarak kullanılabilecek arazi vardır. Tüm bunlar, üzerinde durulması gereken hususlardır. Gücün, tekniğin, donanımın ne olursa olsun, arazi faktörünü gözardı etmek doğru değildir.

Arazi, savaşa giren, her yönüyle hazırlıklarını, donanımını en üst düzeyde yapmış bir güç için ne kadar önemliyse, tekniği zayıf, donanımı zayıf bir güç, avantajlı durumda olan güce karşı savaşırken, mutlaka araziyi bir silah olarak kullanmasını bilmelidir. Gerillanın bir özelliği de budur. Hayvanlarda da böyle bir özellik vardır. Geyik, kurdun ulaşamayacağı kayalıklarda gezer. Diğer irili ufaklı hayvanlar da deliklerden, kayalıklardan yararlanarak, gerek birbirlerine karşı ve gerekse insanın elindeki üstün tekniğe karşı kendilerini korurlar.

Demek ki biz, araziden daha az yararlanarak, kendimizi daha fazla güçsüzleştiriyoruz. Oysa bizim arazi yapılarından yararlanmaya olan ihtiyacımız daha fazladır. Yoksa düşmanın bu kadar tekniğine karşı dayanmak oldukça zordur. Hemen belirtelim, bu kadar katliamdan geçen halkımız varlığını dağlarına borçludur. Halk, sıkıştıkça, işgalciler katliamı dayattıkça dağlara çekilmiş, buralarda kendisini korumuştur. Bu yöntemi şimdi de gerilla uyguluyor. Şu bir gerçektir ki çoğumuzu yaşatan arazidir. Belki bilerek, belki de bilmeyerek elverişli arazilerden yararlandık. Erişilmez dağlarımız, gür ormanlarımız olmasaydı, tümüyle tasfiye olurduk demiyoruz, fakat çok zorlanırdık. Bu gerçeği düşman da itiraf ediyor. "Arazinin sarplığından yararlanarak kaçtılar, ormanlık alandan yararlandılar" diyor. Doğrudur, yararlandık, fakat az yararlandık. Daha iyi yararlanabilirdik.

> "Tepeleri, dağları, vadileri, kayalıkları, ormanlıkları, geçitleri, sarp alanları öğrenmeliyiz. Dağların yüksekliğini, vadilerin derinliğini, arazinin genişliğini, dağılımını öğrenmeliyiz. Hakim noktalarını, ayrıca bitki örtüsünü, en küçük bitkilerini bile öğrenmek önemlidir."

Bir başka nokta ise arazinin beğenilmemesidir. Nereye götürürsen götür, "çatışmaya uygun değil, pusuya uygun değil, üslenmeye uygun değil" denilebiliyor. Önce şunu belirtelim, kullanılamayacak arazi yoktur. Bazılarından az, bazılarından çok yararlanılır. Bazı arazilerden ancak işlenilerek yararlanılabilir. Doğal mevzi, doğal sığınak veya tünel isteyemezsin. Bunlar yoksa, yapar, araziden öyle yararlanırsın. Yani "bu arazi taktiğimize cevap vermiyor" demek yerine "biz bu araziye hangi taktiği dayatmalıyız, hangi amaçla, nasıl kullanmalıyız" şeklinde yaklaşmalıyız. Böyle yaklaşıldı mı, her tür araziden yararlanılabilir. Ayrıca araziyi de her şeyin yerine koymamalıyız. "Pusu yeri istediğim gibi olacak, mevziler hazır olacak gidip oturacağım, eylemimi yapacağım, daha sonra tünel gibi bir vadiden geri çekileceğim, fazla da zorlanmadan arazinin bir köşesine oturacağım, arazi de beni koruyacak" biçimindeki yaklaşım da sakattır. Everest tepesine de çıksan, Ağrı dağının zirvesinde de olsan arazi her seferinde tek başına korunmaya yetmez. Araziyi tanıyacaksın, işleyeceksin, doğru taktik ve yöntemi dayatacaksın ki, ondan yararlanabilesin.

Askeri bir birliğin gittiği yeni bir alanda yapması gereken ilk şey, yakın çevresinden başlayarak, kontrolü altında bulunan alanı iyi tanımasıdır. Kuşkusuz önce genel hatlarıyla tanıma olur, ama bununla yetinilmemeli, ayrıntılarına kadar o arazi tanınmalıdır. Alanı iyi tanıyanlardan alınan istihbarat; özellikle uzaktan-yakından yapılan keşiflerle, çıkarılan devriyelerle topoğrafyadan, haritadan yararlanılarak tanıma sağlanılabilir. Bu tanıma olmadığı sürece, hem komutan, hem de birlik bu alanda kördür. Ya el yardımıyla, ya da vasıtayla yürür. Elbette ki, bu yürüyüşün sonu yoktur. Bu komutanın inisiyatifi yoktur, hakim değildir. Oysa inisiyatif ve hakimiyet savaşın en önemli faktörüdür.

Biz kez daha vurgulamakta yarar vardır: Gerçekten bizde arazinin öneminin yeterince kavranıldığını söyleyemeyiz. Önemi kavranılmadığı için de arazinin iyi öğrenilmesi ve araziden yararlanma çabası oldukça zayıftır. Birçok komutanımızın bu soruna derinliğine eğilmediği bir gerçektir. Aslında bunlar, genelde savaşa yabancıdırlar. Bu yabancılık olduğu gibi araziye de yansıyor. Bunların araziyi denetim altına almaları bir tarafa, arazi içinde kaybolma durumları söz konusudur. Sonuçta çoğunlukla araziye esir düşüyorlar.

Savaşta iklim

İklim koşulları da savaş üzerinde etkilidir ve savaş taktiklerini hem zorlar, hem besler. Taktiklerin değişmesinin önemli bir nedeni de iklimdir. İklim koşullarının savaştaki yeri belirleyici olmamakla birlikte, küçümsenmemelidir de. Savaşta arazi neyse iklim koşulları da biraz öyledir. Önemli olan, esnek olup değişen iklime göre değişen taktiklerle cevap vermektir. Böyle olursa savaşan bir güç iklimden de yararlanabilir.

Soğuğun, sıcağın, karın, yağmurun, gecenin, gündüzün, her mevsimin kendine has özellikleri vardır. Bu özellikler direkt savaşçının psikolojisinden tutalım, silahına kadar hükmeder. Olumlu veya olumsuz etkiler. Tabii ki bu koşullara hazırlıklı yakalanmışsak olumsuzluk asgariye, olumluluk azamiye çıkar. Hazırlıksız yakalanmışsak tersi durum ortaya çıkar. Ülkemizde, neredeyse dört mevsimin birlikte yaşanması, iklimin sert olması sonucu biraz daha karmaşıklaştırıyor.

Genellikle kış koşullarından korkulur. Kış her yönüyle aleyhimize olan bir mevsim olarak değerlendirilir ve lehimize olan yanları gözardı edilir. Oysa lehimize olan yönleri de, aleyhimize olan yönleri de vardır. Geçmişte kış daha çok aleyhimizeydi. Ancak savaşın gelişimi ve imkanlarımızın artmasıyla günümüzde kış mevsiminin lehimize olan yönleri önplana çıktı diyebiliriz. Eylemliliklerimizin, hareketliliğimizin sürekli gelişme göstermesi, bunun açık kanıtıdır. Kışın soğuktur; kar var, tipi var, donma ve boğulma tehlikesi var. Kışın örgütleme faaliyeti yürütmek zordur. Her tarafın karla kaplı olmasından dolayı harekatlar, düzenlemeler, geri çekilmeler zordur. Fakat unutmamalıyız ki, bütün bunlar düşman için de geçerlidir. Bu hususlarda karşılıklı olarak, bir anlamda denge söz konusudur. Fakat kış mevsiminde gecelerin uzun, gündüzlerin kısa olması, tekniğin yeterince rolünü oynayamaması, bulutlu havanın, sisin, fırtınaların sızma için elverişli koşullar yaratması bizim lehimizedir. Halk temel olduktan sonra ve yine önemli oranda teknik araçları verimli temelde kullandıktan sonra, bir gece içerisinde bir köşeden vurur bir köşeden çıkarız ve en iyi sızmaları bu şekilde gerçekleştirebiliriz.

Baharda bitki örtüsü canlılık kazanır. Ormanlar açılır, hareket serbestliği doğar. Bunlar lehimize olan koşullardır. Fakat gecelerin oldukça kısalması, suların coşkun akması, bir de geceleri zifirikaranlığın çökmesi aleyhimize olan durumlardır. Tabii ki aynı durum düşmanın da aleyhinedir. Yaz mevsiminde de gündüzlerin çok uzaması dışında diğer tüm özellikler lehimize olmaktadır. Fakat aleyhimize olan bu yönünü de küçümsememek gerekir. Sonbahar da gerillanın en çok yararlandığı mevsimdir. Geceler de, gündüzler de lehimizedir.

Şimdi bu biçimde mevsimlerin aleyhimize ve lehimize olan yanlarını ortaya koyduktan sonra, her mevsimde hangi taktikleri uygulayacağımızı daha iyi tespit edebiliriz.

Bütün güçleri harekete geçiremediğimiz için kış mevsimi, eğitim, örgütleme ve grupların toparlanma zamanı olarak değerlendirilmelidir. Fakat bununla yetinilmemeli, bunun yanısıra siyasi ve örgütsel çalışmaları da yürütmek gerekir. Bundan da öteye düşmanın geri cephesine küçük ve hareketli gruplar sızdırarak yoğunca darbelemek ve kendisini toparlamasını engellemek mümkündür.

Baharda, insan dolu dizgindir, gözüpektir, hareketlidir, yönelmek ister ve bundan dolayı bütün Kürt insanlarının, hatta günümüzdeki gerillanın hamleleri bahara denk gelmektedir. Baharın olumlu-olumsuz özellikleri göz önünde bulundurulduğunda, bu özellikler kesin bir çıkışa sebep olmaktadır. Elverişsiz yanları gözardı edilen bir çıkıştır. Bu nedenden dolayı darbe yeniliyor. Bahara çıkış yumuşak olmalı, basitten karmaşığa doğru gitmelidir.

Gerilla, yaz aylarında tümüyle olmasa da önemli oranda güçlerini toparlama ve düzenleme taktiğini uygulamalıdır. Sonbahar tümüyle bir hareketlilikle geçirilebilir. Bu nedenle kış bahara, yaz sonbahara hazırlık zemini olarak değerlendirilebilir. Tabii ki hazırlıkla uygulamanın iç içe olduğunu da unutmuyoruz. Kışın güçleri tümüyle toplamak ne kadar yanlışsa, bahar deyip güçleri dağıtmak da o kadar yanlıştır. Yani bir mevsimin taktiklerini diğer bir mevsime dayatmamak, bununla birlikte keskin çıkışlar yapmamak da önem arzeder. Geçiş süreci, oldukça planlı ve hassas uygulamayla geçirilmelidir.

Savaşta zaman

Zaman değerlidir, ancak savaşta daha çok değerlidir. Zamanı kazanmak oldukça önemli olduğu kadar zamanı iyi değerlendirmek de, bir o kadar önemlidir. Savaşta her şey hızlı bir değişime uğradığı ve fırtına hızıyla değişim yaşandığı için bütün bunları anında karşılamak ancak zamanı iyi değerlendirmekle mümkündür. Zamanda gecikme, fırsatları kaçırmaya yol açar. İnisiyatifi düşmana kaptırabilir. Birey olarak savaşçının veya savaşan örgütlerin tasfiyesini de beraberinde getirebilir. Seri, hızlı, sürekli el çabukluğuyla iş bitirici olmak ve pratik olmak son derece önemlidir. Savaşa dayatılan en büyük tehlikelerden birisi de özellikle de taktik sahada ağır hareket etmektir. Tabii ki, zamanı gelmemiş işleri yapmak da tehlikelidir. Zaman geçtikten sonra, doğru taktikler belirlense bile anlamı yoktur. Doğru taktikler, zamanından önce uygulanma şansını bulmaz. O halde hep hazır olmak, tetikte olmak, izlemek, kollamak, fırsat yakalandığında yüklenmek gerekmektedir. Örneğin şahinin dalış tarzında, avını yakalama tarzında bir zaman ayarlaması çok hassas yapılmıştır.

Stratejimiz, uzun süreli halk savaşı olabilir. Bu savaş yıllarca sürebilir. Fakat bu, taktikte de böyle uzun süreli, böyle rahat hareket edebileceğimiz anlamına gelmez. Taktik uygulamada zaman dardır. Zaman artık dilimlere bölünmüştür. Hele hele gerillanın taktik uygulamasında, zaman dakikalarla sınırlıdır. Daha da derinliğine inersek, saniyeleri de iyi değerlendirmenin önemi vardır. Saniyeyi ya da dakikayı iyi değerlendirmek bizi şarapnel parçasından, kurşun mermisinden kurtarabilir. Yine zamanı iyi değerlendirmek, düşmana bir darbe vurmak şansını verebilir. Demek ki zaman normal yaşamda olduğu gibi değerlendirilemez. Savaşta iki katı bir hassasiyetle değerlendirilir. Hele hele muharebedeyse küçük bir zaman dilimini kazanmak büyük bir değerdedir. Bilinir ki, muharebede her güç, zamanı lehine dönüştürmek ister. Zamanın ilerlemesi bir gücün lehineyse diğer gücün aleyhinedir. Zamanın ilerlemesini kendi aleyhinde gören güç, zaman ilerledikçe yüklenir, adeta zamana asılır. Hiç olmazsa son dakikalarda, son saniyelerde bir sonuç almaya çalışır. Bunun için bütün gücünü ortaya koyar. Karşı taraf ise aleyhine olan bu koşullarda kendisini savunarak, zamanın lehine dönüşmesini bekler. Bunun için karşı tarafı oyalayarak zaman kazanmaya çalışır. Demek ki zaman kaybetmenin yanında zaman kazanmak da mümkündür. Aleyhte olan zamanı akıtmaya çalışırsın, lehte olan zamanı daha iyi değerlendirmeye çalışırsın.

Bir saatte yapılması gereken işi bir günde yapma, bir günde yapılması gereken işi aylara sarkıtma, bugünün işini yarına bırakma, bir-iki günde yürünmesi gereken yolu haftalarca yürüme vb. tutumlar savaşın gerçekleşmesine katkıda bulunan tutumlar değil, savaşı ağırlaştıran, tıkatan tutumlardır.

Bazen söz konusu tutumları savunur tarzda "acele etmek doğru değildir, acele etmeyelim" deniliyor. Doğrudur, zamansız işlere karşı olmak gerekir. Fakat bir bakıma savaş acele etme olayıdır. Çünkü karşı taraf acele ediyor, karşı taraf yükleniyor. Ortam şiddetlidir. Bazen durup düşünme zamanı bile bulunamıyor. En az karşı taraftan daha hızlı olmalısın ki, hakimiyeti sağlayabilesin, inisiyatifi elde edebilesin.

Zamanı iyi değerlendirmek, bazı kişilik özelliklerini gerektiriyor. Hareketli ve pratik olmak yetmiyor. Doğruyu anında kararlaştırmak ve uygulamak için, her şeye hakim olmak gerekiyor. Komutan da hakim olmalı, savaşçı da kendi çapında hakim olmalıdır. Güçlere hakim olma, araziye hakim olma, düşmana hakim olma, bize ani değerlendirme yapma fırsatını verir. Hakim olmayan komutan, ilerlemede de, geri çekilmede de, taktik değişikliklerde de geç kalır. Geç kalma, zaman kaybetmektir, zamanla birlikte inisiyatifi de kaptırmaktır.

Savaşta bu kadar karmaşık bir soruna hakim olmak, herkesin ulaşabileceği bir düzey değildir. Ama komutan ulaşmak zorundadır. Tam anlamıyla ulaşmak zorundadır. Bu kadar karmaşık sorunlara hakim olmak, büyüğüne, küçüğüne bakmadan anında her soruna cevap vermek oldukça yoğun bir çabayı, düşünmeyi gerektiriyor. Komutanlık kişilerde doğal bir özellik değildir. Savaşın kazandırdığı bir özelliktir. Savaş rüzgarları kimilerini devirir, kimilerini dondurur, kimilerini alıp götürür. Ama bütün rüzgarlara, fırtınalara göğüs geren, ayakta kalmayı başaran, savaşın amansız koşullarına uyum sağlayan, bağışıklık kazanan kişileri de gerçek komutanlar durumuna getirir. Bir anlamda zafer kazanmak, bu komutanların pratiğine ve savaşımına bağlıdır.

Savaşta lojistik

Savaşta lojistik sorunu taktik değil, stratejik bir sorundur. Biraz da savaşın kaderi, bu sorunun çözümüne bağlıdır. Buna rağmen, önemi oldukça küçümsenen bu sorunun çözümü zor olduğu kadar, zorunludur da.

Lojistiğin çeşitli dalları vardır. Birtakım ihtiyaçlar olarak anlaşılsa da, kendi içinde bölümlere ayrılır. Bu bölümler, önem derecelerine göre birbirinden farklıdırlar; silah, cephanelik, giyim, kuşam, eğitim, sağlık, beslenme vb.

Savaşta silah, cephanelik olmazsa savaşılmaz, fakat kendisini yaşatabilir. Giyim-kuşam öyle ciddi bir

Devamı 32. sayfada

3. ULUSAL KO

birikmiş kazanımları ülkeye ça

Baştarafı 1. sayfada

edilesi düzenin, kişiliklerin şahsında nasıl ortama kendini yansıttığı görüldü. Bu tutumun fırsat bulursa nasıl bizleri yenilgiye uğratacağı, zafer olsa bile onu çarpıklaştırmaya nasıl yatkın olduğu ortaya çıktı. Sömürgecilikten de öteye adına yaşam düzeni bile diyemeyeceğimiz, düzenden başka her şeye benzeyen bir insanlık durumlarının en kötüsünden, anlamsızından, iğrençliğinden gelen kişilikler, aslında büyük bir sabır ve tahammül gücü olmazsa dinlenebilecek durumda bile değildirler. Fakat davanın yüceliğine duyduğumuz sorumluluktan ötürü büyük bir sabırla, olgunlukla dinlemeye, bu işlere birilerinin adım atmasına cesaret vermeye çalıştığımızı olanca açıklığıyla gördük.

Parti tarihimizde belki hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar gerçeklerimizin bütününü, gizli kalmış yönlerini bu dönem boyunca açıklığa kavuşturmaya çalıştık. En doğrusunun da bu olduğuna inanarak yaptık ve açıkladık. Çünkü böylesine acımasız bir savaşı yaşayanlar, kendi gerçeklerine de bir o denli acımasız yaklaşırlar ve buna hakkını verirler. Biz burada şunu yapmaya çalışıyoruz: Çok derin, çok köklü olan düşürülmenin, kaybetmenin, basitleşmenin, çarpıklığın tüm özelliklerini taşıyan tutum ve davranışları asla kabul etmeyeceğimizi ortaya koyduk. Yine bunun ardındaki zihniyeti, anlayışı durdurmaya, yani aşmaya, en azından sıcak savaşım cephesindeki düşman kadar zarar verecek bu karanlık-ağırlık teşkil eden tutumları halletmeye büyük önem verdik. Bu konuda insan tabiatından yararlanmaya çalıştık. Bunu devrimle ve diğer yöntemlerle geliştirme, dönüştürme biçimindeki yaklaşımı esas aldık. Tabii ki alışkanlıkların inadını biliyoruz. Yine bireysel çıkarın ne kadar etkili olduğunu, bu konuda hayale kapılmamaya da büyük özen gösterdik, gösteriyoruz. Biz hiçbir zaman kendi çalışmalarımızda insanımızı bir sözcük düzeyinde bile zorlamamaya büyük özen gösterirken, bu, bazılarını sonuçta bir rahatlatmaya götürdü. Yapımızın, partileşmemizin halen büyük bir açgözlülükle, olumsuzlukla, toylukla nasıl saldırı altında olduğunu izah ettik. Bunu çok bilinçlice değil, yerle bir edilmesi gereken utanılası yaşamın terbiyesi veya terbiyesizliğiyle kendilerini dayatanların, nasıl iyi niyetli oldukları, belki de en iyiyi yaptıklarını sandıkları halde darbe vuramadan, birçok çalışmayı boşa çıkarabileceklerini gösterdik. Bunun anlamsızlığını büyük bir açıklıkla gördük.

Bu anlamda söz konusu çalışmalarımız ayırt edici yanları bulunan bir özellikteydi. Hiçbir zaman bileşimi olduğu gibi kabul etmedik. Gelenler sokaktan toplanmış insanlar da olabilir.

Fakat böyle de olsa gerçekliklerini göz önüne alarak onların bir partileşme, bir dönüşüm gücünü göstereceklerine inandık. İnsan anlayışımız da her zaman böyledir. Olağanüstü insan bizde sanıldığı gibi anlaşılmaz. İnsanı, içinde bulunduğu durum, geçmişi ne olursa olsun ele almaktan çekinmeyiz. Onun büyüklüğünü kendi amaçlarımıza ulaşma faaliyetlerimizde gösteririz. Ondan sonra bu insanla uğraşırız. Onun üzerindeki amansız bir savaşı yürüterek büyüklüğünü ve küçüklüğünü ancak o zaman açığa çıkartıp anlarız. İnsanla anlaşma her zaman en temel sanatlardan birisidir. Bu, büyüklükleri doğuran temel sanattır. Mesleğimiz budur. Dolayısıyla uğraştık ve şimdiye kadarki mücadele tarihimiz bu uğraşın en yiğit uğraş olduğunu da ortaya koymuştur.

İnsanımıza dayatılan ve asla kabul edilmemesi gereken baskılar vardır. Bunda amaçlanan, her türlü sömürü ve yine onun bir gereği olarak insanı düşürmektir. Buna karşılık özgürlüğe ulaşmanın direnişini, çabalarını, yaratım inceliklerini tüm yönleriyle göstermeye çalıştık. Bunun başarısı için en büyük uğraşın, en büyük savaşımın gerekli olduğunu, en verimli çabanın da böyle geliştiğini ortaya koyduk. Bunun büyük görev olarak bilinmesi gerektiğini söyledik. Bu anlayışın diz boyu ve çok katı olduğunu, doğru anlayışa gelmenin de zor geliştiğini ve bunun çok ciddi bir sorunu teşkil ettiğini önemle vurguladık. Ve gerçekten halen de en önemli sorunumuzun doğru bir anlayışa ulaşma sorunu olduğunu biliyoruz. Doğru anlamanın bize yansıtmakla, doğru yaşam tarzına ulaşmakla bağlantılı olduğunu koyduk. Ama yine ortaya çıkan gerçek o ki, insanlar olanca inadıyla kendini yaşamaya bayılıyorlar. Kendilerini ortak emek ürünü olan devrimci gelişmemize çok ölçüsüz, çok dengesiz, çok haksız bir biçimde dayatıyorlar. Bunu bir politik yönetim sanatı olarak değerlendiriyorlar. Doğru olmadığı konusunda herkes üzerinde çatışıyorum.

Çok düşünmenin, en az onun kadar çok iş bitirici çaba harcamanın zamanıdır. Bunlar olmadan yaşam bir hiçtir. Maalesef biz doğruları bütün yaşamımızda esas aldığımız halde doğru yolda düşünmeme veya özellikle bunun çabasını yeterince sergileyememe adeta bir marifet haline gelmiştir. Bunu aştırmaya çalıştık. Düşünmeceğimize, düşünüp doğrusunu yapacağımıza inandık ve cesaretle buna koyulalım dedik. Çünkü varsa yaşanılacak, yaratılacak bir şey ancak bu temelde böyle olur. Bunun ne kadar kavrandığı konusunda parti yapımızın, halk gerçeğimizin durumu araştırmaya değerdir. Ama çabanın da ezici bir biçimde bu yönlü olduğu kuşku götürmez. Büyük edepsizlik, büyük terbiyesizlik ve büyük baştan çıkarılmışlığın yaşandığı halk gerçeğimizde bu durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştık. Bunun esas olduğunu, bu halledilmeden içine girilecek her türlü yaşam alanlarında belli adımlar atılsa bile, bir gaflet durumundan, suçluluk konumundan kurtulunamayacağını büyük bir özenle göstermeye çalıştık. Bu anlamda yiğitliğin örneklerini esastan kopuk bir biçimde başarılı kılmanın zor olduğunu, bu temelde yiğitlik sağlanamayacağını söyledik. Tam tersine esası gözeten, bunun üzerinde ısrarla duran, yürüyüşünü bu temelde başlatan tutumun yiğitçe olduğunu ve böylece sağlanan başarının kişiyi kahramanca bir yürüyüş sahibi kılabileceğini gösterdik. Ama burada kendini dayatan, yiğitlik ve mertlikle o kadar oynayan kişilikler var ki. Partimiz içinde öyle çirkinlikler dayatılıyor ki, o kadar namertlik oluşturuluyor ki. Bunlar hiçbir şekilde kabul edilmemesi gereken tutumlardır.

> "Askerlik, savaş kendi başına bir hiçtir. Eğer bir gelişmenin emrindeyse askerlik büyük bir olaydır. Yeni bir devrimin askeriysen, büyük askersin, yeni bir yaşamın yol açıcısıysan büyüksün. Ama bitmiş, tümüyle tükenmiş bir düzenin askeriysen, en kötü askersin"

Parti ortamımızda ne diye bunlar oluyor? Evet, başka yerde değil, tam da parti ortamında bunlar ortaya çıktı. Bastırılmış insan, her şeyine her şey yapılmış insan ancak büyük özgürlük ortamında rahat eder. Bunun ifadesi olmaya çalışan parti ortamına direkt gelebilir. Bütün çirkinliğini ortaya koyduğu gibi, büyüklüğünü, güzelliğini de ortaya koyabilir. Bunun bizim için bir gelişme, doğru bir gerçekleşme biçimi olduğunu söyledik. Ama bir yere kadar çirkinliğe, yanlışa tahammül gösterilebileceğini, zamanı, yeri, koşulu hazırlandığında bu özelliklerin canına okunması gerektiğini de bütün açıklığıyla gösterdik. Marifet olan kendi yaşamını, çirkinliğini, haksızlığını allayıp pullayıp sürdürmek, onu inceltmek, örgütleyerek devam ettirmek değil, gerçekten doğru olanı, gerekli olanı, iyi olanı, başarı arzedeni esas almak, örgütleşmek, bunda karar kılmak ve mutlak bir başarıya yol açmaktır. Bunu tüm önemiyle, gereğiyle göstermeye çalıştık. Bütün bunlara ekmek-su kadar ihtiyacınız olduğunu, bunları adınız kadar bellemeniz gerektiğini büyük bir önemle vurguladık. Mutlaka anlamanız gerektiğini her çalışma saatinizin başında söyledik. Çoklarınızın yaptığı gibi üslubu da zorlamayarak, üslupla oynamayarak, bunu büyük bir açıklıkla, hitapla ifade etmeye çalıştık. Ve bütün bunlardan endişemiz, sizleri nasıl kazanmaktan ziyade, başta kendim olmak üzere, hepimizin bazı önemli gelişmelere ters düşmemesidir. Oluşturulanın bir ulusal savaş tüzüğü, geliştirilen sürecin tarihi nitelikte olduğunu, buna cevap verebilmek için doğru tarzı esas aldığımızı söyledik.

Doğru tutum üzerinde çok durduk, çok anlattık. Anlamayan varsa ısrarla anlamaya çalışsın. İrade alışkanlığını kazanmak çok önemlidir. Biraz temel gerçekleri görmeye çalışarak gözleri gerekli olana, emredilene dikin. Yöntemlerinizi oldukça çekici kılarak görevlere yaklaşın dedik. Şunu çok iyi bilmeniz gerekir: Tersi durumda özgürleşme dönemlerini yakalayamazsınız. Aslında siz özgürleşmenin hikayesini bilmiyorsunuz. Bir kısmınız özgürleşmeye biraz umut da bağlamış, fakat gerçekleştirme tarzınız çok fena. Bunu göstermeye çalıştık. Tarihimizde bu özgürlük döneminin ne anlama geldiğini, hikayesinin nasıl anlaşılması gerektiğini, bunun daha da geliştirilip gerçekleştirilmesi gerektiğini açıklamaya çalıştık. Anlayış büyüklüğü olmadan rastgele çabalarımızın sanıldığından daha fazla zarar vermekten öteye gitmediğini büyük bir özenle vurguladık. Yine kendi devrimimizde esaslı hatalar yapmamaya özen gösterdik. Bir yandan biçim yetmezliklerini aşmaya, benzer hususlar varsa hepsini atmaya habire önem verip üzerinde duruyoruz. Bütün bunları yaparken yapımızın niteliğini bilerek yapıyoruz. Tarihin dışına itilen tolumsal gerçeğimizin bilinci yok, neyin uğruna ve kimin için yaşadığını pek anladığı yok, nasıl yaşamak istediğine ilişkin öyle fazla bir tutkusu, amacı yok.

Bunun etkisini taşıyanlarınıza yüklendik. Böyle olmamalı, yaşamınıza böyle kastetmemeli ve onu anlamsızlaştırmamalısınız dedik. Ama gördük ki bir o kadar karşı inat var. Hatta çılgınca kendini dayatmanın da eksik olmadığı ve her zaman söylendiği gibi iyilikle-kötülüğün iç içe olduğu, hiç istemediğimiz halde bir kez daha bu süreçte karşımıza çıktı. Ama iyilikten yana müthiş bir çabayı sergilediğimizi de ortaya koyduk. Örgütün karşısında yük olmayan, saldırı ruhunu ve bütün arka cephesindeki dayanaklarını gören tutumları ortaya koyduk. Bunun dışındaki yaklaşımlara karşı durmaya çalıştık. Bazılarının neyle nasıl oynadıklarını göstererek, neyin nasıl olması gerektiğini de gözlerinin içine içine sokarak, gerekirse böyle bir karşı çıkıştan çekinmeyeceğimizi ortaya koyarak bu mücadeleyi vermeye çalıştık. Kötülüğe asla başarı şansı vermedik. Çirkinliğe, düşürmeye, çarpıklığa başarı şansı vermemek için müthiş bir direnmeyi sergilemeye çalıştık. Direnmenin en anlamlısını, en yücesini ifade etmeye çalıştık.

Görülüyor ki, bütün bu hususlar önemli ve esas alınması gereken hususlardır. Sorumluluklarıma katlanıyorum. İnanç yönü kadar bilinç yönüyle de sorumluluklarımın böyle yerine getirilmesine çalışıyorum. Bunun en üst düzeyde ifadesi olmaya, çabasını bütünüyle buna bağlamaya hiç şüphesiz en önde yer verdik. Varsanız, böyle bir var olmanın arkadaşlarıyız, dedik. Kimse bundan başka bir şey bizden beklemesin. Bir başka biçimde bu yolun yolcusu olduğunu sanmasın. Kesinlikle kimse bunu ahbap-çavuşlukla, yarenlikle, kardeşlikle şu veya bu anlayışla karıştıramaz. Bizi böyle anlamaya, bizden yararlanmaya, bizi kullanmaya veya bu temelde bize yararlı olmaya, yardımcı olmaya çalışmasın. Önderlik gerçeği olarak şunu ifade etmektir; söz konusu olan bir kişinin kendisi değil, tarihimizin tüm döğüşü, yine toplumsal yapımızın bütün boğucu, bitirici özelliklerini, kabul edilemezliklerini aştırmaktır. Çok acı da olsa, çok sıkılsalar da böyle olması gerektiğini söyledik. Halk olarak, tarih, olarak, siyaset olarak, savaş olarak gerekli olanın, mevcutların dışında, tarih diye ve yaşam diye bilinenlerin dışında olduğunu açıkladık. İlle bir yaratma, yenilikten bahsedersek, bunların artık farklı yaklaşımla aranıp bulunması gerektiğini, bizim öyle olmaya çalışmamız gerektiğini büyük bir özenle belirtmeye çalıştık. Bunu açıklığa kavuşturmaya özen gösterdik. Siyasi olmanın, yine örgütlü olmanın ne anlama geldiğini, onun bir üst aşaması olarak askeri ve savaşçı olmanın nasıl anlaşıl-

NFERANSIMIZ

ğlayan gibi yayma çalışmasıdır

ması gerektiğini çok çarpıcı ortaya koyduk. Bunlar öyle laf düzeyinde değil, her şeyin esaslarıdır. Gerçekleştirilmesi en büyük çabayı gerektiriyor. Bunun dışındaki diğer hususlar talidir. Sen önce siyasete bak, önce onun savaşım gerçeğine bak, ondan sonra tali işlerle kendini uğraştır! Onun örgütsel ifadesi, onun hitap gücü olmaya bak, ondan sonra diğer ayrıntı bile diyemeyeceğimiz hususlara zaman ayır!

Bu konularda gözyaşı dökülerek, sızlanarak geliştirilen ikiyüzlülüğü gördük. Bütün bunlarda hafifliği, ince bir çarpıtmayı gördük. Ama yutmadık. Çünkü bize neyin gerekli olduğunu çok iyi biliyorduk. Burada şunu da büyük bir önemle gördük; kendini olanca yoğunluğuyla aldatan kişiliklerin buna güç yetiremeyeceklerini belirttik. İstendiği kadar eskinin alışkanlıklarına sığınılsın, istendiği kadar ahbap-çavuşlukla sağlansın, hatta örgüt alışkanlıkları olsa bile bu tutum sahiplerinin en az düşman kadar tehlikeli olabileceğini, dolayısıyla geçit verilemeyeceğini bir kez daha açıklığa kavuşturduk. Şu çıktı ortaya: Partimize zannedildiğinden daha fazla kendini kurnazca dayatan, gözyaşıyla dayatan, sözümona duygularla dayatan ve bu konuda oldukça ince hesaplar yapan, daha da ötesi fırsat buldu mu işin sonunu getirmeye kendini korkunç veren örneklerin de az olmadığını, tedbir alınamazsa birkaç tanesinin bu büyük emek, yüce özgürlük hareketini bitirebileceğini gösterdik.

Aslında görülüyor ki burada bir savaşım veriliyor ve bu çok önemlidir. Neye nasıl ulaşılır sorunu büyük bir çabayı gerektiriyor. Buna bir şeyler de veriliyor, ama diğerleri "tersi nasıl olur, yaşanılır denilen nasıl yaşanılmaz" şeklinde büyük kavgayı boşa çıkarıyorlar. Mücadele biraz böyle yürüyor. Tabii namertlik tarafı da bu diğer taraf oluyor. Öfkelenen, sıkılan, ağlayan o taraf oluyor. Biz hiçbir zaman öfkelensek de asla bir çirkinliğe başvurmadık, ağlamadık, rica etmedik. Sadece dürüst olduk, emeğe saygılı olduk. Çabanın niteliğine dikkat ettik. Bunlar da sanırım en hedefli yaklaşımlardır. Eğer yanlış tutumda ısrar edersen, kendini çok akıllı, çok kuvvetli sanırsan yanıldığın ortaya çıkar ve o zaman iş işten geçer dedik. O kadar kendini çok bilmiş, gözükara sanma! Büyük bilinç, büyük güç farkı var. Anlamadıklarını anlar gibi gözüküp tersini yapmayı gelenek haline getirmişler. Ama ortaya çıktı ki biz buna karşı tedbirliyiz. Özellikle sorumluluğum sürdüğü sürece bu tedbirler devam edecek, hatta bu kişiliğimle de sınırlı kalmayacak, biçimde bunun tedbiri gelişecektir. En başta bunun kurumlaşmasını geliştirdiğimizi bunların hepsine gösterdik. Bu konuda inanıyorum ki açık olan, yüksek yoğunlaşma sahibi olan, düşmanı temsil eden özellikleri yıkma adına en büyük çabayı gösteren bizdik. Yine bizim olması gerekenin inşası için ne lazımsa ona büyük bir özenle, ilgiyle yaklaşım gösteren bizdik. Bu sadece haklı olduğumuzu değil, onun çok iyi bir yapıcısı olduğumuzu da ortaya koymuştur. Nitekim başarı da bu temelde sağlandı. Ders çıkarırlar mı, ders çıkarır mısınız dedik. Bu kadar açıkladıktan sonra, gerisi sizin bileceğiniz iştir dedik. Bizde dayak veya küfür yok. Fakat ondan daha şiddetli, daha bitirici yaklaşımlar da vardır. Özellikle siyasi olmaya önem veriyoruz. Sandığınızdan daha etkili karşı koyma tedbirlerinin var olduğunu gösterdik. Yani kısaca sorumsuzluklar dönemi aşılmıştır. Herkesin yaptığının yanına kâr kaldığı gerçeği aşılmıştır. Herkesin fazla gizlisi-saklısı olmayacaktır. Devrimin büyük bir açıklık olayı olduğunu, herkesin boyunun ölçüsünü aldığı bir kavga meydanı olduğunu, iyilikler kadar kötülüklerin, çirkinlikler kadar güzelliklerin boyverdiği bir saha olduğunu veya bu meydana girerek kendini deneyeceğini, sonuç alacağını göstermeye çalıştık. Bizim toplumda çok etkili olan, "kamufle ederek kendimi yutturURUM, inceltirim, bastırırım, velhasıl ne kadar namert yöntem varsa onlarla, dedikoduyla, gizli-saklı yöntemler varsa onlarla yürütürüm" iddialarının boş olduğunu ortaya koyduk. Bizim kavgacılığımızın en önemli bir yanı da bu tip anlayışları oldukça gülünesi bir duruma sokmak ve kendi içinde bir daha yaşanamaz duruma getirmektir. Buna da özen gösterdik.

Yöntem olarak bütün bunları yaparken, karşımızda düşmanın siyasi, askeri, ekonomik vb. bütün yönlerden saldırısı nasıldır? Buna zaman zaman dokunduk. Bu yaklaşımın daha özlü olacağını, fakat ikide bir genel siyasi, askeri laflar edip de onun yaşama ilişkin yönüne dikkat etmemenin reel sosyalizmin tarihinde bile görüldüğü gibi ne kadar bir kabalığa, yüzeyselliğe yol açtığını ve 70 yıl da geçse başına nelerin gelebileceğini göstermeye büyük özen gösterdik.

Hiç şüphesiz siyasi olarak ifade edilen birçok husus doğru. Yine savaş tarzına ilişkin dile getirilen birçok nokta doğru. Fakat şu ortaya çıktı ki; onun günlük yaşamla bütünleştirilmesi, yaşamın kendisinin an be an o doğru diye tabir edilen siyasi çizgiye, onun askeri hattına bağlanması gerekliliğinden, uygulamasından bir uzaklaşma var. Buna karşı her şeyle dayatma içinde bulunma var. Savaşı biz burada vermeye büyük özen gösterdik. Çizgisi doğru da, pratiği niye bu kadar ters? Söyledikleri özeleştirisel nitelikte olanlar da yaygın ve bu doğru da; o zaman niye habire tersini uyguluyorsun? Burada kimi, niye kandırıyorsun? Bunu artık gör ve bir son ver! Parti çizgisi, teorik çizgi doğru; yani verdiğin özeleştiriler de iyi de, hala bu anı anına yanlış pratikler neyin nesi oluyor? En önemlisi de bu ağır yetmezlikler nedir? Niye bu kadar yetmezlik? İnsanın başarabileceğine dair olan inancımızdan ve bunun gerçeğinden kuşku mu duyuyorsun? Değilse, o zaman nedir bu? Burada ikiyüzlülüğe ne zaman son vereceksin? Kendini yanıltmaya, pratiğinle çizgiyi bu kadar çeliştirmeye ne zaman son vereceksin? Kendini ne zaman düzelteceksin? Bunu açıkla diyoruz. Bu konuda bizi geriletemezsin, bu anlamda partiyi yanıltamazsın dedik. Israrlı olduğumuzu, insana güvenimizin onun pratiğinde yakalanmasıyla ancak kanıtlanabileceğini gösterdik. Ama keyfine göre insan kendini doğru bir çizgide aldatamaz. Aldatıp da ona onay ve anlayış isteyemez. Belki çok sert bir cezalandırmayla bu yanlışlığına ceza vermeyeceğiz, ama kabul etmeyeceğiz. Bunun mutlaka anlaşılması gerektiğini söyledik. Yetmezlik kabul edilemez. Belki aşılması için zaman verilir, ama sonuna kadar da üzerinde durulur. Uygulamada çarpıklık kabul edilemez. Belki zaman tanınır düzeltilmesi için, ama bundan vazgeçilemez. Hele uygulamama durumu, artık hiç kabul edilemez. PKK olayını bir de bu yönlü açıklığa kavuşturmaya büyük özen gösterdik. Başarmayanın ne işi var? Uygulayamayan ne getirecek? Sözü ve eylemi yetersiz oluyor, çarpıklığı habire sürüp gidiyor. Yanlışlığı diz boyu. "Kimsin, ne arıyorsun, niçin böylesin" sorularını sıkça sorduk. Bu kadar kendine inancın kaybolmuşsa, bu kadar yanlışlıklarla örülü bir kişiliksen, neyin sözünü verdin, "niye doğru yaparım" diye bizi kandırdın?

Bu tip insana yükleniyorum. Sözüyle, çizgiyle ve teoriyle bu kadar oynayanın kabul edilemeyeceğini belirttik. Sözde pratik yapıyor, kazandırıyor, çalışıyor, ama çizginin başarılı savaşımıyla bağlantısı söz konusu olduğunda yaptıkları her şeye benziyor. Asla çizginin gereklerine benzemiyor. Burada da aynı soruyu sorduk. Kimin çabası nereye götürüyor? Hamal pratiği dedik, ama belki hamallara kötülük olur. Böyle bir pratiği sen dayatamazsın. Çok az pratik, çok yanlış pratik, çok yetmez pratik bizim tarzımız olamaz.Ve kimse burada bilmem "şu sıkıntım vardı, şu hastalığım vardı da ondan yetersizliğe düştüm" diyemez. Nefes alıp veriyorsan, dağ gibi bir pratiğin sahibi olman için yeter. Bunun gösterilmesi gerektiğini büyük bir önemle vurguladık. Bizim için insan eşittir, çizgi dahilinde bir pratiğin sahibi olan insan.

PKK'liliği biz böyle anlıyoruz, başka türlü bir PKK'lilik anlayışımız yoktur. Ve yine pratiğin de büyüğü küçüğü olamaz. Çok tercih edilecek ile az tercih edilecek arasında bir ayrım da yapılamaz. Her değerimiz, her görevimiz, en hafifinden en ağır savaşı vermeye kadar hepsi anlamlıdır. Bu, yerinde ve zamanında olursa değerlidir. Buna da büyük bir açıklık getiriliyor.

Yine üsluba, biçime ilişkin çok şeyler söylenebilir. Özünde devrimci olanın biçiminin fazla kusurlu olamayacağını, eğer çok fazla kusuru dayatıyorsa ondan kuşku duyulması gerektiğini, onun bir yalancılık durumunda bulunma ihtimalinin yüksek olduğunu göstermeye çalıştık. Özü devrimci olanın, özü yüce olanın, özü kesinlikle iyi, doğru ve güzel olanın biçiminin, üslubunun, hitabının yeterli olacağına, ilgiyle dinlenileceğine ve kesin sonuç alacağına inandık. Aksi halde, dedik ki, tahribat ve yalan var. Bu durumda objektif ajanlıktan subjektif ajanlığa kadar tahripkar bir pratik söz konusu olabilir. Bu anlamda kimsenin aldatıcı, fazla oyalayıcı olamayacağını, fazla örtbas edemeyeceğini, "benim biçimim saftır, incedir, bütünüyle şu gelenekten, şu alışkanlıktan ötürü böyledir" demenin aldatmak anlamına geleceğini, çünkü devrimci özün en büyük değişiklik, en büyük değiştiricilik olduğunu iyi biliyoruz.

Eğer PKK'nin bu anlamda gerçekten bir yeniden dönüştürme ve yeniden gerçekleştirme hareketi olduğuna inanıyorsanız, o zaman neden biçim gücüne ulaşmıyorsunuz? Neden hitap gücüne, velhasıl kusursuz diyebileceğimiz yaklaşım gücüne ulaşmıyorsunuz? Bunu da açıklığa kavuşturduk. İçi dışı çelişmeyen, yoğun bir mücadeleyle bunu tamamlamaya çalışan kişiliğin, gerçek PKK kişiliği olduğunu önemle vurguladık. Anlamıyorsa, habire karıştırıyorsa, çok çirkin bir biçimin sözcüsü oluyorsa veya yeterli bir özün çok kusurlu bir biçiminde ısrar ediyorsa, onun derdinin başka olduğunu, başka işlerle uğraştığını, amacının da, çabasının da aslında fazla partiyle alakalı olmadığını, dolayısıyla bu kişiliğin üzerinde durulması ve soruşturulması gerektiğini ortaya koyduk. Zaman tanınır, süreçler içine konulur, ama bunda ısrar ediyorsa, tabii ki kendisinin anladığı dilde bunun halledilmesinin en uygun yöntem olduğunu çok açık bir biçimde gösterdik.

Bütün bu hususlar bize karşımızdaki düşmanı yenmemiz gerektiğini gösteriyor. Mesele bu düşman kimdir, nasıldır ve nasıl yenilir sorusuna gelip dayanıyor. Bütün bu değerlendirmeler eğer düşmanı sana gösteriyorsa, göstermek kadar sana onunla uğraşma ve yenme imkanı veriyorsa değerlidir. Düşman gerçeğinden kopuk olarak onu bütün yönleriyle değerlendirip aşma gücünü göstermiyorsan, sen temelde hatalı bir konumdasın. Bütünüyle gözün düşmanda değilse, gecegündüzün onunla uğraşmayı içermiyorsa, her attığın adım ona yönelik değilse sen bir gafilsin, sen bir büyük mücadele yetersizisin. Sen belki de bir düşman ajanısın. Hiç de öyle bilinçli bir ajan olmayabilirsin, ama yaşamınla bir düşman yaratığısın, içimizdeki düşmansın. Evet, bunu da göstermeye çalıştık.

Bu konularda çok ciddi olmamız ve düşman konusunda hata yapmamamız gerektiğini söyledik. Düşmanı ciddi yetmezliklerle değerlendirdiğimizde bunun bütün hataların kaynağına oturduğunu ve böyle kişiliklerin bütün çabalarının da –niyetleri ne olursa olsun– tehlikeli olacağını, dolayısıyla gerektiğinde kılı kırk yararcasına bunu çok katı bir karşı duruşla durdurmak gerektiğini ortaya koyduk. Çünkü düşmana yönelmeyen bakışın, yönelmeyen iradenin, yönelmeyen bilincin, yönelmeyen örgüt savaşımının düşmana yarayacağını, objektif olarak bu sonucu doğurmaktan geri durmayacağını büyük bir özenle gösterdik. Tek başarılı yaşam ve yürüyüş biçimi, yaşam ufkunda düşmanı ihmal etmeyen, onu her gün ufkunda ve yüreğinde öldüren, her gün ona vuruş darbelerini planlayan, en önemlisi de ona nasıl ulaşarak altetmeyi hesaplayan, fetih savaşımını vererek onu olası bir yenilgiye uğratabileceğine inanan ve bu anlamda PKK önderlik gerçeğinin büyük öneme haiz olduğunu bilen, özellikle düşmana karşı sağlam duruş tarzı olduğunu en temel bir husus olarak kavrayan yaklaşımdır. "Düşünemedim düşmanı, mertek gibi gözüme sokuldu, göremedim" demenin sadece bilinçsizlik, haylazlık ve gaflet olmadığını, tersine insanlığın aşağılık bir derecesi olduğunu, düşmanın borusunda bu kadar gafilin, bu kadar aymazın insani niteliklerinden kuşku duyulacağını çok temel bir ahlaki ölçü olarak da ortaya koyduk. Bunun yalnız askeri ve siyasi yaklaşım yetersizliği değil, büyük bir ahlaksızlık olarak değerlendirileceğini izah ettik. Bütün yaşamı cehenneme çeviren düşmanın tüm uygulamalarını göremeyen, felsefi, hatta dini, ahlaki sonuçlarını gözardı ederek siyasi, ekonomik, kültürel, sosyal yaşama getirdiklerini değerlendiremeyen, bu konuda son derece bilinçsiz, sistemsiz, dağınık bir yaşamı normal bir yaşam gibi kabul eden ve bu temelde kandırılan kişi, bırakalım PKK'li olmayı, sıradan onurlu bir insan bile olamaz. Çünkü sana her şeyi yapan, adını bile dağından, taşından, ruhundan, bilincinden, kültüründen, her şeyinden silen bir düşmana karşı sıradan bir başkaldırmayı ve ona karşıt bir yaşamayı örgütleyemezsen, kimseyi ayağa kaldıramazsın. "Vay aklıma getiremedim, vay anlayamadım, vay eksik anladım" demekle ancak kendini aldatabileceğini ama düşmanı ve bu düşmana karşı gerçekten savaşanları asla aldatamayacağını bileceksin.

Ve görüyoruz, gösteriyoruz ki düşman durmuyor. Düşman bütün haksızlıkları açığa çıktığı halde, muazzam bir güç dengesizliği içinde karşımızda çıldırasıya bir çabanın içinde olmaya, gecesini-gündüzüne katmaya ve böylece düzenini sürdürmeye çalışırken, sen, asgari eğitim görevini, kendini bilinçlendirme görevini, kendini örgütlendirme görevini yerine getirmezsen, hatta düşman senin üzerine yürüyerek , "seni imha etmeye geliyorum" dediğinde bile, onu nasıl karşılayacağını, hem de komutanlık adına, hem de sorumluluk, yöneticilik adına değerlendiremezsen, seni ciddi bir yol, savaş arkadaşı olarak kabul etmemi, seni ciddiye almamı bekleye-

> **"Büyük ihtimalle 21. yüzyıl, emperyalizmin insan kafasında, insan ruhunda, insan kültüründe yarattığı tahribatları giderme yüzyılı olacaktır. Özellikle doğayı tekrar yaşanılır hale getirmek, dahil edilmesi gereken nüfus artışıyla baş edebilmek, tarihsizliği veya tarihi değerlerin tüketilmesini durdurmak, kadının oldukça metalaştırılmasını veya cinselliğin metalaştırılmasını engellemek bu yüzyılda başarılacak görevlerdir."**

mezsin. "Savaşa varım" adı altında kendini kandırdığın gibi beni de kandıramazsın. Temel kişilik ölçütümüz, bu konuda ne kadar düşmana karşı var olmakla bağlantılı oluyor. Düşmanı uzaktan ne kadar görüyor, bununla birlikte ne kadar tedbiri var, tedbirin içeriğinde ne var, örgütlülüğün sağlamlık, gizlilik ve direnç düzeyi ne kadar, örgütlülüğün kesin kurtuluşu esas alan yönleri ne kadar? Düşmanı bekliyor ama ilk darbeyi kendisi yiyecek ve gidecek! Bu sağlam bir bekleyiş, bir duruş tarzı olamaz. Karşı koyacak ama yerle bir olmaktan kurtulamayacak; direnecek ama imha olmaktan kurtulamayacak; savaşacak ama yenilgiye tutulmaktan öteye gidemeyecek! Bu sağlam bir vuruş şekli olamaz. Kaldı ki büyük oranda parti içinde düşmana karşı duruşun bu nitelikte olduğunu gösterdik. Bütün yönleriyle görmek kadar, özellikle bunun kısa ve uzun vadeli tedbirlerini de almak gerekir. İçine girilen çatışma anlarından hiç olmazsa imha olmadan başarılı çıkma gereğini göz önüne getiren, hesap eden bir tutumun sahibi olmak gerekir. Ama bunun çok az olduğunu, tıpkı isyanlar tarihimizde "direniriz, fakat 24 saat sonrası benim işim değildir" diyen tutumun çok etkili olduğunu, çok gözükara bir yürüyüş tarzının egemen olduğunu, sonun gerçekten hesaplanamadığını, bunun endişesinin bile duyulmak istenmediğini ve bu nedenle de çokça kaybedildiğini olanca açıklığıyla izah ettik. Bu savaşım tarzıyla asla zaferden bahsedilemeyeceğini, asla ciddi bir başarıya sahip olunamayacağını gösterdik.

Kimi kandırıyorsun? Senin tarzın genel tedbir, genel birtakım çabalar olmazsa, yalnız seni değil, yanıbaşındaki birçok çalışmayı da bitirir. Ve bu konuda da kandırılmamaya büyük özen gösterdim. Nitekim ortaya çıkan gerçekliğin sanıldığından daha fazla aldatıcı olduğunu, kabul edilemez birçok kaybın altında bu tutumun yattığını gördük. İşte o düşmanı görmeyen, her an onu kendi içinde yenmeyen, yenmenin bütün tasarısını, planını kurmayan ve en önemlisi de örgüt gücünü, örgüt olanaklarını iğne ucu kadar da olsa değerlendiremeyen kişiliğin asla iyi bir savaşçı kişilik olamayacağını anlattık. İyi savaşçı kişiliğin, yengiyi, başarıyı mümkün kılan kişilik karakterinde olması gerektiğini görmek gerekir. Daha da ötesi bunu bütün yönleriyle tanımak önemlidir. Yine sıcak savaşım cephesinden tutalım onun çok dolaylı mücadele cephelerine kadar her yerde adeta ruhumuza, bilincimize sinen, bunaltan ne varsa o düşmandır. Yine bilinç aydınlığından, keskin olmaktan, net olmaktan uzaklaştıran bir bozukluk varsa, bilinmelidir ki o düşmandır. İşte kendini bu duruma getirenin, buna müsaade edenin güçlü bir düşman tanımına sahip olamayacağını, tersi olanın ise bu konuda irade keskinliğine, görüş netliğine, cesaret ve moral gücüne sahip, gerçek militanlık sıfatına layık olabileceğini ve mutlaka yaşamıyla başarılı sonuçlar getireceğini söyledik. Bu kişilerin tek kalınsa bile böyle kendilerini yürüttüklerinde başarmakta zorlanmayacaklarını önderlik gerçeğimizde büyük bir özenle göstererek vurguladık.

Bu savaşımı derinliğine ele aldık. Görünüşteki, sıcak savaşımdaki düşmanın belki de düşmanın % 5'i veya sınırlı bir kısmı olduğu, asıl düşmanın içimize ve toplum gerçeğimize kadar yansıyanı olduğunu söyledik. Bu anlamda tarihimize veya tarihsizliğimize, yaşam kıvancımıza veya yaşama kahretmemize, yoksulluğumuza, perişanlığımıza, kültürsüzlüğümüze yol açan ne varsa, onun da düşman olduğunu açıkladık. Bu özelliklerin düşmanla direkt veya dolaylı bağlantısı olduğunu, bunları görüp de mücadele edenin düşmanla doğru bir mücadele anlayışına ulaşabileceğini çok derinlikli bir biçimde ortaya koyduk. Hatta reel sosyalizmin bile düşünmek istemediğini ve biz düşünmekten de öteye iç düşmanla amansız günlük, anlık savaşımı parti gerçeğimizde somutlaştırarak, gerçekten uluslararası alanda da saygın bir parti olmanın ifadesine kavuştuğumuzu ve dolayısıyla bunun insanlık tarihinde iyi bir kazanım olduğunu göstermeye çalıştık. Tabii bununla da yetinmedik, yapılan işimizin büyük bir önem taşıdığını vurguladık.

Hiç şüphesiz yıkmak yetmiyor; düşmanla uğraşmak, hatta onu yenmek bile yetmiyor. Asıl arzuladığımız, umut ettiğimiz yeni bir dünya anlayışına, bir dünya yaklaşımına imkan vermek, ona ulaşmaktır. Yaratma işimizin bu onurlu temelde sağlanması gerektiğini vurguladık. Duyguların ve ruhun yeniden yaratılmasından tutalım felsefenin ve hakim olunması gereken temel bakış açısının ne olmasına, bunun daha da somut ifadesi olarak siyasetimizin ne olması gerektiğine, bu temelde ekonomik, sosyal, kültürel düzenlemelerin nasıl geliştirilmesi gerektiğine kadar tüm işlerimizi en az yıkma işimizle birlikte ele alarak çaba sergilememiz gerektiğine inandık. İlk andan itibaren PKK tarihinin yıkma kadar yapma işi olduğunu söyledik. Yine bu temelde söz konusu olanın eleştiri kadar özeleştiri, düşünmek kadar pratik olduğunu büyük bir özenle gösterdik. Gerçek bir PKK'liliğin ancak böyle yakalanabileceğini söyledik. Nitekim birçok devrimin düşmanını yendiği halde kendisi için bir programa sahip olmadığı, yapma işini bilmediği için çok kısa bir süre sonra yozlaşıp gittiğini, reel sosyalizmde de bunun biraz böyle olduğunu belirttik. Aslında yapma işinin, bizde çok büyük olduğu halde, ısrarla an be an götürülemediği için tökezlenmekten kurtulunamadığını gördük. Bunun da bilinciyle hareket etmemiz gerektiğini düşünerek, yeni insanı, yeni insana hakim olması gereken en yüce yaşam tutkusunu, yaşam moralini, yaşam duygusunu, yaşam ruhunu temsil etmenin yolunu gösterdik. Tersinin ise devlet bürokrasisi olduğunu vurguladık. Gerçek sosyalizmin böyle olması gerektiğini, bunun dışındaki sosyalizm anlayışlarının bir sapkınlıktan öteye gidemeyeceğini, nitekim sosyalizmde boy veren saplantıların bu temelde geliştiğini de ideolojik tutumumuzun belirgin bir açıklaması olarak gösterdik. Bunu moral yaklaşımımızın çarpıcı bir ifadesi olarak açıklığa kavuşturduk. Bunun çalışmalarımıza daha somut yansıtılması gerekiyor.

Bu anlamda yaşadıklarımız çok önemlidir. Oldukça farklı bir savaşı günlük olarak yaşıyoruz. Gafil olmamak için gerçekten bu çok büyük bir hassasiyet gerektiriyor. Gafil yakalanmamak, kolay kaybetmemek için denilebilir ki, eşine ender rastlanan bir savaşçılık türünü, onun militanlık tarzını sergilememiz gerekiyor. Kendimizi şu temelde ölçüp biçmeliyiz: Ne kadar gerçekçiyiz, tarzımızla ne kadar savaşabiliriz? Birtakım gelişme imkanlarını önünüze koyduk veya siz bazı imkanlar yarattınız diye kendinizi kandırmayın. Bu imkanlar her an elden kayabilir. Her an her şey başımıza yıkılabilir. Ben asla garanti veremem. Çok yaman, yıkılmaz, ölümsüz destanlar yazdım diyemem. Bir çırpıda birçok şey hepinizin başına gelebilir. Benim de başıma gelebilir. Böyle oldu diye de ne ah-vah ederek dövünmek gerekir, ne de "hesapta yoktu, nereden çıktı" diye öfkelenmek gerekir. Olabilir. Çünkü biz henüz çok sağlam dayanaklarla yaşamı garantilemekten uzağız.

İşte birçoğunuzun gafleti buradan doğuyor. Dayandığınız yerleri çok sağlam belliyorsunuz. Pamuk ipliğine bağlı ilişkileri çelikten sanıyorsunuz. Fakat döküldüğünüzde de derin bir ah-vahla "neden böyle oldu" diye yeriniyorsunuz. Hakkınız yok buna. Çünkü siz dayanaklarınızın nasılını görememişsiniz. Ben bile belki böyle birisi olabilirim. Fakat bende biraz imkanların azlığından ötürü mevcut çareler içinde yapılabilecek en iyisi ısrarla yapılmaya çalışılıyor. Ama yetmez ve yine bu pamuk ipliğidir. Çare iğne ucu kadardır, değerlendirilen odur. Bazılarının çaresi daha fazla olabilir, dayanağı daha güçlü olabilir. Değerlendirememişse, abartmışsa veya farkında olmamışsa, o zaman bu kişiye hakim olan tutum kuşkuyla karşılanmalıdır. Dayandığı yeri bilmiyor, gücü veya güçlülüğü nasıl doğurur, bunun farkında değil. Tabii ki bu tehlikelidir.

İşte bu temelde ülkedeki çalışmaların ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalıştık. Biraz bilincinizi ayaklandırın dedik. Bu konuda kendimizin yanlış anlaşılmasını önlemek için büyük açımlamalar yapma gereğini duyduk. Sen gücü doğru görmüyorsun, güçlenmeyi doğru ele almıyorsun, sağlam ilişki geliştirmiyorsun, fırsatları doğru değerlendirmiyorsun, meydan kadar açıklığı kullanamıyorsun. Gerçekten çok fırsatlar geçiyor elinize ama göremiyorsunuz bile. Bu denli muazzam bir taktik olmaya ilişkin, örgütlü olmaya ilişkin, an be an mücadele başında olmaya ilişkin değerlendirmeler yaptık. Düşman üzerimize geliyor. Çoğu onu iyi bir taktikle, gerçek taktiğimizle, yeni bir yüklenimle vurabileceği halde vurma gereğini duymuyor. En iyi neresinden nasıl vurulabileceğine rahatlıkla cevap verebileceği halde irade göstermeye bile üşeniyor. Bırakalım komutanlığın gereklerini yerine getirmeyi, adeta kendini komutanlığın bütün gereklerini nasıl boşa çıkaracağına veriyor. Bunu bir tutum diye dayatmaya çalışıyor. Bunun sağlam bir savaş dayanağı ve iyi bir komuta özelliği olmadığı açıktır. Ama bu tutum çok yaygın. Aslında nasıl güç olduğunu, elindeki yetkinin nereden nasıl geldiğini bilmiyor. Bunu hiç anlamamıştır da. Yetmiyormuş gibi sevdalanmış kendisine."Ben yaman birisi olmasam böyle güçlü olabilir miydim, böyle sağlam bağlar elimde olur muydu" diye kendi kendini kandıranlar çok yoğunca var. Bizim büyük bir yoldaşlık temelinde savaşı kazanmak için büyük bir çabanın sahibi olarak eline verdiğimiz yetkiyi ve bunun olanaklarını çok acımasızca harcıyor. Saygı yok, ölçü yok, görev anlayışı yok. Üzerinde her türlü hesap kuruyor, her türlü harcama yetkisini kendisinde görüyor. Ama neyi nasıl kattım, bana verilen nedir, karşılığını nasıl ödemem gerekir sorununun sağlam bir dökümüne ihtiyaç bile duymuyor. Doğruyu örtbas ediyor, lafazanlığa kaçıyor. Çok gördük bunları ve halen de kendileriyle uğraşıyoruz.

Düşmanla günlük savaşı böyle gören bir anlayış ve kişilik çok tehlikelidir. Ve bunlar oldukça da kabarık sayıda içimizde, komuta kademesinde yer işgal ediyorlar. Ama düşman gerçekten onların sandığından daha dağıtıcı ve farklıdır. Ben bunların zorluğu yaşadıklarını inkar etmiyorum. Bunların yaşadıklarının ne kadar önemli olduğunu da bilmiyor değilim. Zindanda olsun, dağların başında olsun, yurt dışında olsun, hepsinin yaşamının fedakarlık ve cesaret düzeyinin kendiminkiyle bile kıyaslanmaz üstünlükte olduğunu da bazen söylüyorum. Ama olmayan şeylerin esasta belirleyici olduklarını görmediklerini ve bu anlamda usta bir savaşçılığı sergilemediklerini de göstermekten geri durmuyorum. Direnme yetmez. Direnmenin büyüklüğü burada, dağda, zindanda ve yurt dışında olsun çok anlamlı, verimli, sonuç alıcı bir çalışmayla tamamlandı mı, düşmanın yenilgisini hazırladı mı, bu zor yaşamı düşmana kahredici bir yumruk haline getirdi mi anlamlıdır. Gerçek direnme budur. Bunun anlaşılmayan bir yönü de yok. Sen dağdasın, kolay düşman ulaşmıyor. Bu ne anlama gelir? Orada iyi bir savaş düzenleyicisi olursun. Oradaki yaşamın zorluklarından çıkaracağın tek sonuç; "buraya düşman ulaşamıyor, o zaman ben burada düşmana ulaşmanın özgür bir çalışmasını yapabilirim, onu vurma planını geliştiririm, onu boşa çıkarırım" yaklaşımıdır. Böylece o dağların başı senin için büyük özgürlük başlangıcı olur. Ve oradaki direnme, katlanılan açlık-susuzluk-soğukluk çok büyük bir özgürlük başlangıcıyla örtüşür. İşte o yaşamın büyük anlamını böylece ortaya çıkarmış olursun. Böyleyse eğer, senin direnmenin büyüklüğü tartışılmaz. Yok, kalmışsın dağın başında, gittikçe insanlıktan uzaklaşıyorsan, eşkıyalaşmaya doğru gidiyorsan, o zaman sende bilinç yoksunluğu, davranış bozukluğu habire gelişir ve buna kimsenin de anlayış göstermesi gerektiğini bekleyemezsin. Zindan için de bu geçerlidir. Madem zindanda direndin ve dayandın, dolayısıyla onun üzerine bina edeceğin şeyler çok önemlidir. Neden? Bu kadar dayandın ve bu kadar gördüğün işkenceyi düşmana ödetmenin büyük hesabını yaparsan, bu temelde fırsat bulup özgürlüğe bir başlangıç yaptırma imkanı elde ettiğinde kendini tümüyle buna verirsen sen büyük bir direnişçi olabilirsin. Yoksa, zindanda kalıp çıktıktan sonra sözümona insan hakkı, yaşam hakkı adına düşmanın sana bilinçli sunduklarına aldanırsan, çok basit bir düzen yaşamına tenezzül edersen, yaşadıklarınla alay edersen sen aşağılığın tekisin. Bu, kendine de ihanet ettin demektir.

Bu yanlışlığa da epey açıklık getirmek istedik. Direnişlerin bu anlamda geliştirilmesini büyük bir özenle vurguladık. Kimse bu konuda ne kendini, ne bizi kandırsın dedik. Aynı şey yurt dışı alanları için de geçerlidir. Yurt dışı, bazılarına göre baskıların dışında kalan bir yaşam alanıdır. Bu en tehlikeli bir saptırma biçimidir. Yurt dışı sadece bir gerekçeyle kabul edilebilir: Düşmandan uzaklık bir karşı koyma imkanı veriyorsa, gerçekten çok önemli olan bu fırsatı sen de değerlendiriyorsan, yurt dışının kalma ve direnme tarzını doğru değerlendirmişsin demektir. Aksi halde "rahatlık alanıdır, yaşam alanıdır, gevşerim, tembelleşirim" demek, yurt dışında alçalmanın, alçaklığın başlangıcı olur. Buna da karşı koymaya ve bu konuda doğrusunu vermeye büyük özen gösterdik.

Görülüyor ki bütün bu hususlar her yönüyle doğruları ortaya koyuyor. Gerçekten bunlar doğru kavranıp uygulandı mı, yaşam bu tarzda yürütüldü mü, tek de olsan düşmanı yenebiliyorsun. Onu önce adım adım geriletiyorsun ve hatta daha önceden de onu çok zor olan, dayanılamaz, durdurulamaz denilen bir küçücük noktada bile durdurabiliyorsun. En önemlisi de düşmanı kendi ruhunda ve beyninde durdurabiliyorsun. Adım adım giderek onu bir yenilgiye kadar götürebiliyorsun. Direnmenin böylesine çok mütevazi bir adımını büyük bir direniş savaşımına dönüştürebiliyorsun. Biz bunu da kanıtladık. Nitekim düşman şimdi çözülüyor. Bunu artık ben söylemiyorum. Düşmanın en değme sözcüleri bile "çözülüyoruz" diye feryat ediyorlar. Demek ki çözdürülüyor. Kimsenin, belki de hepinizin hiç de sanmadığı bir biçimde, inanmadığı bir dönemde bu düşman çözdürülüyor. O açıdan hiç kimse "tek başına benim eylemim ne olacak" demesin. Tek olsan bile eylemini ve yaşamını böyle düzenlersen senin yapamayacağın hiçbir iş yoktur.

Bu arada şunu da belirtelim ki, özellikle PKK olayında bu kadar gelişme sağlandıktan ve bu kadar mevzi tutulduktan sonra eğer kaybedersen affedilmez birisisin sen. Bu koşullarda bile önemli mevzileri düşürürsen, anlamsız kayıplara yol açarsan senden kuşku duyacağız. Yargılamalık birisisin diyeceğiz. Kim kimi kandırabilir artık? Gelecek nesillere miras verilecek bir direniş nedir denilse, o da böyle sergilense, sonuçta bir bela ortaya çıksa, sen halen böyle oynarsan ancak mirasın bir karanlık noktası, bir bozguncusu olursun.

Şuna inanıyoruz; düşman çözülüyor ve biz ilerliyoruz. Yaşamın en özgürce ifadesi temelinde kesin, sağlam adımlarla savaşarak yürüyoruz. Hiç kimse "bu konuda öyle sanıldığı kadar başarılar yok" diyemez. Hayır var! Hem de kimsenin inanamadığı, aklına bile getiremediği biçimlerde var. Ama şu da var: Her şey bir anda tersine çevrilebilir. Bundan kim sorumlu? Onu da göstermeye çalıştım. Asla bunun sorumlusu düşman değildir. Elbette o ezer ve düşmanlığının gerekleri neyse onu yapar. Kontrayı da, özel savaşın en acımasız biçimlerini de geliştirir. Yaşamak istiyorsa böyle yapmak zorundadır. Ama sen de yaşamak istiyorsan kendi devrimci savaşımını kendin geliştireceksin. Bu doğru değil mi? Karşındaki özel savaşa karşı sen de kendi devrimci savaşımını geliştireceksin. Hem bu kadar mevzilere kavuşacaksın, hem de onlarla oynayacaksın! Ve bir de yaşam vaat edeceksin! Kimi kandırıyorsun? Böyle mi yetki, sorumluluk talep edeceksin? Bu aldatmacaya bir son vermek gerektiğini vurguladık. Ülkemizin doruklarında mutlak fethedici imkanlar elde edeceksin veya bu imkanlara kavuşacaksın, onları çok sağa, çok taktik dışılığa, çok yaşam dışılığa iteceksin, ondan sonra da buna özgürlük isteyeceksin! Burada bir şeye dur diyeceğiz. Bırakalım böyle bir talepte bulunmayı, böyle birtakım ince oyunlarla gerçekleri saptırmayı ve hatta sözümona nasıl bağlı olduğunu kanıtlamak için kendini öldürtmeyi vb. tutumları bırakacaksın. Çünkü bunların hepsi yalan ve aldatmaca. O mevzilerde tutturulması gereken doğrular ve bu temelde yerine getirilmesi gereken görevler vardı. Sen onu yaptın mı, yapmadın mı? Önemli olan budur. Mevzilere kesin derinlik ve yaygınlık kazandırılacak. Sen bir alçak gibi, bir düşkün gibi kendini dayattın mı, dayatmadın mı? Çok rahat değerlendirebileceğin imkanları eğitim için kullandın mı? Çok rahat geliştirebileceğin taktik yönelim-

"Emperyalizm vardır ve hem de daha içe hükmedecek veya insanın yüreğine, beynine bile girecek kadar incelmiş, yoğunlaşmış bir tarzda vardır. Kaba askeri, kaba siyasi baskı, yine kaba ekonomik sömürü döneminde olmayabilir, ama onların da üstünde insanın güdülerini ayaklandırmaya, insanı hayvanlaştırmaya götürme anlamında bir emperyalist gelişme vardır."

leri planladın mı? Savaşın ihtiyaçlarını karşıladın mı? Eldeki silahı iyi değerlendirdin mi? Gerçek bir durum değerlendirmesini anında yaptın mı? Fırsat önüne çıktığında değerlendirdin mi? Gerçekten yeteneklerini harekete geçirdin mi? Biraz kendine yüklenerek, "tarihi görevimdir, halka borcumdur" deyip özveriyle bir işin üzerine atıldın mı? Küçük hesapların dışında başka ciddi işlerle uğraştın mı? Kendini esas almakla, kendini dayatmakla ne kadar tedbirsizliğe yol açtın? Düşkün ağa gibi, düzenin bize çok aşıladığı jandarması ve küçük memuru gibi olmaktan kendini çıkarmaya özen gösterdin mi? Önderlik mevkilerini, savaşın mevzilerini böyle basitliklerle dolu olarak kullanacaksın, ondan sonra taktik dışılıklardan, yaşam dışılıklardan bahsedeceksin! Bunlar savaşta ağır suçlar kategorisine girer ve kimseyi de kolay kurtaramaz.

Şimdi ben niye bu tip tutum sahiplerine zamanında yüklenmedim? Veya çoklarının biraz kendi kendilerine yaptığı gibi niye yüklenmedim? Tabii köle gerçekliğini her yönden incelemek ve bunu değerlendirip bir özgürlük imkanını yakalamak neyse, biz de onu yapmaya çalıştık. Adam bela! Kendisiyle birlikte birçok değeri götürmeyi planlamış. Sinsi, kurnaz, feodal ve kör... İşte mevcut toplumsal ortamımızın kişiyi bu konuda ne kadar kurnaz olmaya ittiği, ne kadar demagog, ne kadar sahte kıldığı göz önüne getirilirse, bu kişilerin de bundan geri durmayacakları açık. Kocaman tedbirsizlikler öyle geliştirilmiş, kocaman olanaklar öyle bir kişiliğe ayarlanmış ki, kendisiyle yürüyecek tarzı çok iyi tutturuyor ve öyle götürüyor. "Yanımdakine bir yaşam imkanı bırakayım" diye aklına fazla bir şey gelmiyor. İşte bencilin teki, işte savaşı kendisi için isteyenin teki, işte siyaseti bir sanat olarak veya bir halk siyaseti, bir halk kurtuluş hareketi olarak düzenleyemeyen bireycinin teki. Bunları gördük. Tüm bunlar kader ve alışkanlıklardır deyip, sevdalanılacak hususlar mıdır? Değil ama mevzilerle, yetkilerle böyle oynadınız.

Bunlarla epey uğraştık. PKK içi mücadelemizin neredeyse en yoğun biçimini böyle verdik, yoğunlaşmasını böyle yaşadık. Bu halen de devam ediyor. Şimdi şunu gösteriyoruz: Bu dünyada sana bir karış yer bile yok; kendi anavatan toprakların diye belleyeceğin yerler dışında nereye kaçıyorsun? Nerede yaşam arıyorsun? Çok kurnaz mısın, çok güçlü müsün? Her şey, bütün yollar sana kapatılmışsa, o zaman ülkeye dönüş yolu, bunun savaşım yolu önüne çıkar. Ve bu, o kadar kıymetli ve o kadar hızlı yürünmesi gereken bir yol ki, yine o kadar çaba gerektirir ki her şeye değerdir. Çünkü insanlığa dönüyorsun, kutsal özgürlük topraklarına dönüyorsun. O zaman "insanla kucaklaşmaya, onunla en özgür buluşmaya gidiyorum" dersin. İşte bu, yücelikltir, büyük tutkudur, büyük sevgidir. Eğer tutarlıysan, böyle olacaksın. Burada yaratıcılık da olur. Burada gerektiği kadar düşünce, gerektiği kadar plan, gerektiği kadar taktik ortaya çıkar.

Eğer böyleysen, böyle yöneliyorsan gerisi gelir. Aksi halde sen bir yol bozanısın. Yol bozguncusunun, saptırmacısının, engelleyicisinin ta kendisisin. Böyleysen, çık bu yoldan! Böyle amacı kutsal olan ve dolu dizgin yürünmesi gereken yolda anlayış kıtlığı, yöntem kıtlığı, çaba kıtlığı olmaz. Bunu beyninize veya beyinsizliğinize, yürek veya yüreksizliğinize yedireceksiniz. Bu yola bir defa girildikten sonra, benim gibi bir çaresiz, zavallı veya hep yolu şaşırtılan, karartılan biri durumunda olanı bile bu kadar büyük çabayla gücünü bile kendisinden yaratır gibi yükleniyorsa, siz açılan yolda çok daha hızlı ve düzgün yürüyebilirsiniz.

Çok açık bunlar. Ama halen dediğim gibi bizim rüyamızda bile arayıp da bulamadığımız mevzileri yakalayacaksın, yetkileri ve olanakları eline geçireceksin, ama ondan sonra da onlarla oynayacaksın! O karargahların başına, o neredeyse kurtarılmış bölgelerin başına, yine o kadar gelen kahraman savaşçıların başına, bu kadar araç-gereçten oluşan imkanın başına oturacaksın, ucuz kaybetmeyi dayatacaksın ve gerisini de düzmeceyle, yalan-dolanla tamamlayacaksın! Bu bizde olmayan, kabul görmeyen, asla kabul de görmeyecek olan bir tutumdur. Yapılan bir mevki, mevzi değerlendirmesidir, bir komuta tarzıdır ve bunlarla savaşıyoruz.

Taktik dışılık ve yaşam dışılık denildi; peki hangi gerekçeyle niye böyle yapılsın? Kimsin, nesin? Anladık, düşman seni çok kötü bir duruma getirmiş, ama biz de ona nasıl karşı koymamız gerektiğini anlattık. Niye dürüst olmuyorsun? Sende iğne ucu kadar da mı namus ve onur yok? Niye doğru değerlendirmiyorsun o zaman? Niye ucuz ölüyorsun? Niye sağa büküyorsun, niye sola eğiyorsun? Doğrusunu bulman çok mu zor veya zor kurtuluş işlerinde adına layık büyüklüğü göstermezsin. Seni bin defa ölüden beter yaparak adam edeceğiz. Çalışacaksın. "Ben şöyle köylüyüm, ben şöyle küçük-burjuvayım, bilmem ben şöyle büyüdüm, şöyle yetiştirildim" numaralarıyla artık ne kendini, ne de beni kandırabilirsin. "Şu özellikle, bu özellikle, şu lafazanlıkla ben gemimi yürütürüm" diyemezsin.

Tamamen bu döneme son verilmiştir. Yaşam istiyorsan doğru yolu ve tarsak, mevzilerde, pusuda fırsat kollayanlar var. Nasıl bilmem etki-yetki sahibi olacak da, nasıl bilmem kendine göre düşündüklerini yaşayacak! Bana karşı, ben olduğum tarihi süreçte mümkün mü? Bunu dile getirmeye çalıştım. Ve onun için bütün yönleriyle kendimizi açığa vurduk. Nasıl bir kavga kişiliği, nasıl bir yaşam kişiliği olması gerektiğini ortaya koymaya çalıştık. Kim bu doğru tarz dışında savaştığını sanıyorsa kaybeder, yaşadı-

Senin önderlik tutkuların işlerin zaferi konusunda depreşmeli, tam başarı için depreşmeli, yine gözükaralığın tam başarı için olmalıdır. Bunun dışında gözükaralık namertliktir, namussuzluktur.

Bunları bileceksiniz. Bütün özgürlük imkanlarımız bunu bilmek içindir. Tanıdığımız bütün yetki ve olanaklar bu başarı içindir. Bu başarı gözükaralığın olsun da, her şey senin olsun. Bunlar yücelikltir, mertliktir, yiğitliktir.

zı tutturacaksın. Israr edersen, başka tarzda "ispatla" deriz. Açık tartışmayla ispat edeceğiz. Alttan alta dedikoduyla, kendini şöyle-böyle yaşatmakla, şöyle-böyle icatlara sarılmakla tartışma meydanından kaçamazsın. Belki kaçarsın bir yere kadar ama, yine bir yerde yakan tutulur. Ama o zaman ağlamayacaksın ve pazarlık etmeyeceksin. Er meydanıdır, hakkını vereceksin. Biz kimseye ille de gel bu meydanda savaş demedik. İlle de gel bu yola koyul ve yürü demedik. Sen gözükarasan o zaman hakkını vereceksin. Bu kadar şehidi, bu kadar direnişi olan bir partinin değerleriyle oynamayı ne sanıyorsun? Sana mı kalacak, karşılıksız mı kalacak? Mümkün müdür bu? Yaşamımızın hikmeti şurada: Bu değerlere biraz layık olursan, yediğin bir lokmayı hak ettin. Bu kadar. Bunun dışında yetkiyle oynama, bastırma vb. birtakım yöntemlerle kendini şöyle veya böyle yapmak olmaz.

Bunlar gülünecek hususlardır. Israr edilirse kahredilecek tutumlardır. Fakat bunlar yaşandı. Aslında mevziler büyük kazanmaya imkan veriyordu. Biz gerçekten onun için birçok çalışmaya katlandık. Kendimize tanıtmadığımız, kendimize vermediğimiz mevzileri, yetkileri bunlara verdik. Ama gidip başlarına neler getirmişler? Üşeniyorlar; bir ufak eğitim çalışmasını düzenlemeye, ufacık bir mevziyi düzenlemeye bile bilinçleri yetmiyor. Yani sıradan bir köylüye şu dağı, şu temelde değerlendir dersen, onlar kadar iyi değerlendirir. Şu yolda şöyle yürünür, şu düşman şöyle karşılanır, şu güç şöyle kullanılır, şurada şu yapılır, gecede şu yapılır, gündüzde şu yapılır; bu gelen savaşçı şunu yapabilir, diğeri şunu yapabilir vb. konularda yoğunlaşma yok.

Basit değerlendirme hususlarıdır bunlar. Fakat yıllarca görmek bile istemiyor. O zaman sen kimsin? Bu savaşla niye oynuyorsun bu kadar? Halkı tepiyor, savaşı en ters biçimleriyle, ölüme ve yanlışa koşan tutumlarla karşılıyor. Sen bizimle mi savaşıyorsun, düşmanla mı savaşıyorsun? Buna açıklık getir diyoruz. Tedbirli olmağını sanıyorsa beş paralık olur. Bu anlaşılmıyorsa ben ne yapayım? Yani bu noktada kendimize saygılı olmayacak mıyız? Düşünün yıllarca bir yere diz çökülecek, yıllarca nefes nefese bir düşman değerlendirmesi yapılarak onun etkisinin bulunmayacağı bir yaşam oluşturulmaya çalışılacak, ama sen onunla oynayacaksın, onun başına belayı getireceksin ve ondan sonra da af, merhamet dileyeceksin! Bu olmaz. Bazı olurlar vardır, bazı olmazlar vardır. Sınırını iyi bileceksiniz, yedireceksiniz. Madem büyük laflar ediyorsunuz, o zaman bakarız yaşam tutkularınız nasıl gelişiyor. Bunun yorumunu yap, işin neye nasıl bağlı olduğunu, neye nasıl bağlı geliştirildiğini anla. Bilemeyiz, göremeyiz demeyin. Biz böylelerinin önderliği olamayız. Halkımıza biz de birkaç söz verdik, biz de kendimize karşı biraz saygılı olmaya çalıştık. Bunun nasıl geliştirildiğini anlayacaksınız. Örgütüz, partiyiz, orduyuz, cepheyiz gibi olayları doğru anlayacaksınız.

İşte mevki, mevzi değerlendirmesini yapamayanları, bununla çok kötü oynayanları büyük bir öfkeyle karşıladık. Halen de maalesef bunlar varlar. Bunlar öyle kötü niyetli falan da değiller, fakat partileşememişler, ordulaşamamışlardır. Köylü tarzlarıyla, iflas etmiş yaşam alışkanlıklarıyla bunu bozmuşlardır. Ağır yetmezlikleriyle bunu böyle karşılıyorlar. Kader bu değildir. "Hayır, bu kaderdir, bu kadar olur" dedin mi gelişme durur. Önderlik bu anlamda kader diye söylenenin kadersizlik olduğunu, öyle bir kader olmadığını, yapılamaz veya "işte bu kadar olur" denilenin öyle olamayacağını, hatta en fazlasının bile sağlanabileceğini gösteren hareketin adıdır. Bunu görmek ve yaşamak doğru önderlik bağlılığıdır. Kendim de öyle bağlıyım. Niye ters tutum bu kadar dayatıldı? Mevkilerle, mevzilerle, imkan-fırsatlarla niye oynandı? "Kendini yormadı, zora sokmak istemedi" deniliyor. Bunlar bizim söyleyeceğimiz sözler değil. Bilmem "kendimi tutamadım, önderlik tutkularım depreşti" diyor. Bu olmaz.

İşte oynanmaması gereken şeyler bunlardır diyoruz. "Niye başka türlü olmasın, niye başka türlü yiğitlikler de bizde gelişmesin" diyenler var. "Keyfimize, birey özgürlüğümüze niye fazla fırsat tanınmıyor" diyorlar. Daha yaratıcı olabilirlermiş; bazen daha iyisini belki yapabilirlermiş! Kime karşı söylüyorsun? Git yap; hem de bize hiç vermediğin ve çok şey aldığın halde eğer 24 saat kendini yaşatırsan ben yanınım. Örgüt içinde gafleti yaşayacaksın, bu gaflete özgürlük adını takacaksın, örgüt içinde partinin hakkın olmayan birçok çabasının üzerinde kendini bulacaksın ve buna da özgürlük diyeceksin! Hakkın olmayan birçok mevkiyi tutmuşsun; dokunulmaması gereken kumanda yetkilerinin, yönetim yetkilerinin ve özgürlüğün olduğunu göstererek, "ölürsem bile vazgeçemem" dediğin mülkiyet olarak değerlendireceksin! Böylece bu büyük sosyalist harekete, emek hareketine bunları yakıştıracaksın! Bunu kime yutturuyorsun? Önüne geçildi mi "şöyle diktatörlük, böyle anti-demokratiklik" diyeceksin! Bunlar kimlerin sözleri? İçinizde ufacık bir sıkıntı bile olsa böyle bir önderliğe farklı sıfatlar yakıştırıyorsunuz. Aslında sen demokrasiden, özgürlükten anlamıyorsun. Çünkü senin derdin bireycilik, senin derdin hakkın olmayanı gaspetmektir. Tabii biz sosyalist militan kişiliğimizle, bununla savaşacağız. Bunları bileceksin. Burada ağlamaya, sızlamaya, kurnazlığa yer yok. Burada emek sahibi olmaya ihtiyaç var. Burada yaşamını buna göre vermeye ihtiyaç var. İhtiyaç olan doğru tespit edilmelidir. Bu sağlandı mı, bu iş doğru yürür, bu büyük parti kesin başarır. Hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle bizi başarısızlığı tatmaya doğru götürmeye hakkı yok. Her şeyimizi uğruna adadığımız, gözümüzü kırpmadan canımızı adadığımız büyük değerler ifademize, büyük gerçekler topluluğumuza kendini dayatmayı kendilerinde hak olarak görenler en büyük namussuz, en büyük alçak diye ilan edilecek. Çünkü benim bile mutlak saygılı olmam gereken, uğruna

> "Sosyalizm için yepyeni teorik bir dönem açılıyor. Sosyalist teoriye, 19. yüzyıl değerlendirmeleriyle katkı sağlayamayız. Diğer bir deyişle, 19. yüzyıl sosyalizm değerlendirmelerini ve teorilerini ezberlemekle, yine 20. yüzyıldaki emperyalizm ve ulusal kurtuluş devrimleri çağındaki değerlendirmelerle sosyalist teoriyi biz zenginleştiremeyiz."

Mümkün mü? Deliler gibi kendini sağa-sola atarak kendine yaşam mı bulacaksın? Hem de düşmana yalvararak, onun sömürgecisine, emperyalistine her türlü yaltaklanmayı yaparak yaşamı mı sağlayacaksın? Buna inanıyor musun? Eğer doğrular temelinde bilinç tamamsa, canavar gibi insanlığın yakasına yapışmış emperyalistte ve yine ondan daha beter olan sömürgecide yaşamı göremeyeceğine eminsen, ondan adalet ve gelişme beklemeyeceksen senin doğru bir yurtsever kişilik anlayışın, özellikle onu devrimci-yurtsever mücadelenle aşılama anlayışın ve kişiliğin ortaya çıkar. da olsa çaba harcamaya değmez mi? Adam olmayı ne zaman deneyeceksin? Ne zaman kendini kandırmaktan kurtulacaksın?

Bu soruları sorduk daha da soracağız. Yiğitlikle oynadı mı, namertlik adamlık diye sunuldu mu, biz de tabii ki kendimizi ayaklandıracağız, kendimizi gerektiğinde amansız kılacağız. Savaş bir yerde namussuza, namerde, içimizdeki düşküne karşıdır. Basite, "biz adam olamayız, biz layık olamayız, biz yapamayız" diyene karşıdır. Doğrusunu yapacaksın! Aptal gibi düşmana askerlik yaparsın, hamal gibi patrona çalışırsın, ama en yüce

her şeyi vermem gereken değerler var. Özgürlük değerine, şehit değerine, direniş değerine, ülke değerlerine, yurtseverlik değerlerine niye saygı göstermeyeceğim ki? Veya değerleri bireysel özelliklerimle niye dağıtacağım ki? Hayır. En yüce çabaları ben ancak ve ancak bu değerlerin emrine hasredersem kendi gücümü, kendi büyüklüğümü ispatlayabilirim.

Sınıf gerçekliğini, emperyalist gerçekliği işte tam da bu noktada anlıyoruz. Bazı insanlar böyle çalışır, bazıları da üzerine böyle kurulursa emperyalizm, ezen-sömüren sınıflar var demektir. Yine iyi kötü, haklı haksız var demektir. Biz buna hem inanıyoruz, hem de kendi safımızı belirlerken bunun hakkın, emeğin ezilen sosyal sınıfın, ulusun yanı olduğunu söylüyoruz.

Bunlar çok önemli ve ciddidir, hakkı verilmesi gereken kavramlardır. Partileşme tarzımız ve ordulaşma düzenimiz bu kadar biçimsizleştirilmeye, çarpıtılmaya izin vermez. Yaptılar, ama biz de boş durmadık. Dayattılar ama geriletemediler. Tersine onlar geriliyor, daralıyor ve sıkılıyor. Açık tartışıyoruz. En ufacık bir baskı olmadan tartışma özgürlüğünü tanıyoruz. Kendine güveniyorsa buyursun. Bunlar olacak. Emeğin sahibi, hakkın sahibi, özgürlüğün sahibi kendini ifade edecek ve bulacak. Başka hiçbir gerekçeyle biz bu savaşı kimseye dayatamayız. Gerekçesi budur; bu gerekçeyle savaş yürütülür. Katılmak isteyenlere bu çağrıyı yapabiliriz. Böylece yürütme hakkımız ve komuta hakkımız doğar.

Demek ki, düşmanı tanıma gücüne, düşmana karşı başarıyı esas alan bir yaşama sahip olmak ve daha sonra mücadele mevkilerine, mevzilerine, komutaya ve ordulaşmaya yönelmek sanıldığından daha fazla hem çok önemli ve çok yaşamsal olan, hem de çok ustalık isteyen ve an be an nefes nefese üzerine yüklenilerek sonuç alınması gereken işlerdir.

Böyle yaklaşırsak bunlar hakkını verebileceğimiz çalışmalardır. Kaldı ki, vermek zorundayız. Çünkü hiçbir şey bizi böyle rahat olmaya götüremez. Görevlere doğru yaklaşmadan "sağlam dayanaklarımız var, yenilmeyiz" denilemez. Gerçekçi yaklaşımların sahibi olacağız. Yaşamımıza bu kadar büyük saygı göstermeseydik, herhalde biz bu çalışmaların sorumluluğunu böyle üstlenmezdik. Hatta buna göstercliğimiz saygının ifadesi olarak da, nasıl saygılı olduğumuzu göstermek açısından da bu gerçekleri bu denli açıklıyoruz. Başka türlü saygı ifade edilemez.

Daha dün bu savaş düşünülmüyordu. Bu amaçlarla dalga geçiliyordu. Şimdi savaşımın da, amaçların da bir gerçeklik olduğunu artık hemen her yerde herkes ifade etmeye çalışıyor. Biz bunu tartışacak değiliz. Bunun dönemi aşıldı. Tartıştıklarımız daha farklı. Zafere doğru gidiş tartışmalarıdır bunlar. Bu konuda yanılgılı olmamaya, yanıltmamaya çalışıyoruz. Dönem nedir veya partimizin görevleri nelerdir, neden haklıyız? Yine sömürgecilik nedir, ona karşı nasıl partileşilir, nasıl mücadele edilir? Öte yandan 12 Eylül saldırısı veya başka her yıl imha saldırılarına karşı kendimizi nasıl koruyoruz? Tartışma konusu olan bunlar değil. Bunun aşıldığına bir anlamda biz de inanıyoruz. Şunu söyledim: İmha her zaman gelebilir. Nasıl gelebilir? Gafiller egemen olursa, temel taktik düzenlenişle ya da çalışmayla oynanırsa yenilgi 24 saatte de gelebilir? Ama bu konularda işlerin sağlam yapıldığına inanıyoruz. Tarihimizi sağlam anlıyoruz, kazanımlarımızı sağlam koruyoruz ve davamızın milim kadar geriletilmesine, kaybedilmesine izin vermiyoruz.

Bu anlamda diyoruz ki, kazanımlar imhayı artık imkansızlaştırmıştır. Bir gafil, bir ahmak, bir talihsizlik her şeyi silip süpürmeye elvermezse içine girdiğimiz süreç, gerekeni yapılmak kaydıyla düşmanda çözülüş, bizde başarıyla, bir devrim için çok önemli olan bir başarı aşamasına yöneliştir; zaferdir. Nereden bakılırsa bakılsın bu içinden geçtiğimiz dönem bizde böyle bir gelişmeye, düşmanda böyle bir çözülüşe yol açıyor.

TÜRKİYE'DE DURUM

Son gelişmelere baktığımızda göreceğiz ki, düşmanda günlük olarak çözülüş kesindir. Özel savaşımın ekonomisine bakıyorsun, çözülüşü o kadar süratli ki bir günü bile kontrol edemiyorlar. Türk parasından kaçış demek, o kapitalizmin iflasıdır. Dolara ve marka yöneliş demek ABD'ye ve Almanya'ya teslim olmak demektir. Onların eyaleti olmaya doğru gitmek demektir. Sosyal yaşamda kaçış var. Bu demektir ki, ortama emperyalizmin ajanlığı hakimdir. Bu kadar balıklamasına yabancı yaşama kendini kaptırmak, sosyal yozluğu, sosyal kaçışı bu kadar yaşamak, sosyal gerçekliği çoktan yitirmiş olmak bir ajan yaşamının içinde olmak demektir. Tabii politika yapıyorum diyenlerin artık kendi deyişleriyle bile hiçbir inandırıcılıkları, hiçbir politika üretme yetenekleri kalmamıştır. Tam tersine tepede kalanı da, çöplükte kalanı da "kiri paylaşacak, nasıl paylaşacak" adına verilen bir kör kavgadır. Eğer çöplükte bir şey kalmışsa. Bunda bile pek umutlu olamadıklarını görüyoruz. Politikayla paylaşılacak fazla bir şey kalmamıştır. Devlet öyle borçlu ki, kendi memurlarının maaşlarını bile ödeyemez durumdadır. Ödeyebilmek için biraz daha Japonya'ya bağlanıyor, biraz daha Amerika'ya bağlanıyor ve kendini ona satıyor.

> "Devrim eğer bir gerçekse ve zafer sürecine de yaklaşmışsak, onunla oynama hakkını, anlayışsızlık gösterme hakkını kimse isteyemez. Bu ben olsam bile acımasızca yüklenilir, ezilir geçilir. Bu devrimler döneminin yasası da böyledir. Artık bizim için de şaka kabul etmez bir biçimde devrimler dönemi yasasının işleneceğine ve işlenmesi gerektiğine inanıyorum."

Memur maaşları Türkiye hazinesinden çıkmıyor, en iri emperyalistlerin bankalarından geliyor. Bu ne demektir? Kendini dünya-i umumiyeye bir kez daha bağlamak demektir. Hazinesi tam takır, gerçekten bir kuruş ödeme durumu olmadığı gibi borçlar yıllık olarak 300 trilyonu aşıyor. Neredeyse aylık 1 milyar dolar borç edilecek. Bir yıl daha böyle borçlanmaya gidilse ne olacak? Bir gün karşılığını isteyecekler. Ama devletin bunun faizini bile ödeyecek durumu yok. O zaman karşılığını nasıl vereceksin? Ülkeni vereceksin. Nitekim ülkenin bütün turistik yerlerini sattılar, tarihini zaten onun için kullanıyorlar. Var olan gelir kaynaklarını da satıyorlar. Bilmem PTT'nin "T"sidir, bilmem KİT'in şu harfidir, bu harfidir deyip alay edercesine özelleştirmekten bahsediyorlar. Satın da alınamıyor. Çünkü devletin kendisi iflas etmiştir. Bu, iflas etmiş olanın mal varlığını satması gibi bir şeydir. Bunun pazarlayıcısı çıksa, alanı olsa. İlginç bir rehine olma olayı, bir borçlanma olayı Türkiye gerçeğinde yaşanıyor.

Sonu nereye kadar gider? İşte politikacılar böyle bitiyor ve sonra "askerlerimiz var" deniliyor; bel bağlanılan anlı-şanlı ordu. Tarihe iyice bakıldığında, bütün sistemler, düzenler gözden geçirildiğinde görülecektir ki, ekonomisi böyle olan, toplumsal-siyasal yaşamı böyle tükenen bir ülke, bir ulus topluluğu askerlerle ancak daha da hızlı bitişe götürülebilir. Askerlik, savaş kendi başına bir hiçtir. Eğer bir gelişmenin emrindeyse askerlik bütün bir olaydır. Yeni bir devrimin askeriysen, büyük askersin, yeni bir yaşamın yol açıcısıyısan büyüksün. Ama bitmiş, tümüyle tükenmiş bir düzenin askeriysen,en kötü askersin.

Türk ordusu şimdi bu rolde. Hiç şüphesiz sonunu yaşayan yaratıklar gibi müthiş etrafına saldıracaktır. Hem de gözükaraca, katliamları dillerinden eksik etmemecesine. Halkına her şeyi reva gören bir rejimin, kendi dayanaklarını bile yıkan bir rejimin askeri olmak, etrafa bir o denli şiddetli saldırmak demektir. Özel savaş zaten mantığını buradan yürütür.

Bu konuda yanılgıya gerek yok. "Çöküyor, çözülüyor, ordu da gönüllü savaşmaz, bi gittikçe rahatlıyoruz" demek bir gaflet durumudur. Tam tersi söz konusudur. Ne kadar çözülüş, çöküş varsa, karş-devrimci şiddet o denli acımasızdır. Ordu son umut olarak çok acımasızca, sınırsızca kullandırılır. "Kesinlikle gelişme yolundayız, zafere yaklaşıyoruz" adı altında böyle bir faşist ordu gerçeğini görmeyen, onun özel savaşımının çılgınlığını, sınırsızlığını değerlendirmeyen bir savaşçı, bir komutan en tehlikeli anlayışa kendisini kaptırmış demektir. Ve bu anlayış sahipleri de tam kazanacağız denilen noktada kaybederler. Nitekim bizdeki çarpıcı kayıpların bir nedeni de budur. Başarı sarhoşluğu denilir buna. Ne başarısı? Ne sarhoşluğu? Seni son kavgada yutmak isteyen ve gerçekten güçlü olan bir düşman vardır.

Bu anlamda diyoruz ki, günümüzdeki düşman ordu gerçeği üzerine çok yerinde, çok kapsamlı durmak gerekir. Tam da bu dönemde ordu meselesini, ordu çözümlemesini yeterince ve yerli yerinde yapacağız. Tekniğinden tutalım hangi düzeni hangi teknikle kurtarmaya kadar değerlendireceğiz. Dış dayanakları nedir, onu tutan güçler kimdir, buna bel bağlayanlar neyi amaçlıyor, hacmi kadar nitelikleri nedir, hızı ve temposundan tutalım tarzına kadar nasıl geliyor üzerimize? Bütün bunlar sağlıklı bir savaşçının, komutanın ilk elde yapması gereken ve du değerlendirmeleridir. Ben burada Türk ordusunun tarihi, dayandığı düzen, yine Osmanlı'nın yıkılışı, cumhuriyetin kuruluşu, Atatürk dönemi, bilmem 50'ler sonrası vb. konuları tekrarlamakla fazla katkı sağlayacağımı sanmıyorum. Bunlar hepinizin iyi bildiği hususlardır. Türkiye Cumhuriyeti nasıl askeri bir cumhuriyet, yine Türkiye demokrasisi nasıl bir askeri demokrasidir vb. konularda da çok şeyler söylendi, söyledik. Yine onun 12 Mart, 12 Eylül ifadesi nedir; bu noktalarda da çok şey söylendi.

Ama burada daha ayırtedici olması gereken hususlar vardır. Gerçekten ekonomik olarak bozulma, çözülme, bunalım, gittikçe derinleşecektir. Sosyal huzursuzluk kesinlikle var ve daha da artacaktır. Patlamaya her an dönüşebilir. Politika üretimsizliği veya politikasızlık durumu anlamsızlık boyutlarını çoktan aşmıştır. Politikacılar halkın en sevmediği veya en boşa çıkartan tipler olarak anlaşılan, bu anlamda toplumun nefretini körükleyen tipler durumundadır.

Şakşakçılara aldanmayalım. Bu dönemin şakşakçıları çok iyi bilinir ki, günü kurtarmak isteyen maaşlı takımındandır. Birçok düzenin yıkılışından 24 saat önce çok şakşaklandığı bilinir. Hatta bir yerde çok aşırı, anlamsız bir şakşakçılık varsa, bu, o düzenin yıkılışın eşiğinde olduğunu gösterir. Politikacılar bunu yaşıyor Türkiye'de veya Türk gerçeğinde.

ABD TC'yi kurtarmaya çalışıyor. Kendi vatandaşı olan, yüzde yüz kendisine teslim olmanın da ötesinde has evladı gibi olan birisiyle kurtarmaya çalışıyor. Çok sadık generalleriyle kurtarmaya çalışıyor. Almanya da gayret ediyor kurtarmaya. Almanya'nın gayretini anlıyoruz. Amerikan'ın da gayretini anlıyoruz.

ULUSLARARASI DURUM

Amerika halen uluslararası stratejinin imparatorluğudur. Bu imparatorluğun böyle bir uluslararası stratejisinde Türkiye veya Türkiye yönetimi önemli bir yer tutar. Balkanlar, Kafkasya, Ortadoğu konusunda Türk yönetimiyle stratejik düzeyde bazı ilişkileri olacaktır. Hatta bu ilgisi daha da artacaktır. Bu ilişkinin artması demek, bunun çok vazgeçilmez, çok kalıcı olacağı anlamına gelmez. Tam tersine ilgisinin artması kuşkulu karakteriyle de ilgilidir. Bırakmıyor ama, her an elinden kayacağını da bilerek alternatifler peşindedir. Çokça söylendiği gibi, özellikle de TC başbakanı tarafından "bizi çok destekliyorlar; bize ilk defa bu kadar uluslararası ilgi yüksek, stratejik önemimiz anlaşılmıştır" deniliyor. Evet, anlaşılmıştır ama senin gidici olduğunu da biliyorlar. İşin artık ajanlara idare edilemeyeceğini gördükleri için yan tedbirler geliştiriyorlar.

ABD'nin biraz anlayışı böyle. Stratejisi içinde, "TC'nin yıkılışından, tasfiyesinden 24 saat önce de 1 saat önce de en büyük özeni göstereceğiz" diyor, ama diğer yandan çok derin soru işaretleriyle "ne yapabilirim" telaşı içinde de olacaktır ve nitekim oluyor da. PKK'yi bir nolu terörist ilan ederken, bir yandan da onunla çok dolaylı veya direkt bağlantıları düşünüyor. Kendi işbirlikçilerini seferber ediyor, onları en üst düzeyde davet ediyor. Birçok irili-ufaklı ajanlarını devreye sokuyor. Bizde ılımlı bir kanat yaratmak için sözümona yeşil ışık yakıyor. Ilımlı bir kanada bayılıyor. Çok ısrarla bunun peşindedir. Hatta en çok "terörist PKK" dediğinde bile adeta yalvarırcasına "bir ılımlı PKK yarat" tutumuna girme var. Bu, onun ne kadar sıkıştığını gösterir, ne kadar bir siyasal güç olarak bizi tanımaya yakın olduğunu ortaya çıkarır. Bu yaklaşım temelinde yarın öbür gün savaşçı gücümüz de dahil PKK'yi tanımaktan geri durmayacağını, ilişki aramaktan vazgeçmeyeceğini rahatlıkla belirtebiliriz.

ABD stratejisinde, böyle bir devrimsel yükselişin ilgisizlikle karşılanacağını, onun devrime sadece "teröristtir" biçiminde boğma yöntemleriyle karşılık vereceğini sanmak büyük eksiklikler içerir. Devrimin de içine girmeye çalışacaktır. Ilımlı kanadı şimdiden esas aldığını söylüyor. Bunu başaramazsa bu sefer içine girerek böyle ılımlı bir kanat yaratmaya çalışacaktır. Zaferden 10 yıl sonra da, 50 yıl sonra da yaşarsa bu tutumunu sürdürecektir. Bundan da kuşkumuz yok. Ama kuşkumuz yok diye de tabii ki durumu görmezlikten gelemeyiz.

Stratejisi, ilişkisi, amacı nedir iyi göreceğiz. Bu temelde ondan korkmayacağız, ilişkinlemekten de korkmayacağız. Ama emellerinden, niyetlerinden, emperyalist sömürücü değerlerinden endişeleneceğiz. Onu çok iyi tanıyacağız ve bu politikasını şimdi de 10 yıl veye 50 yıl sonra da olsa her zaman görerek karşı koyacağız. Hatta onu ilişkiye çekeceğiz. Onu biraz daha anlamak, onun yıllarca yürüttüğü onursuz politikayla hesaplaşmak için ilişkileneceğiz, yükleneceğiz.

Kısaca, dönemin en büyük imparatorluk gücü ABD'yi gözardı etmek, onu bütün yönleriyle değerlendirmemek olmaz. Onun inkarı hele hiç olmaz. Bunu onunla ilişki halindeyken de göreceğiz, ilişkisizlik halindeyken de göreceğiz. İlişkisizlik halindeyken de mücadele etmek, en iyi ilişki dönemine girdik dediğimizde bile mücadele etmek çok önemlidir. Nitekim emperyalizm habire kendini yenileyip götürüyorsa, devrimimizin de kendisini yenilemesi ve her dönemde savaşabilir kılması onun büyüklüğünün, başarı sürekliliğinin kesin bir gereğidir.

Çok açık ki, emperyalizm vardır, emperyalizm silinmemiştir. Bir zamanlar Türk solunda bu söylem yaygındı, şimdi neredeyse artık emperyalizmin adı bile geçmiyor veya duyulmuyor. Çok sakat bir emperyalizm anlayışı, şimdi neredeyse "emperyalizm yoktur" anlayışına dönüşmüştür. Üzerinde durulmaya değer.

Emperyalizm vardır ve hem de daha içe hükmedecek veya insanın yüreğine, beynine bile girecek kadar incelmiş, yoğunlaşmış bir tarzda vardır. Kaba askeri, kaba siyasi baskı, yine kaba ekonomik sömürü döneminde olmayabilir, ama onların da üstünde insanı bir kültürsüzlüğe, insanı bir duygusuzluğa, insanın güdülerini bir ayaklandırmaya, insanı hayvanlaştırmaya götürme anlamında bir emperyalist gelişme vardır.

Emperyalist gelişmeyi bu yönüyle görebilmeliyiz. İnsanın doğası, insanın çevresi, insanın ruhu ve özellikle insanın tarihi üzerinde büyük bir saldırı halindedir. Son yılların çevre kirliliği diye tabir edilen doğayı tahrip etme, doğayı neredeyse yaşanılmaz hale getirme, emperyalizmin saldırısının acımasızlığındandır.

Yine tarihe, tarihi değerlere saldırı vardır. Sözümona Amerikancı emperyalist yaşam biçimiyle tüm ahlaki değerler, insanlığın gerçekten her şeyi olan tarihi değerleri "tarihsizlik" veya "tarihin sonu gelmiştir" adı altında unutturulmaya çalışılıyor. Sonu gelen tarih midir; sonu gelen veya tükenen, tarihsizleşen emperyalizm midir, yoksa insanlık mıdır?

Bunu iyi görmek gerekir. Ruhu, vicdanı karartıyor. Sadece kâr üzerine inşa edilmiyor emperyalizm. Kaba anlamda sömürü var, ama insanın şimdiye kadar keşfedilmemiş ruhunu keşfedip pazara sunma, kadını müthiş pazarlama, insanın duygularını pazarlama durumu söz konusu. Yarattığı müzik biçimleriyle duyguları pazarlama, yeni yaşam biçimleri adı altında güdüleri pazarlama, güdü ticareti yapma olayları en çok bu emperyalist dönemde ortaya çıktı. Globalleşme adı altında, küreselleşme adı altında halkların ulus gerçeğini, halkların kültür gerçeğini, halkların ruhunu bitirme, bu değerlere savaş açma ve diğer yandan ise bir avuç uluslararası vurguncuya, uluslararası tekelciye, kozmopolit kurumlaşmaya sınırsız imkan yaratma en çok bu emperyalizm üzerinde hayat buldu veya saldırı bu kadar gelişebildi.

Görülüyor ki, emperyalizmde bir gerileme veya yok olma değil, bir gelişme var. Yine bir emperyalistizleşme değil, bir emperyalist derinleşme, bir emperyalist içe girme, alan genişletme söz konusu. Tabii her gelişme nasıl rotasında çözülüş işaretlerini taşıyorsa, emperyalizmin de bu anlamda bir sönüşü, bir yok oluşu düşünülebilir. Dolayısıyla emperyalistleşme yerine emperyalistsizleşme başlar. Bunun da karşıt bir eğilim olarak geliştiğini görmemek mümkün değildir. Emperyalizmin bir yönüyle zayıflama sü-

> "Düşman ne kadar bahar taarruzunu başlattığını söylese de, aslında taarruzun bir anlamda bizde gelişmesini önleyemez. Büyük saldırı harekatımız, başta kendimizi, ruhumuzu fethederek, dalga dalga ülkenin bütün coğrafyasını, en ücra alanlarını fethetmeye doğru ilerliyor."

recine girdiği, özellikle ülkelerin oldukça bağımsızlaşması, halkların eskisiyle kıyaslanmayacak bir yaşam birliğine doğru yol almaları bir emperyalist gerilemenin ifadesidir.

Özellikle bir ulusal kurtuluş savaşları dönemleri, yine emeğin çok kaba sömürülüş dönemleri ağırlıklı olarak 19. yüzyıla denk gelir, diğeri 20. yüzyıla denk gelir. İki büyük aşamada emperyalizmin sömürüsü ve siyasal baskı biçimi geriletilmiştir. Büyük ihtimalle 21. yüzyıl, emperyalizmin insan kafasında, insan ruhunda, insan kültüründe yarattığı tahribatları giderme yüzyılı olacaktır. Özellikle doğayı tekrar yaşanılır hale getirmek, dahil edilmesi gereken nüfus artışıyla baş edebilmek, tarihsizliği veya tarihi değerlerin tüketilmesini durdurmak, insan ruhunun boğulmasını durdurmak, kadının oldukça metalaştırılmasını veya cinselliğin metalaştırılmasını engellemek ve sömürülmesini durdurmak, kadını insani hizmete açabilmek, tekrar insan kültürü, tarihi ve doğasıyla barıştırmak bu yüzyılda başarılacak görevlerdir. Yine kadının özgürleştirilmesinde ileri bir gelişme yaratmak-yaşamak, 21. yüzyıl devrimlerinin önemli bir amacı olarak daha şimdiden kendini dayattığını rahatlıkla belirtebiliriz.

Bu anlamda devrimler dönemi sona ermiyor, tersine daha ince, derinlikli devrimler dönemine giriyoruz. Ya da devrimlerin kaba sınıfsal ve ulusal mücadele dönemini geride bırakıp, derinlikli sosyal devrim, kültürel devrim, ruhsal devrim ve moral devrimleri dönemine giriyoruz. Bunlar da en az diğer askeri, siyasi, ekonomik devrimler kadar değerlidir. İnsanın ruhsal devrimi olmadan, insanın sosyal devrimi olmadan, insanın doğasal devrimi olmadan nasıl sağlıklı bir devrimden veya yaşamdan bahsedebiliriz? Dolayısıyla emperyalizmin derinleşmiş, içselleşmiş saldırılarına karşı derinleşmiş, ruhsallaşmış, moralleşmiş, ahlakileşmiş, tarihileşmiş, kültürleşmiş devrimlere ihtiyaç vardır. Bunun çağını yaşıyoruz diyebileceğimiz devrimler dönemi söz konusu.

Hiç şüphesiz emperyalizm de eskisi gibi kaba saldırı kuvvetleriyle halk devrimlerinin, insanların sosyal yapılarının üzerine gelmeyecek. Değişik yöntemler biçiminde gelecek ve geliyor da. Tekniğe, bilimin bulgularına dayanıyor ve böylece muazzam bir psikolojik yönetim dayatıyor dünyaya. Dünyada bilimsel yönetim kuruyor, teknik yönetim kuruyor, tekniğin geliştirilmesiyle insanı tutsak etmeyi esas alıyor. Atomu artık kullanamayacak. Çünkü kullansa bu dünya kendisi için de yaşanamaz hale gelecek.

Yine fazla yer işgal etmesine gerek yok. Nitekim işgal edilmedik yer kalmadı ve hem de gerek kalmadı. Değişik bir işgalciliği geliştirme, değişik bir silah tekniğini kullanma bu nedenle emperyalizm açısından zorunlu. Nitekim hedefler devrededir. İşte psikolojik savaş. Bu anlamda bu yöntemler çok derinlikli olarak kullanılıyor ve kullanılacak da.

Savaşların daha da beyine taşırılması, ruha taşırılması söz konusu. Yeni beyin bağlılığı, ruh bağlılığı geliştirilmiş, daha da geliştirilmeye çalışılacak. Dolayısıyla beyin devrimi, ruh devrimi ve onun yöntemleri de söz konusu olacak. Nedir? Bağımsız düşünme yeteneği, kendi ruhunu satmama, temel insani değerleri muhafaza etme devrimi. Buna muhafazakarlık devrimi de diyebiliriz. Çünkü insanlık yok edilmek istendi mi, sen muhafaza edeceksin. Doğa tahrip edildi mi, bunu uygun tekniklerle önleme savaşımını vereceksin. Sosyal grupların, ulusların zamansız tasfiyesine, dilin ve kültürün bozulmasına karşı duracağız. İnsanı muazzam bir stres içine, gerginlik içine itmek, gerçekten neredeyse yeni bir hastalık türüdür. Hatta bütün hastalıkların anası oluyor stres. Cinsel bozukluğun bir sonucu olarak AIDS gibi hastalıklar gelişiyor.

Bütün bunlara karşı senin bir insanı kurtarma özelliğin olacak. Stres bir emperyalizm olgusudur. Bu yeni hastalıklar emperyalizm olgusudur. Onlarla mücadele etmek, işte anti-emperyalist mücadeledir. Bunun biçimini bulacaksın. Nitekim AIDS için çağın vebası deniliyor; bu, cinsel sapkınlıktan kaynaklanmıştır. Doğru cinsel anlayışla bunu önleyeceğiz ve zaten emperyalist bilim adamları da bunu söylüyor.

Demek ki devrim bunun da tek doğru çaresidir. Emperyalist gelişme tabiatından kaynaklanan çok sayıda hastalık var. Stres dediğimiz olay, ağır bir hastalıktır. Bu, ancak yeni bir toplumsal statüyle veya düzenlenişle, yani devrimle aşılabilir. Bunun yeni tekniğini bulacağız.

Bu anlamda sosyalizm için yepyeni teorik bir dönem açılıyor. Sosyalist teoriye, 19. yüzyıl değerlendirmeleriyle katkı sağlayamayız. Diğer bir deyişle, 19. yüzyıl sosyalizm değerlendirmelerini ve teorilerini ezberlemekle, yine 20. yüzyıldaki emperyalizm ve ulusal kurtuluş devrimleri çağındaki değerlendirmelerle sosyalist teoriyi biz zenginleştiremeyiz. Tabii bunları ezberleyerek iyi bir sosyalist olduğumuzu söyleyemeyiz. Sosyalizme, 21. yüzyıla veya içinden geçtiğimiz sürece ilişkin sorunları ortaya koymakla, biraz daha derinleştirilmiş gelişmeleri görmekle yetinmeyen, bununla birlikte bu sorunlara karşı koymanın ve çözüm gücü olmanın yöntemlerini geliştiren bir teoriyle ancak bir katkı sağlayabiliriz.

Evet, bu dönemin teorisine ihtiyaç var, ama eskiyi inkar etmemeliyiz. Yine eski parti anlayışlarını, eski savaşım anlayışlarını inkar etmeden, döneme göre parti anlayışlarını, onun mücadele taktiklerini zenginleştirmek sosyalizme katkı olarak düşünülmelidir. Sosyalizmin savaş taktiklerine katkı olarak yeni taktiklerin geliştirilmesinden bahsedilmelidir.

Bütün bunlar gösteriyor ki, teori ve pratiğin uğruna mücadele temelinde sosyalizm çağının sona ermesi, sosyalizmin yenilmesi değil, tam tersine onun yenilenmesi, kesin yeni teorilerin geliştirilmesi ve en önemlisi de yeni pratiklerle hayata geçirilmesi, çok yaratıcı, çok yenilikçi anlamda buna güç yetirilmesi söz konusudur. Bu anlamda emperyalizme ve onun en baş temsilcisine karşı mücadele kadar, sosyalizmin temsili yeni bir aşamaya giriyor.

Sovyetler'deki reel sosyalizmin çözülüşü, her şeyin bitişi demek değildir. Orada sosyalizmin kazanımları daha değişik biçimlerde kendisine yol açacak. Yine dünyanın irili-ufaklı birçok ülkesinde, halkında ulusal ve sosyal kazanımlar bu dönemin yaratılabileceğini, sosyalizmin zaten yaratıcı özünün bilimsel ifadesinin bunu gerekli kıldığını, sosyalizmin bu olduğunu ortaya çıkarıyor. Nitekim kendi deneyimimizde de bunun mümkün olabileceğini çok çarpıcı bir biçimde göstermiş bulunuyoruz.

Hiç şüphesiz hedeflediğimiz ülkeyi de bu bağlamda değerlendirmek zor değildir.

ABD böyle baş aktör, baş imparatorluk rolünü oynarken, Almanya'sı da boş durmaz. O her zaman, 19. yüzyılda olduğu gibi 20. yüzyılda da emperyalistleşmeye ilgi duymuş ve insanlığın başına iki büyük dünya savaşı ve irilik-ufaklı birçok savaşı bela etmiştir. Birçok faşist gelişme kadar, halkın soykırımına kadar, bela olmaya kadar gidebilmiştir. Yalnız Yahudi soykırımında değil, bir Ermeni soykırımında da İttihat ve Terakki'nin arkasında Alman desteğini görmemek mümkün müdür? Bırakalım onu, günümüzde Kürdistan'daki soykırımda bile Almanya'nın desteğini görmemek mümkün müdür? Gerçekten hem kendi içinde, hem dışındaki soykırımlarda Alman emperyalizminin payını-rolünü çok iyi görmek ve yerli yerine oturtmak büyük bir önem taşır.

Bir Japonya toparlandı, yeni yayılıyor dünyaya. Yayılırken bu faşist rejimi beslemek için Amerika'dan,

Almanya'dan geri durmamacasına nasıl çaba harcıyor? Ekonomik yönden bağlayayım derken, nasıl kendini Ortadoğu'ya taşırmaya çalıştığını iyi görmek gerekir. Geç uyanır ama çok kötü sonuçlandırır.

Rusya'daki bozulmayı bile doğru değerlendirmek büyük önem taşıyor. Rusya bir emperyalist midir? Reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte Rusya'da gelişecek olan emperyalizm midir, yoksa yeni bir sosyalist gelişme midir? Onu iyi görmek gerekir. Rus politikasının çelişkili karakterini iyi değerlendirmek gerekir. Reel sosyalizmin çözülüşünün tamamen bitiş olmadığı, dolayısıyla bir yandan sosyalist güçlerin varlıklarını geliştirmesi, diğer yandan milliyetçi veya kapitalizme hevesli dediğimiz güçlerin çekişmesi söz konusu. Bunların çelişkileri, özellikle emperyalist ülkelerle ilişki geliştirmeleri öne alınıyor. Yine bunların Balkanlar'da, Kafkasya'ya, Ortadoğu'ya yansımasını iyi incelemek gerekir.

Artan bu emperyalist çekişmeler ortamında Kürdistan devriminin nasıl çıkış bulabileceğini, bu çekişmelerden nasıl yararlanabileceğini iyi kestirmek gerekir. Bu anlamda reel sosyalizmin çözülüşü, söz konusu emperyalist ülkelerde çelişmeyi de hızlandırmıştır. Mutlaka eski statüko döneminden daha elverişli gelişmeye, çözülmeye yatkın bir durumu iyi değerlendirmek, yine ABD'nin "yeni nizamı" denilen bu tam bir nizamsızlıkta, kargaşalıkta devrimin yol alma şansının daha fazla yakalandığı bir dönemi iyi görmek gerekir.

ORTADOĞU'DA DURUM

Ayrıca bölgemiz Ortadoğu ülkelerinde de birtakım gelişmeler var. Neredeyse ezeli düşman gözüken Arap-İsrailoğullarının çatışmasının uzlaşmaya gider gibi bir durumu yaşadığı görülüyor. Bunun tam bir barış, uzlaşma çağı getiremeyeceğini belirtmek gerekir. İsrailoğulları veya bunun siyonist biçimlenişi öyle kolayca salt bir İsrail'le sınırlı kalmaz. Siyonizm dünyanın etkili, yönlendirici bir gücüdür. Filistinle, Arap ülkeleriyle yetinmez; etki sahasını habire artıracaktır. Tabii Türkiye üzerinde de ne kadar etkili olduğunu, Türkiye yönetimi içinde ne kadar ağırlığının olduğunu, ne kadar onun efendisi olduğunu biliyoruz. Bunu bütün Türki cumhuriyetlere yaymak istediğini, hatta yaydığını da biliyoruz. Yine birçok Arap yönetim gücünün de ona nasıl dayandığını biliyoruz. Dolayısıyla söz konusu çelişkilerin bir anda uzlaşamayacağını, hatta bu çelişkili karakterin derinleşerek devam edeceğini görmek gerekiyor. Ama bir uzlaşmanın da gerekli olduğu, çünkü mevcut güç dengesinde, mevcut Arap gerçekliğinde, İsrail gerçekliğinde yine mevcut yönetimlerin, örgütlerin ve onların mücadele biçimlerinin artık yetmediği ortaya çıkıyor. Bunun anlamsızlaştığı ortaya çıkıyor. Ne Araplar gündemlerine koydukları gibi İsrail'i toptan yok edebilirler, ne de İsrail artık bütün Araplara diz çöktürebilir. Dolayısıyla iki taraf için de tam bir zaferden bahsetmek mümkün değil. İşte bu da uzlaşma dediğimiz döneme zemin sunuyor. Sonuç, barış görüşmeleri. Ne tam İsrail'in dayattığı ve ne de Arapların dayattığı koşullar tam gerçekleşebilir. Orta bir yerde buluşacaklar. Bunun ikili, çoklu görüşmelerini yapıyorlar. Öyle bitirme anlamında savaşlara fazla yönelemeyecekleri gibi, kalıcı, uzun vadeli, stratejik bir barışın da olmayacağını vurgulamak gerekiyor.

Bu daha çok kararsızlık döneminin kararsız bir uzlaşma halidir. Bu durum her an bozulabilir. Uzlaşma gelişecek, fakat içinde birçok çatışma tohumlarını da barındıracak. Nasıl uygulandığını gün be gün görüyoruz. Nasıl bozulduğunu da gün be gün görüyoruz.

Buna doğudan bir İran'ın durumunu da eklemek gerekir. İran da eskiden beri gerek Arap yarımadasından, gerek Anadolu'dan, gerek Kafkasya'dan ve gerekse Orta Asya'dan gelen güçlerle kendini çatışma içinde bulmuştur. İran-Irak çatışması bunun tarihi bir devamı niteliğindedir. Türkiye ile çekişmesi yine tarihi bir temeldedir. Bunun mezhepsel ifadesi o kadar önemli değil; savaşım siyasidir ve tamamen aralarındaki çelişkilerle bağlantılıdır. Türkiye'yle kolay uzlaşamaz; özellikle hiç öyle güvenilir bir dostluk tesis edemez. Yine günümüzde özelde Irak rejimiyle, genelde Arap dünyasıyla kalıcı bir dostluğa ulaşamaz. Aralarında büyük çelişkiler vardır. Dolayısıyla bölgemizin çelişkili güçlerinden biri olmaya adaydır. Mevcut yönetimiyle olduğu gibi, daha önceki şahlık yönetiminde de böyleydi. Yarın daha fazla böyle olabilir. Ama sorunları yüzünden savaşı fazla körükleyemez, geliştiremez. Tabii uzlaşmayı da fazla yaşayamaz. Bunu da görmek gerekir.

KÜRDİSTAN'DA DURUM

Bölgenin çelişkili, çatışmalı durumu Kürdistan gerçeğinin bütün bunları dikkatle değerlendirmek durumunda olduğunu gösterir. Kürdistan, özellikle Körfez Savaşı'ndan sonra mevcut statükonun zorlanmasıyla birlikte yeni bir döneme, daha çalkantılı, daha kendini özgürce bu statükonun bozulmasından yararlandırabilecek bir dönemin içine girdi. Adeta bir 3. dünya savaşını yaşadı. Nasıl 1. Dünya Savaşı sırasında bir Ekim Devrimi patlak veriyorsa, nasıl 2. Dünya Savaşı'nda çok sayıda ulusal kurtuluş devrimi çıkış yapabiliyorsa, Körfez Savaşı da Kürdistan açısından 3. dünya savaşı gibi bir çapta kendini devrimselleştirme, devrime katma imkanını yakaladı. Halen bunun etkilerini yaşıyor. Hiç şüphesiz işbirlikçi güçler, bu şansı kullanmaları şurada kalsın, bunu emperyalizm lehinde, karşı-devrimci sonuçlandırma yönünde alet oldular. Fakat tam da bu noktada gündemleşen, büyüyen, derinleştirilen ve partimiz tarafından temsil edilen devrimsel çabamız söz konusudur.

Gerçekten geçen 3-4 yıl içinde eğer tam bir zaferi mümkün kılacak bir çalışmayı dayatamadıysak, bunun nedenleri elverişsiz objektif koşullardan değil, oldukça elverişli hale gelen koşullara rağmen, çokça ifade edilen dönemin mücadele tarzını, taktik tarzını tam oturtamamaktan kaynaklanıyor. Yoksa biz büyük bir Kürdistan devrimini, bu geçen 4 yıl içinde önemli zaferlerle sonuçlandırabilirdik. Eğer görevlere doğru yaklaşılsaydı, gerçekten çok elverişlilik arzeden objektif koşullar gün be gün izlenseydi, gelişmeler Güney'den, Kuzey'den, her taraftan takip edilseydi, buna pratik politikalarla karşılık verilseydi, hem de günden güne silahlanma gücü, mevzilenme gücü, eğitim olanakları, kitle gücü değerlendirilseydi birkaç devrim yapabilirdik. Ama imkanlar arttı diye kendini Güney'e yatırma, kendini sağa yatırma, yine araç-gereçleri neredeyse çarçur etme, muazzam gerillaya koşmayı tepkiyle karşılama, onu eğitmeme, onu ucuzca harcama tutumlarına girildi. Biraz ilgilenme olsaydı, iddialı ve özel askerileşmeye, ordulaşmaya ağırlık verilseydi, düşünün bu yıllarda neler gerçekleştirilemezdi.

Bunu tartıştık; farkındayım, bilincindeyim, ama kaçan nedir? Devrimci iradenin kazanabileceğini söyledik. Ama devrimci olmayan iradenin, devrimci olmayan bir yaklaşımın kaçırdığı neler oldu? Bunlar, önemle üzerinde durulması gereken konulardır ve duruyoruz. Bir dönem değerlendirilecekse, bu, objektif şartların elverişliliği ka-

dar subjektif koşulların değerlendirilmesiyle de yapılmalıdır. Gerçekçi bir değerlendirmeye ihtiyaç vardır. Bir yerde sıkıntı şöyleydi: Bilmem "filan yerde koşullar elverişli değildi" yaklaşımı yanlış bir değerlendirmedir. Yani çok elverişli koşulları kullanamadılar. Neden kullanamadılar? Ufuk darlıkları var, çok amatörlükleri ve toyluklan var. En önemlisi objektif koşulların olgunluğuna rağmen döneme dayatılması gereken orduyu, savaşı, hükmedecek komutayı başaramama, büyük imkan ve fırsatlar ortamında kendini kaybetme durumu söz konusu oldu. Bunlar yaşandı. Belki yenilmedik ve bazılarına göre çok da kazandık, ama kendimizi gerçekçi bir değerlendirmeye tabi tuttuğumuzda kazanılacak olanın onda birini ancak kazandığımızı ve yine kaçınılmaz olarak kaybedilebileceğin de on katını kaybettiğimizi söylersek bu bir abartma olmaz. Gerçekten sürece sığ yaklaşan, yüzeysel yaklaşan, bunun sorumluluğu duyulsa bile onu pratikleştirmeyen, militanlığa gelmeyen, dönemi fethetmeye yanaşmayan yaklaşımlar, yetersiz partileşme, en önemlisi de savaş taktiklerine, bunun gerilla tarzına ulaşmama durumları ve tabii ki bu durumdan yararlanan özel savaş ve onun provokasyonları bizi daha büyük başarılardan alıkoydu. Bunun yanısıra anlamsız kayıplara da kendimizi terk ettik.

Bu geçen 4 yıl bu anlamda ibret verici derslerle dolu olduğu gibi, insanın maalesef ah diyerek elden kaçırdığı imkanlarla da dolu bir yıl olduğunu söylersek yeridir.

Bütün bunlar tabii ancak ders çıkarıldığında anlam ifade edebilir. Nitekim bu çalışmalarımızın da ağırlıklı olarak ders çıkarmak niteliğinde olduğu ortadadır. Aslında zamanında dersini belleyip yanıma gelecektin, ama dersini kötü öğrendin veya hiç öğrenemedin. Şimdi diyorum, dersini al. Belki de süreci tümüyle kaybetmedik. Halen kazanılacak, kendini doğru vermekle tutulacak, mesafe katedilecek çalışmaların var, ama eski tarzda ve sandığın gibi değil. Öyle yaparsan, al sana ayna şöylesin: Şu geçen yıllarda başarısızlığın nedenleri şurada; her yönüyle yaşamı tehdit etmişsin, bizi yenilgilerle karşı karşıya bırakmışsın, nedenleri, nasılı şöyle, görürsen süreci bir yerinden yakalayabilirsin. Çok daha fazla başarılması, çok daha fazla koparılması imkan dahilindedir. Yalnız dersini almış temelde, kararını vermiş temelde, tarzını ve temposunu tutturmuş tarzda sürece yaklaşırsan durumu, kendini kurtarabilirsin, kurtarıcı olabilirsin. İşte bu çalışmamız gerçeği daha çok böyle ele alıyor.

Rahatlıkla bir devrime büyük bir zaferi sığdırabileceğimizin imkanını neden değerlendiremediğimiz kadar, henüz kaçmamış olan bir fırsatı tam değerlendirmeyi bu döneme yerleştirmeyi esas aldık. Bu dönemin en belirgin kararı demek ki, halen zafer imkanını elden kaçırmayan bir süreci değerlendirmektir. Geçmişte hakkı verilmemiş diye halen devam eden sürecin de hakkı verilmez denilemez. Hakkının verilmesi için elbette büyük yüklenim gerekiyor. Yani zafer imkanının gerçeğe dönüştürülmesi için yüklenmek gerekiyor. Bu çalışmaların en çok üzerinde durduğu nokta budur. Çok kapsamlı geçen toplantılar ve oldukça da dengelendirilmiş bu geçen 3 aylık çalışmalarımız hayli doyurucudur. Bu işler büyük başarı için bütün verileri sunmaktadır. Bunun hakkını vermemek, doğru değerlendirmemek kişiyi mutlak suçlu durumuna götürür. Bu temelde partileşme ve ordulaşma var.

Bütün yönleriyle artık savaş hattına girmemek anında kişiye savaş yasalarına göre hesap sordurur. Yetmezliklerini "köylüyüm, anlayışsızım" şeklinde açıklarsan, gidersin arkadaş. Yani vicdanlı olunmalı. Çocukları, en yaramazları veya delileri bile terbiye etmek için bundan daha fazlası olmaz. O zaman kimsenin kendini böyle dayatmaya yetkisi ve hakkı olamaz. Senin kendine bile öyle yaklaşmaya hakkın yoktur. Zafer imkanları bu kadar artmışken nasıl boşa çıkaracaksın, nasıl hakkını vermeyeceksin! Mesele sen değilsin, seninle birlikte yüzlerce kişilik savaş birlikleri var. Olan ayağa kalkmış bir halka oluyor. Bu kadar tuttuğun mevziler var. Nasıl görmeyeceksin, değerlendirmeyeceksin ve hakkını vermeyeceksin! Hangi düşkünlük, hangi yüzeysellik, hangi sığlık ve bunalım teorisiyle, hangi ünvanla, hangi demagojik kılıfla, hangi lafazanlıkla, hangi çarpıklıkla sen süreci başka türlü değerlendirme, olumsuzluklara alet olma, bu tutumu sürdürme hakkını kendinde göreceksin? Kim dinler seni? Yaptıkların karşısında hangi savaş yasaları sana dokunmaz? Gerçekten sicilli veya objektif bir ajan değilsen ve iflah olmaz bir kişilik değilsen ve sende biraz akıl, namus, nizam varsa zafer sürecine hakkını vermek zorundasın.

Herkes işin bir yerinden iyi bir başlangıç yaptırabilir ve bir yerinden kopartabilir. Bizden kopararak değil, bir kontra gibi bize karşı bir çıkış yaparak değil, düşmana karşı yaparak. Herkes böyle yapmakla karşı karşıya. Kimse "eşek Kürt" teorisine göre yaşayamaz. Bütün değerlere iliklerine kadar saygısızlık etmiş, ondan boşanmış bir teoriye, bir yaklaşıma göre de kimse yaşayamaz. Hele tutku düzeyindeki bireyciliğe, çıkarcılığa göre de kimse yaşayamaz.

Devrimlerin bu tür dönemleri söz konusu tutum sahiplerini acımasızca biçme dönemidir. Hiç kimseye bir an bile bir acı vermek istemiyoruz. Gerçekten bin defa tekrarlarız gerekirse, ama yine de yersiz bir tek sözcükle bile kimseyi acıtmak istemiyoruz. Fakat devrim eğer bir gerçekse ve zafer sürecine de yaklaşmışsak, onunla oynama hakkını, anlayışsızlık gösterme hakkını kimse isteyemez. Bu ben olsam bile acımasızca yüklenilir, ezilir geçilir. Bu devrimler döneminin yasası da böyledir. Artık bizim için de şaka kabul etmez bir biçimde devrimler dönemi yasasının işleneceğine ve işlenmesi gerektiğine inanıyorum. Bunun önünde anlayışsızlığın, yüzeyselliğin, her türlü "yetişemedim, yeterli olamadım" vb. anlayışların hiçbir değeri olamaz. "Çocuktum, amatördüm" gibi gerçeklerin dönemi geçmiştir. "Sevdam vardı, gözükaraydım, şöyle kendimi yaşama payı gördüm" gibi yaklaşımlar, sadece senin çok ucuz kaybetmene, yerle bir olmana yol açar. "Tutkuların vardı, şu-bu yaşam alışkanlığım vardı" dersen, bu, seni bitirmeye götürür. Devrimler dönemi açıktır. Büyük hesaplaşma günleri açıktır. Kişiliğiyle, tarzıyla ve asıl vuruşunun tüm özellikleriyle açıktır.

Bu dönemin içine girilmiştir. Diyelim şimdiye kadar bu dönemi bu kadar yakıcı yaşamadık, ama o da tam doğru değil. Devrimler daha ilk başlatıldığında da bizim için yakıcıydı. Doğru katılınması gerekirdi. 20 yıldan fazladır sabrediyorum; bu "çocuklar" büyüsün, bu "çocuklar" amatörlükten kurtulsunlar diye. Bir çocuk 20 yıl büyürse sultan olur. Ama 20 yıl sonra da çocukluktan, amatörlükten bahsediliyorsa, biz ona her şeyi yapmalıyız. Böyle çocukluk, amatörlük olmaz. Böyle karasevdalılık olmaz. Sen hala yoldaş olmayıp bizi uğraştırırsan, yerin dibine gir! Niye tehdit ediyorsun yaşamı? Niye safları bozuyorsun? Gücünü nereden alıyorsun? Devletten mi alıyorsun, onun ajanı mısın? Dikkat et kendine. Ajanlara da acı çektirmek istemiyoruz. Fakat ajanlığını akıllı yapsın. Güdülerine hakim olmayanlara söylüyoruz. Biliyorsunuz bir hayvanı bile terbiye etmeye çalışırsan, onu bir dost, bir arkadaş gibi kendinle götürebilirsin. Gerçekten denilebilir ki bundan daha fazla zorluk çıkaranlar var? Neden bu kadar kural dışılık? Neden bu kadar bozgunculuk? Gerekçen ne? Bilerek veya bilmeyerek devlet mi temsil ediliyor; ama devletin kendisi çözülüyor, hizaya geliyor. Sen onun nasıl bir temsilcisisin ki böyle durduramıyorsun kendini? Kaynağını aldığın, bilerek veya bilmeyerek, ajanlığını yaptığın devletine bak, ona göre ölç-biç, ona göre bizimle oyna! Aptallık etme! "Beni böyle yetiştirdi, beni böyle alıştırdı, böyle saldı ortama" mı diyorsun, o zaman dayanağına bak, güç kaynağına bak. Bu güç kaynağı bile terbiyeye geliyor. Onun en azgın savaşçıları bile bizi saygıyla anacak duruma geliyor. "Ben yaramazlık, ben pislik içinde büyümüşüm; ben böyle aldanmışım, şöyle etkilenmişim" demeyin, kendinizi düzeltin. Dedim ya, herhangi bir insanla ilişkisi olan hayvanla ilgilensen bile mükemmel bir yol arkadaşı olur. Sen ondan daha kötü olamazsın. O açıdan "partileşemedim, partileşme ve ordulaşmaya gelemiyorum" veya "bu değerleri şöyle kullanırım, böyle kullanırım" demek, ajanlık demektir arkadaş. Ajanların da artık bu biçimde olma dönemi geçmiştir. Çok uyanık bir ajan olduğunu söylüyorsan, "içten fethederim" diyorsan, o zaman başına geleni de kabul et. Zorluğun alası gelir. Aklanıyorsan bravo sana. Bizi yıkabilecek kadar güçlüysen, yine bravo sana. Güçlüsün, yapıyorsun, diyeceğiz ki brova. Beni bile tasfiye edersen, kesinlikle çıt bile çıkarmayacağım. Ama benim de kendimi savunma hakkımın, yine örgütümü, savaşım gerçeğimi, ordumu biraz koruma hakkımın olduğunu bileceksin. Üzerine olası yönelmemde sen diretmemeye, acı duymamaya çalışacaksın. Senin bilinçli ajan olup olmadığın hiç önemli değil. Devrim yasaları var. Ona uyma yiğitliğini göstereceksin. Karşı durabilirsin, hakkındır. Ama karşının da karşısı vardır. Üzerine geldi mi, kendi doğrularını dayattı mı ağlamayacaksın. Değerlerimiz üzerinde keyifle yaşıyorsan, savaş değerlendirmemize veya savaş ortaklığımıza keyfince yaklaşıyorsan, sana bir görev verdiğimizde, sana bir emir verdiğimizde yanaşmayıp zorlanıyorsan sen ikiyüzlüsün, sen bir baş belasısın; bu yolun yolcusu, bu ordunun elemanı değilsin. Bu noktadan sonra artık hakkımızdır sana yasalarımızı dayatmak. Acı duymayacaksın. Her devrim böyledir.

Ben artık bu açıdan bu çocukluk, bu amatörlük, bu yaramazlık çağınızın sonunun gelmesi gerektiğini söylüyorum. Biz işlerimizi bırakıp da sana mı hizmet edelim? Zafer olanaklarını değerlendirmemek hoşuna mı gitti? İlle "işleri boşa çıkarırım, bozarım" demek, hoşuna mı gidiyor? "Yoldaşımı zorlarım, savaş arkadaşımı bir tedbirsizlik yüzünden yitiririm, kaybettiririm" demek, hoşuna mı gidiyor? Hoşuna gidiyorsa sen kimsin? Ne arıyorsun burada? Yani bizi o kadar güçsüz mü sanıyorlar? Kendi değerlerimizi korumaktan o kadar aciz olduğumuzu mu, kendilerine ulaşamayacağımızı mı sanıyorlar? Bu bize karşı yapılabilecek en büyük bir kötülük değil midir? Biz şu aşamada böyle olabilir miyiz? Bu büyük değerlendirme hatasını nasıl yapabiliyorsunuz? Yetkileriniz, mevkileriniz, mevzileriniz varmış! Çok mu güveniyorsunuz kendinize? Gaspettikleriniz elinizden alınamayacak kadar güçlü müsünüz? Değilsen o zaman kimsin sen? "Alışkanlıklarım var, güdülerim var" diyorsan, nedir bu senin alışkanlıkların ve güdülerin? Bu yaptıkların emek değerlerinden daha mı kıymetli? Bu büyük hakkıszlığı nasıl reva görüyorsun? "Bilinçsizdim" diyorsan, güdülerinle yaşayabilirsin. Ama insan olduğunu söylüyorsan, nasıl edepli olmayacaksın?

Bütün bunlar işlerin partileşmesiyle, işlerin ordulaşmasıyla oynamaya asla fırsat vermez. Hiç kimsenin böyle bu temel değerlerle oynamaya ne yetkisinin, ne mevkisinin, ne olanaklarının, ne ününün-adının, etkili olamayacağını gösterdik. Özellikle eski kişilik anlayışlarıyla kendini bu büyük insanlaşma, uluslaşma, özgürleşme sürecine yansıtamayacağını vurguladık.

Gösterip vurguluyorsak ne olur? Artık diyorum ki, bunları karar durumuna getiriyoruz. Ya defol git, ya da ayaklarımızın önünde engel olma diyoruz; yoksa ezilirsin. 20 yıldır sabrediyorum, 20-30 yıldır beklenti içindeyim. Artık doğru nizama, disipline kavuş! "Başka yerde barınamıyorum yine sayenizde, gölgenizde" deme. Defol diyoruz; sayemde, gölgemde senin gibilere yer yoktur. Bu gölgede, bu nizamda kimlerin yer alması gerektiğini anla! Bu anlamda bana güvenme. Komutayı al, onun nizamını, disiplinli anlamaya çalış. Böyle gerekiyor. Kendine bir yer bul, ama başkalarının gölgesinde değil.

Görülüyor ki, zafer dönemine girişin yasaları ve tarzı var. Zaten ancak bunu yakalarsak, kendimizi, geçmişte yaptığımız büyük hatalardan ötürü affedebiliriz. Büyük yetmezliklerinizden ötürü ancak ve ancak bu zafer dönemine sağlam girişle, vicdanen kurtarabiliriz. Vicdanen diyorum, onun da kurtarılması önemlidir. Vicdanen kendisini görevlerin ağırlığı altından kurtaramayan vicdansızdır. Tabii vicdansız olanlar da asla devrimci olamaz. Vicdani kararı olmayanlar, tarihi dönemlere asla cevap veremezler. Yok bunlar bizde. Yoksa, ne arıyorsun? Vicdansızların yeri kimin yeridir, yanıdır? Beyni karman çorman olanların yeri kimin yeridir, yanıdır? İradesizliğin, her düzeyde yetersiz olanın yeri kimin yeridir, yanıdır? Bu sorulara cevap verilerek döneme, önderliğe, komutaya yaklaşım gösterilmelidir. Halen eğer bazıları, "sen ne söylersen söyle, ne kadar açıklarsan açıkla, biz yine inceltiriz, senin zorluklarını kullanırız, kendimizi dayatırız" diyorlarsa, gelişecek olanlardan kendileri sorumlu olur. Özellikle acındırmakla, bilmem şu-bu yöntemlerle de benim dikkatimi çekme havasına girmesinler. Ben asıl düşmana karşı daha seviyeli bir kavga vermek istiyorum. Ne diye senin yaramazlıklarınla uğraşayım?

Bizim de artık mücadele arkadaşlarımız, sözden emirden anlayan arkadaşlar olmalıdır. Savaşçılar nerede bu kadar ağalık, bu kadar taktik hata yapmışlardır? Komutanlar nerede bu kadar düşkünlük göstermişlerdir? Nerede bu kadar yaratıcılıktan uzak yaşanılmıştır? Bana bir örneğini gösterebilir misiniz? O halde bazı tutumlara kesinlikle son vereceğiz. Sağlam yaklaşımlara kesinlikle geçerlilik kazandıracağız. Bizimle yol almak, bizimle ortak bir savaşım içinde kendine yer etmek dışında başka yol yok. Ben öyle gerilikten, yoksunluktan da anlamam. Ben hiçbir zaman ne geri, ne de yoksun olduğuma inandım. Güçsüzlüğü bilirim, yoksulluğu bilirim ama anı anına savaşımı dayatırım. Kimseden acıma da beklemedim. Ben de yoksulluğa, düşkünlüğe acımam. Ağlayanlara acımam; nefretim var. Hep nefret ettim bu tutumlardan. Benim kabul ettiğim, birlikte koştuğum, güçlü eylem sahibi, güçlük kişilik sahibi olanlardır. Hep bunlar gibi olmaya büyük özen gösterdim. Öyleyseniz gelin, bu yola girin. Asla duygularla, yiğitliklerle oynayamayız. Öyleyseniz gelin

Bu söylenenler hepinize yaraşır ve oldukça da sizleri savaşımda zafere götürecek temel hususlardır. Nasıl bunları görmezlikten geleceğiz? İlle bir yaramazlık, ille bir yerde koyuvermişlik olmaz. Bu ne demektir? Çok önemli bir çalışmanın içine çok düşkünce girmektir. Buna biz tasfiyeci yaklaşım, sağcı yaklaşım diyoruz. Bu, tarihin lanetli temsilcisi olmak demektir. Bu düşmanın ajanlığı biçiminde sızmak demektir. Bu, saflara aptalköylü olarak girmek demektir. Bu, ukala-serseri orta tabakanın düşkünü olmak demektir. Çalışmalara öyle girmek demektir ki, bütün bunlara karnımız tok. Bunlara geçit vermeyecek kadar örgütlüyüz, netiz.

Umarım bütün bu hususlar, sizleri sağlıklı bir çalışmaya götürecek kadar açık ve kesindir. Bu çalışmamız eğer adına yaraşır bir ulusal konferans çalışması olacaksa; bu çerçeve dahilinde fazlasıyla böyle olmaya layıktır, yatkındır. Bir çalışmayı ulusal düzeye taşırarak, ulusal düzeye layık kılmak öyle sanıldığı gibi kolay ve çokça alışageldiğiniz ezbercilikle olmuyor. Bu biraz kendini işler uğruna patlatarak, gerçekten zirveyi kendinde yakalayarak olur. Onu biz göstermeye çalıştık. İnandık kendimize; sizlere ve döneme yüklendik. Halkımızın da değerini bilerek, bu çalışmayı mümkün kılmaya çalıştık. Bunu değerli bir çalışma haline getirmek için, fırsat kadar imkanları da sonuna kadar kullanmaya büyük özen gösterdik. Belki sizler de bir yerlerde, bir koşulda benzer bir fırsatı yakalarsınız, yaparsınız diye hep doğruyu dayatmakta ısrar ettik. Çünkü yapamıyorsunuz bu tip çalışmaları. Bizden daha fazla imkan yakaladığınız, çok daha enerjik olduğunuz halde üşeniyorsunuz. Üşenmediğimizi ortaya koyduk. Bir fırsatı değerlendirmek, bir dönemi değerlendirmek böyle olur.

Ne dayatmıştı düşman bu geçen birkaç ayımıza? Bizi dünyada bile adım atamaz duruma getirmeye çalıştı. Bunun için tüm diplomatik silahları kullandı, bütün tehditleri savurdu. Ama ben de kendi tarzımı gözlerinizin önünde böyle müthiş kıldım. Birileri beni böyle daraltmaya çalışıyor. Ben de bir yerlerde kendimi böyle genişletmeye çalışıyorum. Doğru tutum budur. O en çok "dağıttım, etkisiz kıldım" derken, bis en büyük etkiye yol açmanın pratiği içinde olduk. Bu, gözlerinizin önünde. Biz bunu bütün dönemlerde böyle yaptık. Biraz ders çıkarırsınız diye. Ama sizler ne yaptınız? Koşul mu yoktu, zemin mi yoktu, iletişim mi zayıftı? Hayır, hepsi vardı, ama üzerine yattınız. Biz yatmadık; tam tersine hepinize soluk aldırmayı, alan yaratmayı, kazanma imkanlarını sunmayı biz esas aldık. Biz bu anlamda bir yoldaşlıktan bahsediyoruz. Bizim yoldaşlık anlayışımız biraz böyle.

Umarım, bu çalışma bu anlamda da sizin için hayatidir ve yaşamınızda sizler de mücadele fırsatlarını, imkanlarını değerlendirirsiniz. Bu anlamda da hayli öğretici olmuştur. Bu çalışmayı ulusal düzeye taşırmak, ulusal düzeye yükseltmek, görüyorsunuz ki en zor koşullarda bile mümkündür.

Kendinizi katmanıza gelince, hazırlık çalışmalarımız, bu toplantı süreci de dahil, hiç şüphesiz köprüdür. Süreklidir ve yeterlilik sınırlarını zorlar. Eski yeni ayrımı yapmadan, sıcak mücadeleden geliyor, yurt dışından geliyor ayrımını yapmadan, hemen hepsi kendini hataları temelinde ele alma, düzeltme ve zaferi kesinleştiren bir tarza ulaştırma konusunda iddia sahibi, güç sahibi kılıyor ve bunun yöntemini gösteriyor. Değerlendirmek artık kendilerine bağlıdır. Bir örgütten, bir sorumluluktan istenebilecek çalışmalar bundan daha fazla olamaz. Gerisi ona talip olan, ona koşan kişilerin işidir. Dolayısıyla artık bu anlamda da sadece almak değil, vermenin dönemine girdiğimizden bahsetmek gereki-

Devamı 31. sayfada

PKK'NİN ZAFERİ

Baştarafı 1. sayfada

1994 tarihli yayınına göre, Kürdistan'daki Türk özel savaş valisi, 1993 yılında "ikibin teröristin öldürüldüğünü" ve "ondört bin terörist veya terörist destekçisinin tutuklandığını" açıklamış. 17 Ocak 1994 tarihli Özgür Gündem gazetesine açıklamalar yapan İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal, 1993 yılında 6 gazeteci ve 8 gazete dağıtıcısının öldürüldüğünü, 51 gazetecinin cezaevinde bulunduğunu, 3 parti ile 52 derginin kapatıldığını, gizli kontrgerilla saldırılarında 510 kişinin, polisin ev baskınlarında 135 kişinin, polis sorgusunda işkenceden 17 kişinin öldürüldüğünü, 28 kişinin gözaltında kaybedildiğini, yine bu bir yıllık süre içinde boşaltılan ve yakılan köylerin sayısının 874 olduğunu belirtmiş. Bunlar Kürdistan'da ve Kürt sorunuyla ilgili yaşanan savaşa ilişkin bazı rakamlar. Çok açık ki, Kürtler öldürdüklerinden kat kat fazlasıyla ölüyorlar ve her türlü baskı ve zulümü yaşıyorlar. Kürtler, öldürmekten ziyade ölerek, ölümü göze alarak ve her türlü baskı ve işkenceyi göğüsleyerek en temel ulusal haklarını kazanmaya çalışıyorlar. PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesinin esası budur. Peki yüzbinleri, milyonları içeren bu insanlar, keyf için mi veya cani olmak için mi bu kadar zulüm ve işkenceyi, ölümü, cezaevinde yatmayı göze alıyorlar? Bizim için böyle söyleyen ağızların ve böyle düşünen beyinlerin sağlıklı olmadığını anlamak gerekir. Böyle söyleyebilmek için, insanın gözlerini gerçeklere tamamen kapaması ya da bu zulmün uygulayıcısı olması gerekir.

İddia edildiği gibi, Almanya Federal Cumhuriyeti halkların kendi kaderlerini tayin hakkına saygılı mıdır? Saygılı olması, Federal Başsavcılığın söylemesiyle değil, pratik uygulamalarla gerçeklik kazanır. Kuşkusuz Almanya Federal Cumhuriyeti Almanya'nın birliğinden yanadır. Örneğin Sırbistan'a karşı, Rusya'ya karşı ulusların "özgürlüğünden" yanadır. Çünkü, bunlar Alman emperyalizminin çıkarınadır ve tarihi Alman ulusal politikası böyledir. Peki Almanya Federal Cumhuriyeti Kürdistan'ın birliği ve özgürlüğünden de yana mıdır? Ne kadar yana olduğu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne ve Almanya'daki Kürt derneklerine yönelik gösterdiği pratik uygulamada açıkça görülüyor. Çünkü, Almanya, çıkarlarını tamamen İstanbul ya da Ankara'daki merkezi yönetime dayandırıyor ve bu nedenle de geçmişte Osmanlı'ya, bugün de TC'ye karşı ulusal kurtuluş hareketleri Almanya'nın çıkarına uygun düşmüyor. Almanya Federal Cumhuriyeti, 22 Kasım 1993 tarihli Federal İçişleri Bakanlığı'nın kararında da açıkça görüldüğü gibi, "çıkarlarımıza zarar veriyor" diyerek Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı çıkabiliyor. Kendi çıkarına uygun düşenden yana olup çıkarına uygun düşmeyene karşı çıkmak da, ulusların kaderlerini tayin hakkına saygılı olmak anlamına gelmiyor. Tersine kendi çıkarlarını korumayı içeriyor sadece.

Çok büyük olasılıkla Karlsruhe'deki Federal Başsavcılık tarafından veya onunla ilişki içindeki bir birim tarafından hazırlanmış olan ve Kürdistan İşçi Partisi (PKK) ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin yasaklanmasını ve Almanya'daki çok sayıda Kürt derneğinin kapatılmasını içeren 22 Kasım 1993 tarihli Federal İçişleri Bakanlığı kararı ne anlama geliyor? Almanya'nın resmi ve yarı resmi basın-yayın organları, bu kararı haber olarak verirken, PKK'nin "marksist-leninist" ve "komünist" bir parti olduğunu belirtmeye çok büyük bir dikkat gösteriyorlardı. Federal Başsavcılık da, özellikle "ortodoks komünist bir parti" demeyi pek çok seviyor. Bu biçimde kendilerine göre PKK'nin niteliğini belirtmiş oluyorlar ve PKK'ye yönelik saldırıların bu nedenle gündemleştiğini kamuoyuna yansıtmak istiyorlar. Acaba PKK'ye yönelik saldırılar ve Federal İçişleri Bakanlığı'nın 22 Kasım 1993 tarihli kararı bu nedenle mi ortaya çıkıyor? Almanya Federal Cumhuriyeti'nin müthiş bir sosyalizm düşmanı olduğunu biliyoruz. Zaten bu devlet böyle bir düşmanlık temelinde kurulmuştur. Yine bu devletin, Alman emekçi kitlelerine yönelik olarak sürekli sosyalizmi kötülemeye ihtiyacı vardır. Bu anlam-

da, PKK'ye yönelik propagandadan da bu doğrultuda yararlanmaya çalıştığı söylenebilir. Ayrıca PKK de kendini sosyalist olarak tanımlayan bir partidir. Bunlara bakılarak, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin ve genelde Batı sisteminin PKK'nin sosyalizmine saldırdığı belirtilebilir. Bu doğrudur ve böyle bir yan vardır, ancak bu esas yan değildir. PKK'ye saldırılmasının esas nedeni, PKK'nin Kürt halkının ulusal iradesini siyasal bir kuvvet olarak ortaya çıkarması ve bu iradeyi bağımsızlık ve özgürlük doğrultusunda bir ulusal kurtuluş mücadelesine dönüştürmesidir.

PKK kendini bir sosyalist parti olarak tanımlıyor ama, başkalarının kendine atfettiği gibi bir sosyalist parti ve özellikle Federal Başsavcılığın çok sevdiği türden bir "ortodoks komünist parti" olarak tanımlamıyor. Tersine "ortodoks komünizm" denilen Sovyet sistemini daha başından itibaren çok önemli noktalarda eleştirerek gelişen bir parti oluyor. Zaten halihazırda sömürgeciliğe ve feodalizme karşı bir ulusal-demokratik devrim hareketi yürütüyor; PKK'nin sosyalizmi böyle bir siyasal program temelinde gerçeklik buluyor. Her nedense, PKK'ye bakmak isteyenler, PKK'nin kendini nasıl tanımladığına hiç bakmıyorlar; herkes kendine göre bir PKK tanımlaması yapıyor. Örneğin, Türkiye Cumhuriyeti devleti, Almanya Federal Cumhuriyeti ve Kürt feodalleri ısrarla PKK'nin "markisist-leninist" veya "ortodoks komünist" olduğunu ileri sürüyorlar. Reel sosyalizmin Türkiye'deki uzantıları olan çeşitli Türk komünist parti ve örgütleri ise, kesinlikle PKK'nin sosyalist olmadığını iddia ediyorlar; bunlardan bazıları PKK'nin "milliyetçi bir parti" olduğunu, bazıları da "İslami bir hareket" olduğunu söylüyorlar. Bu kadar geniş çerçeveli olan PKK tanımlamaları, herkesin kendi çıkarına göre bir PKK tanımı yaptığını gösteriyor. Çok geri kalmış olan Kürdistan'da bugün PKK'nin yürüttüğü ulusal kimlik ve ulusal kurtuluş mücadelesinin Batı sistemini sosyalizm çerçevesinde tehdit ettiğini ileri sürmek, en azından yakın dönem için pek tutarlı bir görüş olmuyor. Ancak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi mevcut statükoyu ve dolayısıyla bu statükonun sahibi olan Batı sistemini ciddi bir biçimde zorluyor. Bu nedenle, PKK'nin sosyalizminden çok, onun Kürt ulusal iradesini ortaya çıkarmasına ve siyasal bir güce dönüştürmesine saldırılıyor. Gerçek böyle olmasına rağmen, bu durum "otodoks komünist parti" gibi deyimlerle maskelenmeye çalışılıyor. Çünkü, Almanya ve Avrupa kamuoyunda Kürt halkının ulusal ve demokratik haklarına sahip olmasını isteyen çok geniş bir çevre bulunuyor. Yani "biz Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşıyız" diyemeyenler, "biz PKK'nin ortodoks komünizmine karşıyız" diyerek, gerçekte Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı olan yüzlerini maskelemek ve kamuoyunu aldatmak istiyorlar.

Biz böyle söyleyince, Almanya Federal Cumhuriyeti yöneticileri ve Federal Başsavcılık, "Öyle değil, başka Kürt örgütlerine karşı değiliz" diyorlar. Aslında bu da bir aldatmaca oluyor. Çünkü, diğer Kürt güçleriyle de, onları kendi çıkarları doğrultusunda kullanma olayını aşan yasal ve siyasal bir ilişkileri bulunmuyor. TC Başbakanı Tansu Çiller de, "Barzani ve Talabani'yi biz de kullandık" diyordu. Yani "Kürt halkı yoktur" diyen TC yönetiminin de, kendi çıkarları doğrultusunda kullanma temelinde benzer ilişkileri olabiliyor. Bu nedenle, Almanya Federal Cumhuriyeti yöneticilerinin zaman zaman "Kürtler", "Kürt halkı", "azınlık hakları" demelerinin ve başka Kürt örgütlerine karşı çıkmadıklarını belirtmelerinin siyasette fazla bir anlamı bulunmuyor. Örneğin, Saddam rejiminin dengesizlikleri karşısında ve daha çok da PKK'nin zorlaması temelinde ortaya çıkan Güney Kürdistan'daki mevcut fiili durumun uluslararası düzeyde henüz hiçbir yasal statüsü yoktur. Tıpkı TC devleti gibi Birleşmiş Milletler Örgütü de, Kürt ve Kürdistan adlarının kendi resmi belgelerine geçmemesi için çok büyük bir özen gösteriyor. Ve burada da Batı sisteminin egemenliği bulunuyor. Bunlar dikkate alınırsa, Almanya ve Avrupa devletlerinin PKK'ye karşı çıkıp diğer Kürt güçlerinden yana görünmelerinin, PKK Kürt halkının ulusal iradesini ve ulusal kurtuluşunu temsil ederken, diğer Kürt güçlerinin bundan uzak olmalarından kaynaklandığı açıkça ortaya çıkıyor.

Federal İçişleri Bakanlığı'nın PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı takındığı son tutum, Kürt ulusal iradesine, Kürt ulusunun kendini egemeni olmasına ve böyle bir siyasal güç haline gelmesine karşı bir tutum oluyor. Bakanlık kararıyla Kürt ulusal iradesine karşı böyle bir saldırı aslında Kürtlere karşı savaş anlamına geliyor. Karşılıklı olarak orduların saldırısı olmasa da, askeri bakımdan günlük çarpışmalar yaşanmasa da, Almanya Federal Cumhuriyeti hükümetinin mevcut tutumu bir savaş tutumudur. Bir hareketi tamamen yasak ilan etmek, "ben seni yok edeceğim" demektir ki, bu da anlamına gelir. Kuşkusuz bu kendine özgü bir savaş durumudur ve geçmişten beri Kürtlerle çeşitli Avrupa devletleri ve NATO topluluğu arasında bu vardır. Gerçekte var olmasına rağmen görünmeyen bu tarihi durum, şimdi PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında açığa çıkıyor. PKK, bütün görünmeyenleri, bilinmeyenleri ve gizli olanları açığa çıkarıyor ve bu çerçevede büyük bir aydınlatma hareketi oluyor.

Önceki açıklamalarımızda izah etmiş olduğumuz tarihi-siyasal çerçeve aslında bir savaş durumuydu. 19. yüzyılın ortalarında Osmanlı İmparatorluğu otonom Kürt beyliklerini tasfiye eder ve Kürdistan'ı daha sıkı bir askeri denetim altına almaya yönelirken, bunu Prusyalı subayların danışmanlığı temelinde yapmıştı. Türk ordusunun bugün de devam eden Kürdistan'daki sömürgeci yerleşim planı, o zaman Prusyalı subaylar tarafından çizilmişti. Bu durum, 20. yüzyılın başlarında Alman ve Osmanlı imparatorlukları arasındaki çok sıkı işbirliği düzeyine ve 1. Dünya Savaşın'da da savaş arkadaşlığına ulaştı. Osmanlı İmparatorluğu'nun, başta Ermeni, Grek ve Kürt halkları olmak üzere çeşitli halklara karşı gerçekleştirdikleri kırımlar, işte böyle bir işbirliği ve arkadaşlık temelinde gerçekleşti. Dışişleri Bakanı Bay Kinkel'in çok övdüğü "tarihi Türk-Alman ilişkileri" işte böyle şekillendi. Dolayısıyla Osmanlı İmparatorluğu döneminde gerçekleşen halk kırımlarında Alman İmparatorluğu'nun da ortaklığı vardı ve Kürtler bu halklardan bir tanesiydi. Alman İmparatorluğu'nun çıkarları ve onun emperyalist politikaları bunu gerektiriyordu. 1. Dünya Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu ile savaşan İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin politikaları ise Osmanlı İmparatorluğu'nu bölüşmeyi öngörüyordu. Osmanlı İmparatorluğu ile savaşan İngiliz ve Fransızlar, bu savaşta imparatorluğun bir parçası olan Kürtlerle de savaştılar; Osmanlı İmparatorluğu'nun yenilgisi sonrasında Kürdistan'ı işgal ederken Kürtlerle daha yoğun bir savaşı yaşadılar. Hem İngilizlere ve hem de Fransızlara karşı Kürtlerin büyük bir direnişi oldu. Bu güçler, Kürdistan'ın tümünü egemenlikleri altına alıp aralarında paylaşamadılarsa da, Kürdistan'ın birer parçası üzerinde askeri işgallerini gerçekleştirdiler. Ekim Devrimi'nin yarattığı korku ve kemalist hareketin sağladığı güçlenme karşısında mevcut durumu 1923'te Lozan Antlaşması ile kalıcı kılmak istediler.

Osmanlı İmparatorluğu yerine Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluşunu belirleyen Lozan Antlaşması, aynı zamanda Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması antlaşması da oluyordu. Uzun süre devam eden savaşın ortaya çıkardığı askeri durumun, gerçekleştirilen askeri işgallerin yasallaştırılması oluyordu. Bu antlaşma, Kürtlerle savaşan ve Kürdistan'ı paylaşan güçler arasındaki antlaşmaydı. Birinci Dünya Savaşı'nda yenilmiş olan Almanya bu antlaşmaya katılamadı. Antlaşmanın çerçevesine bir süre muhalefet eden ABD, daha sonra imzalamak durumunda kaldı. Lozan Antlaşması, dünyada ilk defa Kürt ve Kürdistan'ı inkar eden, yok sayan ve böylece yok edilmesinin yasal temelini oluşturan bir antlaşmaydı. 1. Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan duruma göre ve süreç içinde savaşan güçler ve çeşitli uluslar birbirleriyle anlaşma imzaladılar. Ancak Kürtlerle böyle bir antlaşma yapılmadı. Kürtlerle savaşan güçler, onlarla antlaşma imzalayıp savaşı sona erdirmek yerine, Kürtleri yok sayan ve yok etmeyi amaçlayan antlaşmalar imzaladılar. Batı sisteminin temsilcileri olan İngiltere, Fransa ve ABD gibi güçler, Kürtlere bir siyasal statü tanımadıkları gibi, onları yok sayan antlaşmalar ortaya çıkardılar. Bu temelde aslında Kürtlerle savaş sona ermedi ve savaş galiplerinin yarattığı statükoya karşı Kürtlerin direnişi sürdü.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra İngiltere ve Fransa, Irak ve Suriye'den, dolayısıyla egemenlikleri altına aldıkları Kürdistan parçalarından çekildilerse de, hem Lozan Antlaşması'nın Kürdistan açısından taşıdığı anlam hükmünü korudu ve hem de Kürdistan'ın yarısını egemenlik altında tutan TC devletinin Batı sistemini oluşturan NATO ortaklığına katılması ile Kürdistan böyle bir ortaklığın ege-

menliği altına girmiş oldu. Irak ve İran'la sağladığı gizli-açık anlaşmalar temelinde bütün Kürt politikasını TC belirledi ve o da Batı'ya ve NATO'ya dayandı. TC devletinin Kürt politikası, inkar ve imha politikasıydı. Sıkı bir askeri işgal ve sömürgeci rejim altında asimilasyon ve katliam uygulamaları ile Kürtleri halk ve ulus olarak tarihten silme politikasıydı. Bu durum, TC devletinin Kürtlere karşı savaş içinde olması ve bunu soykırım politikası doğrultusunda yürütmesi demekti. Bunu da NATO ortaklığı içinde Batı sistemine dayanarak, ondan aldığı güçle yürüttü. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Kürtlerle barış antlaşması imzalamayan ve onlarla savaşı öngören, Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi ve bölüşülmesi antlaşmasını imzalayan Batılı devletler, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra da Kürtlere karşı savaşır konumlarını TC sayesinde böyle sürdürdüler.

"20. yüzyılın dünya düzeni Kürtlerin yok sayılması ve yok edilmesi olgusunu benimsedi. Bu, sadece Batı kapitalizmine özgü bir durum değildi, Sovyet sosyalizminin ve yeni İslami radikalizmin de durumu aynıydı. Başka konularda anlaşamayan bu üç sistem, TC, Irak ve İran nezdinde Kürtlere karşı ve Kürtlerin yok edilmesi temelinde anlaşabildi. Bu, belki de 20. yüzyılın en kabul gören ve fakat en çirkin olayıydı."

Aslında sistem farkı gözetmeksizin, iki dünya savaşı ile belirlenen 20. yüzyılın dünya düzeni Kürtlerin yok sayılması ve yok edilmesi olgusunu benimsedi. Bu, sadece Batı kapitalizmine özgü bir durum değildi, Sovyet sosyalizminin ve yeni İslami radikalizmin de durumu aynıydı. Başka konularda anlaşamayan bu üç sistem, TC, Irak ve İran nezdinde Kürtlere karşı ve Kürtlerin yok edilmesi temelinde anlaşabildi. Bu, belki de 20. yüzyılın en kabul gören ve fakat en çirkin olayıydı, ama yaşanan bir gerçekti. Dolayısıyla bu sistemlerin egemenliği altında ve bu sistemlere dayanmak isteyen Kürt güçleri Kürdistan'da ciddi bir gelişme yaratamadılar, çeşitli dönemlerde büyük devletler tarafından kullanılan cılız ve sonuç alamaz bir güç olmaktan öteye gidemediler. PKK, bu üç sistemden de bağımsız olarak, bu üç sistemden de yararlı gördüğü bir şeyi alarak ve bunları birleştirip aşmaya çalışarak mevcut yaşanan gelişmeleri sağladı. Bu, Kürdistan'da ulusal düzeydeki ilk ve tek gelişmeydi. Dünyaya egemen olan sistemler, böyle bir gelişmenin olmaması için kendilerince gereken tedbirleri almışlardı ve tedbirlerinin yetmediği yerde ortaya çıkan bu gelişmeyi kabul etmek istemediler. Hala da kabul etmek istemiyorlar. Onlara göre, yüzyıl boyunca yapılan uygulamalarla bu sorun öldürülmüş ve tarihe gömülmüştü ve artık doğması mümkün değildi. Bu açıdan, PKK biçimindeki doğuşa aslında "hortlak" diye bakıyorlar. Hep bir ağızdan "terörist" diyerek böyle saldırmaları bu anlama geliyor.

Dünya düzlemi içinde Kürdistan'ın bu gerçeğini bütün boyutlarıyla PKK ortaya çıkardı. Batı sisteminin aslında Kürtlerle savaş halinde olduğunu, mevcut statünün Kürtlerle savaşılması temelinde oluşturulduğunu, Kürt ulusal varlığını yok saymanın bu anlama geldiğini, Kürt ulusal iradesini tanımayan Batı sisteminin "Kürtler", "azınlık hakları", "kültürel haklar" demesinin ve bunu da TC devletinin kendiliğinden, zorlanmadan gerçekleştirmesini beklemesinin ciddi hiçbir değeri olmadığını ve aslında bir aldatmaca olduğunu, PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesi gösterdi. Çünkü PKK, hareketi Kürt ulusal iradesinin ortaya çıkmasıydı. PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi geliştikçe, bu savaş durumu çeşitli biçimlerde açığa çıkmaya başladı. NATO çerçevesinde ve NATO'nun onayıyla Almanya Federal Cumhuriyeti'nin açtığı bu dava da, işte bu savaş durumunun bir parçasıydı, mücadelenin belli bir düzeyinde ortaya çıkan önemli bir halkasıydı.

Kürtler, dünyanın kendilerini yok saymasına son vermek, kendilerine karşı yürütülen bu savaş durumunu sona erdirmek ve dünyada herkesin sahip olduğu haklara daha uygar ve siyasal yöntemlerle ulaşabilmek için 20 Mart 1993'te tek yanlı ateşkes ilan ettiler. Bu durum sadece PKK'nin başvurduğu bir durum değildi. Buna Kürdistan'ın bütün parçalarından belli başlı tüm siyasal güçler katılıyor ve bu temelde ortak bir program etrafında Kürt siyasal hareketlerinin ulusal düzeyde demokratik birliği gelişiyordu. Bu ateşkes durumuna, pratikte savaşmayan Kürt örgütlerinin de katılması, genel olarak Kürtlerin kendilerini savaş altında görmelerinden ve izah ettiğimiz bu tarihi savaş durumundan kaynaklanıyordu. Yine Kürtler, sadece TC'ye karşı değil, aslında tüm dünya siyasal güçlerine karşı ateşkes ilan etmişlerdi. Mevcut ateşkes durumu, başta dünya nizamı kurmak isteyen devletler olmak üzere tüm dünya güçlerini kapsıyordu. Böylece Kürtler, 20. yüzyılın kendilerini yok sayan ortamını aşmak, siyasal görüşme ve anlaşmalar temelinde dünya uluslarıyla belli bir ilişki ve işbirliğine ulaşmak istiyorlardı.

Fakat Kürtlerin bu istemelerine olumlu karşılık maalesef verilmedi. TC, bir yandan sivil Kürt halkı üzerindeki baskısını daha da artırken, diğer yandan da Kürt siyasal güçlerini teslim olmaya ve "kendilerini Türk adaletinin şefkatli kollarına atmaya" çağırdı.TC açısından bu tutum bir bakıma anlaşılırdı. Ancak "demokratik çözümden" ve "barıştan" yana olduğunu söyleyen Almanya Federal Cumhuriyeti ve diğer Batılı devletlerden de Kürtlerin bu ateşkesine ve anlaşma isteklerine olumlu bir karşılık gelmedi. Bu güçler, sorunu sadece TC'nin sorunuymuş gibi gösterip ateşkese muhatap olmayarak, TC'nin halka yönelik baskı uygulamalarına karşı çıkmayarak, TC'yi ateşkes ve görüşmeler için teşvik etmeyerek, tersine "TC ne yaparsa biz ona razıyız ve destekleriz" türünden bir yaklaşım göstererek, ateşkesin sonuçsuz kalmasında ve savaş ortamının gelişmesinde önemli bir etkide bulundular. Bu temelde bütün dünya gördü ki, barıştan ve görüşmeler yöntemiyle çözümden yana olan PKK ve Kürtlerdir, savaşı isteyen ise TC devleti ve onun Batılı müttefikleridir.

Almanya ve diğer Batılı devletlerden böyle bir yaklaşım ve destek gören TC devleti, bu temelde Kürtlere yönelik topyekün savaşı daha da yoğunlaştırdı. Kasaba ve köylerde sivil halk üzerinde baskı ve katliamlarını giderek artırdı. Bu durum, doğal olarak birçok alanda Kürtlerin çok çeşitli ve "ölçüsüz" tepkilerine yol açtı. TC'nin başta Lice olmak üzere Kürdistan'daki katliamlarına karşı ufak bir ses bile çıkarmayan Batılı devletler, Kürt kitlelerinin bu katliamlara gösterdiği tepkilere büyük bir hışımla karşı çıktılar. Katliamcının caniliğini değil de, kurbanın çırpınışlarını kınamaya yöneldiler. Daha da ileri giderek, Almanya ve Fransa'da olduğu gibi, PKK'yi ve Kürt derneklerini yasaklamaya kadar işi götürdüler. PKK ve Kürtlerin ateşkes ilan edip siyasal diyalog ve görüşme istedikleri bir ortamda, kendilerini demokrasi ve barış havarisi ilan eden Almanya ve Batılı devletlerin adeta bunu görmezden gelmesi ve işi dernek kapatmaya kadar vardırması, herhalde izahı çok zor bir şey olsa gerek. Bu durum, onların barış, demokrasi ve insan hakları sözlerinin ne kadar içi boş söylemler olduğunu, bunların ne denli emperyalist çıkarlar doğrultusunda kullanıldığını, Batılı devletlerin Kürt sorununun ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde ve görüşme yoluyla çözümünü istemediğini ve Kürdistan'daki savaştan fazla bir rahatsızlık duymadığını göstermektedir. Dernek kapatmaya kadar varan son uygulamalar açıkça bu anlama gelmekte ve savaş halinin bir parçası olmaktadır.

Batılı devletlerin desteklediği TC ile Kürt halkı arasındaki savaş, bu çerçevede ve bütün şiddetiyle sürüyor. Bu savaşta Kürt halkı ve PKK, kimlik ve özgürlük için savaşan taraf oluyor. Kürt halkı, bu dünyada köle olarak artık yaşamayacağını ve özgürlüğü elde etmek için her şeyini vereceğini kararlaştırmış ve ilan etmiş bulunuyor. Kimlik ve özgürlüğünü kazanmak için kendine savaş dayatılırsa ona da girişeceğini ve bunun bedelini de ödeyeceğini açıkça gösteriyor. Kuşkusuz Kürt halkına karşı savaşı dayatanlar da, yürüttükleri bu savaşın kendileri için biçtiği bedeli ödemek durumunda kalacaklar ve sonuçlarına katlanacaklardır.

II

Federal Başsavcılık, "bu dava açıldıktan sonra PKK kaynaklı hiçbir öldürme olayı meydana gelmedi" diyor. Bu oldukça ilginç bir saptama oluyor. Bir kere, Federal Başsavcılık yanılıyor, bu dava açıldıktan sonra değil, Ekim 1987'den sonra PKK'nin adının bu tür öldürme olaylarına alet edilemediği görülüyor. Yani kendilerinin ve müttefiklerinin PKK içine sızdırdığı Ali Çetiner gibi ajan-provokatörler PKK içinden temizlenmeye başlandıktan itibaren PKK'nin bu tür provokasyonlara muhatap olmadığı görülüyor. Fakat bundan daha da önemlisi şu: Bu dava bir hukuk davası mıdır, yoksa bir rehine davası mıdır? Federal Başsavcılık eskiden "hukuk davası olduğunu" söylerdi; şimdi farklı şeyler söylüyor. "Bu dava açıldıktan sonra PKK kaynaklı hiçbir öldürme olayı meydana gelmedi" demek, "ben bu davayı PKK'nin adam öldürmesini engellemek için açtım" demek oluyor. Bu da, davanın hukuk davası olmadığı, tersine PKK'ye karşı bir şantaj ve rehine davası olduğu anlamına geliyor. Geçmişte biz bunu söylediğimizde bize karşı çıkılıyordu. Şimdi Federal Başsavcılık gerçeği böylece itiraf etmiş oluyor.

Federal Başsavcılık, PKK'ye karşı böyle bir rehine davası açabildiğine göre, mutlaka PKK'ye karşı başka biçimlerde daha fazla mücadele de etmiştir. Daha önce izah ettiğimiz Kürtlere karşı tarihi savaş durumu, Kürt gerçeğini ve ulusal iradesini ortaya çıkaran güç olması nedeniyle PKK'ye karşı savaşta daha da belirginlik kazanmıştır. Bu nedenlerle, Almanya ve Batılı devletlerin, ondört yıldır PKK'ye karşı yürütülen savaştaki paylarına ve PKK'yi tasfiye çabalarındaki rollerine biraz daha yakından bakmak yararlı olacaktır.

Biz, daha önceki kapsamlı açıklamalarımızda, 12 Eylül faşist-askeri darbesi temelinde ve bu davanın açıldığı 1988 yılına kadar, Almanya ve diğer Batılı devletlerle TC'nin ittifak halinde, genelde Türkiye ve Kürdistan sol hareketlerine ve özelde de PKK hareketine yönelik olarak yürüttükleri tasfiye mücadelesini ayrıntılı olarak izah etmiştik. NATO ittifakı temelinde Türkiye ve Kürdistan sol güçlerine karşı nasıl planlı mücadele edildiğini, 12 Eylül rejimi Türkiye ve Kürdistan'da baskı ve işkenceyi dayatırken Avrupa'nın nasıl rahat yaşama ve pasifize edilme alanı olarak kullanıldığını, örgütlü güçlerin tasfiye edilebilmesi için nasıl çok çeşitli komplo ve provokasyonlara başvurulduğunu, bu konuda Papa suikasti olayından nasıl yararlanılmaya çalışıldığını, devrimci çalışma, örgütlenme ve birlik girişimlerinin nasıl engellendiğini, yine özel olarak PKK'ye karşı ve onu Avrupa'ya çekip denetim altına alabilmek için ne tür girişimlerde bulunulduğunu, 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nı engelleyebilmek için Semir provokasyonunun PKK'ye nasıl dayatıldığını, tasfiye edilmiş Türk ve Kürt sol güçlerin PKK'ye karşı nasıl kullanıldığını, Palme cinayeti çerçevesinde PKK'yi "terörist örgüt" ilan edebilmek için çok çeşitli çevrelerin birleştirilmesi temelinde nasıl yoğun çaba harcandığını, PKK'nin 3. Kongre sonrasında geliştirdiği atılım karşısında sorunun NATO düzeyinde görüşülüp bu temelde PKK'ye karşı bir mücadele planı oluşturulduğunu, Temmuz 1987'de Kürdistan'da Olağanüstü Hal uygulamasının bu plan çerçevesinde başlatıldığını ve nihayet 1988 başında gündeme gelen bu davanın da bu planın bir parçası olarak açıldığını, bütün bunların birbirleriyle bağlılık içinde nasıl geliştirildiğini açık olarak belirtmiştik.

Peki bu süre için, 1988 yılından beri geçen süreçte öğrendiğimiz yeni bilgiler nelerdir? Birincisi, 1984 yılında Ali Çetiner ile Semir'in anlaşmalı ve ortak hareket ettiğidir; bunun Ali Çetiner, kendisi de söyledi. Böylece Semir dışardan PKK'ye karşı mücadele ederken, birbirleriyle anlaşmalı olarak onun devamını da içerden Ali Çetiner'in yürütmesi durumunun yaşandığı gerçeği ortaya çıktı. Yani Ali Çetiner'in, en azından o zamandan sonra PKK içinde başka güçlerin ajanı olarak bulunmuş ve PKK içinde PKK'ye karşı gizli mücadele yürütmüştür. Diğer bir yeni bilgi ise, İsveçli polis memurlarının, Semir ve arkadaşlarıyla birlikte çalıştıklarını söylemesidir. Bu durumda Semir ve arkadaşlarının ve bu arada Ali Çetiner'in de, çeşitli devletlerin istihbarat örgütleriyle birlikte çalıştıkları, dolayısıyla Ali Çetiner'in PKK içindeki ajanlığının çeşitli devletlerin ajanlığı biçiminde olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Zaten Danimarkalı polis memuru da bu tür Türk ve Kürt güçlerini ajan olarak çalıştırdıklarını söylemiş ve bunun genel bir uygulama olduğunu böylece açığa vurmuştu. Başka bir yeni bilgi de Danimarkalı polis memurunun, burada, 1986 yılında ve daha sonraki yıllarda çeşitli Avrupa devletlerinin istihbarat örgütleriyle PKK konusunda birçok ortak toplantı yapmış olduklarını söylemesidir. Bütün bunlardan ortaya şu sonuçlar çıkıyor: PKK'nin 15 Ağustos 1984'te Kürdistan'da silahlı devrimci direnişi başlatmasından sonra çeşitli Avrupa devletlerinin istihbarat örgütleri, birbirleriyle işbirliği içinde ve birçok Türk ve Kürt gücünü de kullanarak, Avrupa'da PKK'yi "terörist örgüt" ilan edebilmek için, PKK içinden ve dışından çok yoğun bir çaba harcamışlar ve yoğun bir mücadele yürütmüşlerdir. PKK'ye karşı gerçekleştirilen komplo ve provokasyonların arkasında ve yine PKK aleyhinde yürütülen çok yoğun propagandanın arkasında böylece çok değişik güçlü ve çok yönlü bir çaba vardır. Bu çaba, PKK dışında yürütüldüğü gibi, PKK içine ajanlar sızdırılarak da yürütülmüştür. Zaten 1988 yılı yazında ve bizim tutuklanmamızın hemen sonrasında "PKK'yi ele geçirdik, PKK biziz" diye bir ajan grubun ortaya çıkması bunu açıkça göstermektedir.

Öyle anlaşılıyor ki, çeşitli Avrupa devletlerinin istihbarat örgütleri PKK'ye karşı mücadelede oldukça zorlanmışlardır. PKK'yi denetim altına alamadıkları gibi, onu "terörist örgüt" ilan edebilmek için de materyal bulmakta büyük zorluk çekmişlerdir. Bu konuda el attıkları ve umut bağladıkları birçok şey istedikleri sonucu vermemiştir. Nitekim çok uzun süreli bir çalışma ve hazırlık sonrasında ancak acemice düzenlenmiş bir komplo ile bu davanın açılmasına ulaşabilmişlerdir. Şimdi bu davanın başlangıçta nasıl açıldığı, ilk tutuklamaların nasıl yapıldığı, tutuklananların ilk tutuklanma sırasında nelerle itham edildikleri adeta unutulmuş gibi görünüyor veya unutulması isteniyor. Bu davanın başlatılmasına vesile yapılan Nusret Arslan adındaki kişinin, Türkiye'de ve Türk özel savaş yönetimi tarafından bizzat hazırlanarak Almanya'ya gönderilmesi gerçeği, çok açık bir biçimde ortaya çıkmış olan bu gerçek şimdi hatırlanmak bile istenmiyor.

Önceden planlanmış bir komplo ile yaratılan bu davanın, PKK'yi tamamen bitirme ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini bastırma, TC Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in deyimiyle "29. Kürt isyanı"nı bastırma amacını taşıyan bir planın parçası olduğunu biliyoruz. Bu plan, NATO çerçevesinde 1987 yılında hazırlanmış ve "Olağanüstü Hal ilanı" ile uygulamaya konularak 1989 yılına kadar PKK'yi yok etmeyi öngörmüştü. Bu plana göre, TC kuvvetleri tarafından Kürdistan'da gerillanın ezilmesi, PKK'nin Ortadoğu'daki varlığının çeşitli biçimlerde etkisiz kılınması ve bu dava ile Avrupa'da PKK'yi destekleyen güçler tutuklanarak ve yine Avrupa'da önceden hazırlanmış ajan bir grup "yeni PKK" olarak ortaya çıkarılarak bunlar kanalıyla PKK taraftarlarının denetim altına alınması, böylece PKK'nin tümden yok edilmesi hedeflenmişti. Bu hedefler doğrultusunda ve varılan işbölümü temelinde TC ve Avrupa devletleri gerekli gördükleri bütün çalışmaları yaptılar, fakat hedeflerine ulaşamayarak plan-

"PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi geliştikçe, bu savaş durumu çeşitli biçimlerde açığa çıkmaya başladı. NATO çerçevesinde ve NATO'nun onayıyla Almanya Federal Cumhuriyeti'nin açtığı bu dava da, işte bu savaş durumunun bir parçasıydı, mücadelenin belli bir düzeyinde ortaya çıkan önemli bir halkasıydı."

ladıkları amaçlarında başarılı olamadılar. Böylece "PKK'yi yok etmek" gibi çok büyük bir iddiayla ortaya çıkan ve kamuoyuna da yansıtılan bu dava, daha 1989 yılının sonuna gelindiğinde esas açılış amacında başarısızlığa uğramış ve boşa çıkmıştı.

1990 yılından itibaren, hem dünyadaki gelişmeler ve hem de Körfez Savaşı nedeniyle Kürdistan'daki savaş daha değişik boyutlarda sürdü. TC, bu ortamdan yararlanarak Kürdistan'da uluslararası anlaşmalara uymayacağını ilan etti. Bu açık bir savaş ilanı anlamına geliyordu ve Körfez Savaşı'na dayanarak TC'nin "PKK'yi bitirme" umutlarını gerçekleştirmeyi içeriyordu. Fakat TC'nin bu umutları da gerçekleşmedi, tersine bu süreçte PKK daha da güçlendi. Bu durum karşısında müttefiklerini yeniden imdada çağıran TC, ancak ABD ve diğer Batılı devletlerin desteğiyle PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş devriminin tüm Kürdistan'a egemen olmasının önlenebileceği görüşünü ortaya koydu. Bu temelde Kürdistan'a çok uluslu Çekiç Güç yerleştirildi, TC'ye daha fazla yardım ve destek verildi, Güney Kürdistan'da uluslararası statüsü olmayan bir siyasal oluşum yaratılarak PKK'nin ulusal birlik çalışmalarının önüne geçilmek istendi ve bu oluşumdan TC'ye ve emperyalist devletlere kadar uzanan çok uluslu geniş bir cephe oluşturularak bu cephe temelinde PKK'nin bitirilmesi hedeflendi. Bu temelde süren mücadele Ekim 1992'deki Güney Savaşı'na vararak bu savaşta yoğunlaştı. Ancak çok uluslu karşı-devrim cephesi bu savaşta da sonuç alamadı, amacına ulaşamadı. PKK'nin etkin direnişi ve esnek politik yaklaşımı, bu savaşın sonuçsuz kalmasına ve oluşturulan gerici cephenin parçalanıp zayıflamasına yol açtı. Böylece PKK; kendisine yönelik kuşatmadan bir kez daha siyasal güçlenme sağlayarak çıkmayı başarmış oldu.

Almanya Federal Cumhuriyeti, bu süreçte de TC'ye yardım ve desteğini artırarak sürdürdü. Oluşan uluslararası gerici cepheye bu biçimde, Doğu Almanya'dan kalan tüm silahları TC'ye hibe biçiminde vererek katıldı. Bir yandan da bu davayı bir şantaj ve rehine davası olarak sürdürdü ve bizleri rehine olarak böyle tuttu. Zaten davanın başlangıçtaki amaçları boşa çıkmış ve geri planda böyle bir dava haline gelmişti. Bu süreçte dava adeta çeşitli güçlere karşı pazarlık konusu yapıldı. TC devletine karşı, "PKK'ye yönelik mücadele ediyorum, işte davayı südürüyorum" denilerek çeşitli biçimlerde kullanıldı. Yine Almanya Federal Cumhuriyeti yöneticileri tarafından PKK'ye karşı da kullanıldı veya kullanıldığı sanıldı. Bu davanın PKK'yi geriletemediği artık ortaya çıkmıştı; ancak davanın sürdürülmesi ve bizlerin böyle tutulması ile PKK'nin çeşitli yönelimlerinin engellendiğine inanıldı. İşte Federal Başsavcılığın yaptığı belirleme bu anlama geliyor ve buradan ortaya çıkıyordu. Gerçek böyle olmasa ve PKK bu davadan böyle etkilenmese de, davanın yürütücüleri bu biçimde PKK'yi engellediklerini sandılar ve buna inandılar. Bu biçimde davayı sürdürüp 1992 sonunda PKK'nin bitişini beklediler. Ancak bu olmayınca ve 1993'e PKK daha da güçlü girince, artık bu davanın PKK'ye karşı şantaj ve rehine niteliği de kalmadı; bu tür nitelikleri tümden ortadan kalktı. Ve hiçbir değeri kalmadı. Bu nedenle, Federal İçişleri Bakanlığı'nın PKK ve ERNK'yi yasaklama ve Kürt derneklerini kapatma kararı çıkarıldı ve PKK'ye karşı bu temelde mücadele edilmesi gerekli görüldü. Aslında Federal İçişleri Bakanlığı'nın bu yasak ve kapatma kararı, bu davanın sonuçlanması sonrasında ve bunun kararına dayanılarak çıkarılacak ve böylece hukuksal kılıf geçirilmiş olacaktı. Fakat bu da başarılamadı; davanın sonuçlanması gerçekleştirilemedi ve PKK'ye karşı mücadele açısından yasak ve kapatma kararının da daha fazla geciktirilmesi mümkün değildi.

Bunları biz uydurmuyor ve iddia etmiyoruz; Federal İçişleri Bakanlığı'nın 22 Kasım 1993 tarihli kararında da bunlar belirtiliyor. Bakanlık kararının "D" bölümünün ilk iki cümlesi şöyle: *"PKK ile ona dahil olan ve onun yan örgütlerinin faaliyetleri sadece bir yasaklama yoluyla etkili bir şekilde engellenebilir. Daha önceki faaliyetlerden dolayı PKK ile ona dahil ve onun yan örgütleri olan sorumlulara karşı açılan ceza davaları sakıncalı bulunan faaliyetlerin durdurulmalarını sağlamadı."* Bu cümleler son derece açık ve anlaşılırdır. Bu davayı, PKK'nin kendilerince sakıncalı gördükleri faaliyetlerini durdurmayı sağlaması için açıp yürüttüklerini, ancak artık bunu sağlamaya yetmediğini ve sadece yasaklamanın etkili bir şekilde PKK faaliyetlerini engelleyebileceğini belirtiyor. Federal Başsavcılık tarafından belirtilen hususu daha da açıkça ortaya koyuyor. Federal Başsavcılığın ve Federal İçişleri Bakanlığı'nın bu belirlemelerinden sonra artık bu davanın bir hukuk davası olduğunu kim söyleyebilir? Bu belirlemeler, davanın bir rehine davası olduğunu açıkça ifade ediyor. Federal İçişleri Bakanlığı'nın kararı, bir başka yerde de, "-*PKK'nin... servetine el konularak müsadere edilir"* diyor. Bay Bakan'a sormak gerekiyor: Acaba bizler de "el konularak müsadere edilenler"den miyiz?

"PKK kendini bir sosyalist parti olarak tanımlıyor ama, başkalarının kendine atfettiği gibi bir sosyalist parti ve özellikle Federal Başsavcılığın çok sevdiği türden bir 'ortodoks komünist parti' olarak tanımlamıyor. Tersine 'ortodoks komünizm' denilen Sovyet sistemini daha başından itibaren çok önemli noktalarda eleştirerek gelişen bir parti oluyor."

III

Almanya Federal Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı'nın 22 Kasım 1993 tarihli PKK, ERNK ve çeşitli Kürt derneklerine yönelik yasaklama ve kapatma kararı üzerinde biraz daha durmamızda yarar var. Çünkü bu karar, aynı zamanda bu dava için de verilmiş bir karar oluyor. Bu davanın 1988 yılında açılıp bugüne kadar sürdürülmesi ile Kasım 1993'te çeşitli derneklerin kapatılması olayları, aynı çizgide, aynı amaç doğrultusunda ve birbirini tamamlayan olaylar biçiminde gerçekleşiyor. Biz, daha önceki kapsamlı açıklamalarımızda, bu davanın 15-20 kişi için açılan bir dava olamadığını, esasında binlerce insanı içine aldığını, ancak "terörizm" suçlaması çerçevesinde kamuoyu nezdinde inandırıcı olmayacağı için böyle bir grup insanla sınırlı tutulduğunu ve bu davanın sonuçlarının binlerce insanı ve giderek bir halkı ilgilendireceğini belirtmiştik. Şimdi Federal İçişleri Bakanlığı'nın mevcut yasaklama ve kapatma kararı, bizim bu belirlemememizin gerçekleştirilmesi oluyor.

Federal İçişleri Bakanlığı'nın kararına göre, PKK ve diğer yasaklanan derneklerin faaliyetleri "ceza yasalarına aykırıdır, halkların dostluğu düşüncesine zıt düşmektedir, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin iç güvenliği, kamu düzeni ve diğer önemli çıkarları için tehlike teşkil etmektedir." Yasak kararının dayandığı ana suçlamalar bunlar oluyor ve bunlar bu davanın da ana ithamlarını oluşturuyor. Bunlara bağlı olarak pratikte işlenmiş birçok "suç" sıralanıyor. Bu ana bölümleri kısaca işlememizde ve bakanlığın belirttiği ilginç suçlardan bazılarına bakmamızda yarar var.

"Ne kadar PKK'li olup olamadığımız PKK içinde bile hala tartışılıyor, durumumuz gerçek PKK'li olamamaya örnek olarak gösteriliyor. Gerçek durum bu iken, bizim gibi yarım PKK'lilerden bu kadar etkilendiğine göre, Federal Başsavcılık bir de gerçek PKK'lilerle karşılaşsaydı acaba ne yapardı?"

Önce şunu belirtelim ki, eğer ceza yasalarına aykırı bir davranış ve bu temelde işlenmiş bir suç varsa, bunları tespit etme ve cezalandırma işi mahkemelere ait olmalıdır. Oysa kapatılan derneklere karşı böyle yapılmıyor. Almanya Federal Cumhuriyeti'nin yasaları çerçevesinde kurulmuş olan derneklerin hem suçlarını belirleme işini, hem de cezalarını verme işini İçişleri Bakanlığı yapıyor. Eğer bu dernekler gerçekten ceza yasalarına göre suç işlemişlerse mahkemede yargılansınlar; böyle yapılmadan niye peşinen kapatılıyorlar? Bir ülkede hem suç işlendiğini tespit etme işini ve hem de gereken cezayı verme işini hükümet, hatta bir bakanlık yaparsa, o zaman çokça sözü edilen hukuk devletinden nasıl bahsedilebilir? Gerçek olan şu ki, bakanlığın iddiasının bu bölümünün hiçbir geçerliliği bulunmuyor ve sadece propaganda işleviyle ve kapatma kararını güçlendirmesi amacıyla ileri sürülmüş oluyor.

"Halkların dostluğu düşüncesine zıt düşmek" veya "...Kürtlerin ve Türklerin barışçıl bir arada yaşamalarını bozmak" konusuna gelince, bu konu bizler için, PKK için çok önemlidir ve sanıyoruz bu konuda Kürtleri ve PKK'yi itham etmek en azından insafsızlıktır, vicdansızlıktır. Eğer bilinçli bir çarpıtma yapılmıyorsa, o zaman ortaya şu çıkıyor: Kürtlerin durumunu ve Kürdistan'ı görmeden, incelemeden, karşı karşıya oldukları uygulamaları bilmeden, uzaktan yarım yamalak bilgilerle ve Avrupa ölçüleriyle Kürtler üzerinde doğru görüş ve hüküm geliştirmek mümkün değildir. Bir an için ve örnek olarak şöyle düşünelim; Fransa devletinin Almanya'yı işgal ettiğini, Alman toplumunun bütün örgütlenmesini dağıtıp yerine kendi örgütlenmesini geçirdiğini, Alman ulusal-kültürel değerlerine ve Alman varlığına ait her şeyi yasakladığını, burası Almanya değil Fransa'dır ve sizler Alman değil Fransızsınız ve Fransız olmaya mecbursunuz dediğini, Almancayı yasaklayıp her şeyi Fransızca yürüttüğünü ve ayrıca Alman olmayı müthiş aşağılayıp "Ben Almanım" demeyi suç saydığını varsayalım. Böyle bir koşulda Alman bireyleri ve Alman toplumu ne yapar? Bu soruyu herkese soruyoruz. Böyle bir durumda Almanlar ne yaparlarsa, şimdi Kürtler de işte onu yapıyorlar.

Örneğimize devam edelim. Az önce belirttiğimiz koşulları Alman toplumunun kabul etmediğini, ulusal kimliklerine ve özgürlüklerine sahip olmak istediklerini, bu tür istem ve girişimlerin hepsini Fransızların şiddetle cezalandırdığını, Fransız yönetiminin bu baskı ve şiddetine karşı Almanların da örgütlenip şiddet uygulamaya ve özgürlük istemiyle şiddet de dahil her türlü mücadeleye giriştiğini, giderek yoğunlaşan bir savaşın geliştiğini, Alman toplumu ezici bir çoğunlukla ulusal kimlik ve özgürlük istediği için Fransız yönetiminin halka yönelik baskı ve katliam uygulamalarına başvurduğunu, Almanya'da halka yönelik uygulanan bu katliamları İngiltere'de bulunan Almanların protesto edip kamuoyu nezdinde teşhir etmeye çalıştıklarını, bu durum karşısında İngiltere yönetiminin protestocuları kınayarak onların derneklerini kapattığını ve ulusal kimlik ve özgürlük için mücadele eden Almanları halklar arasındaki dostluğu baltalamakla veya Almanlarla Fransızların barışçıl bir arada yaşamalarını bozmakla suçladığını düşünelim. Bu durumda gerçekten suçlu ve sorumlu Almanlar mı olur? İngiltere yönetimi gerçekten adil, doğru ve haklı davranmış mı olur? Kürtler, TC devleti ve Almanya arasında gelişen son durum işte bunun gibidir ve kısaca böyle formüle edilebilir.

Kürtler, dünya uluslar topluluğu içinde bir yere, bir ulusal özgürlüğe sahip olmayan, dili ve kültürü yasaklanan, bölünen, paylaşılan, sömürgeleştirilen ve üzerlerinde birçok biçimde soykırım uygulanan, böylece tarihten silinmek istenen bir toplumdur. PKK, işte bu soykırımı durdurmaya ve Kürtlere biraz ulusal kimlik ve özgürlük kazandırmaya çalışıyor. Kürtler hiçbir ulusal topluluğu inkar etmiyor, kendisi inkar ediliyor; hiçbir ülkeyi işgal etme gibi bir emeli yok, kendisi işgal altında. PKK Türklere karşı değil, Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğe karşı; Türklere düşmanlık yapmıyor, Kürdistan'daki sömürgeci egemenliği yıkıp özgür gelişme ortamı yaratmak istiyor. PKK gerillası içinde yüzlerce Türk genci var; yine Azeri, Fars, Arap, Süryani, Ermeni, Grek ve hatta Alman gençleri bile var. Bu durum, şimdiye kadarki Kürt örgütleri içinde ilk ve yalnız PKK'de bulunuyor. Örneğin Barzani kuvvetleri içinde Kürtlerden başka kimse olmamıştır ve şimdi de yoktur. PKK ve Kürtler, eşit ve özgür temellerde Türklerle yan yana, birlikte yaşamaya hazırdırlar; böyle bir yaşama hazır olmayan TC devletidir. Gerçek böyleyken, PKK'yi ve Kürtleri "halkların dostluğunu bozmakla" itham etmek acaba maksatsız olabilir mi?

Aslında halklar arasında dostluğu bozmaktan da öteye, Kürt halkının varlığını inkar eden, onun üzerinde kurduğu sömürgeci egemenliğini vahşi soykırım düzeyinde sürdürerek Kürt halkını tarihten silmek isteyen güç TC devletidir. Anadolu ve Mezopotamya tarihte halklar mozayiği olarak bilinir, fakat bu ucube TC devletinin yetmiş yıllık egemenliği altında bir halklar mezarlığı haline getirilmiştir. Türkten başka hiç kimsenin varlığı ve hakkı kabul edilmiyor. 1990 yılındaki TC Başbakanı "Herkes Türk olmaya mecburdur" diyordu. TC Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e göre, Kürt demek "fitne" demektir. Fitne, bulunduğu ortamı bozan ve hemen yok edilmesi gereken şey anlamına geliyor. Demirel, Güney Kürdistan'daki mevcut siyasi oluşumu da "fitne" olarak görüyor ve en kısa zamanda yok edilmesi için binbir türlü oyun ortaya koyuyor. TC devletinin ideolojisine göre Kürt halkı bulunmuyor ve Kürtler, "karda yürürken kartkurt sesi çıkardıkları için kendilerine Kürt denilen dağlı Türkler" oluyor. TC devleti, bu bakış açısını bir milim bile değiştirmemiş bulunuyor ve bu bakış açısına ters düşünen, konuşan, davranan herkes üzerinde müthiş bir terör uyguluyor. Ve bu terörün dünya kamuoyu tarafından duyulmamasını ve buna karşı çıkılmamasını istiyor. Almanya'da Kürdistan Haber Ajansı'nın kapatılması, işte bu istemin gereğinin yerine getirilmesi anlamına geliyor. TC devleti, böyle bir resmi ideoloji ile Kürtler üzerinde soykırım uygularken, aynı zamanda NATO üyesi ve Almanya Federal Cumhuriyeti'nin çok yakın müttefiki oluyor. TC ordusu, kırk yıldan beri, postalından kepine kadar başta ABD ve Almanya olmak üzere NATO devletleri tarafından donatılıyor. Özellikle son yıllarda Avrupa'da gerçekleştirilen silah indirimi nedeniyle ortaya çıkan tüm fazlalar TC ordusuna veriliyor. NATO tarafından donatılan TC ordusu, "benim topraklarım" dediği Kürdistan'ın dağını ve taşını bu silahlarla her gün bombalıyor. Kürt köylerini bu silahlarla yakıp yıkıyor. Cizre, Şırnak ve Lice örneklerinde görüldüğü gibi Kürdistan'ın kent ve kasabalarını bu silahlarla harabeye çeviriyor. Öldürdüğü insanları bu araçlarla sürüklüyor, insan cesetlerini bile parçalayarak katlettiği insanlara bir mezarı bile çok görüyor. Kısaca, eşine ender rastlanır türden bir soykırım savaşı yürütüyor ve bu savaşı sürekli tırmandırıyor. İşte NATO desteğinde TC devletinin Kürdistan'da gerçekleştirdiği tüm bu uygulamalar, Almanya Federal Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı'na göre "halkların dostluğu düşüncesi"nin hayata geçirilmesi oluyor. Federal İçişleri Bakanlığı'na göre, TC devletinin Kürtler üzerinde inkar ve imha siyaseti uygulaması, Kürtleri sömürgeci imha savaşı altında tarihten silmeye çalışması, Kürt ulusal-kültürel varlığını tümüyle yasaklayarak yok etmek istemesi, Kürt halkına karşı asimilasyon ve katliam yöntemleriyle süren bir soykırım yürütmesi, her türlü silahla Kürdistan'ın dağını, köyünü, kentini her gün harabeye çevirmesi, TC egemenliği altında Kürtlerin ve Kürdistan'ın bu durumu yaşaması "halkların dostluğu düşüncesine uygun" oluyor; fakat PKK tarafından bu vahşi soykırıma karşı çıkılması, Kürtlerin ulusal kimlik ve özgürlüğünün kazanılmak istenmesi, Türk sömürgeciliğine karşı ulusal kurtuluş savaşı yürütülmesi, Kürt halkının bağımsız ve özgür gelişmesinin yolunu açmak için çalışılması ve TC'nin katliamlarına tepki gösterilmesi ise "halkların dostluğu düşüncesine zıt düşüyor." Bu kadar gözükaralığa da pes doğrusu! Peki Kürtler yok olursa halkların dostluğu gerçekleşmiş mi oluyor? Kürt halkının varlığını bile kabul etmeyen TC devleti halkların dostluğunu mu inşa ediyor ki PKK bozsun? Soykırımın adı ne zamandan beri "halkların dostluğu" oldu? "Hem suçlu hem güçlü olmak" işte buna denir!

Gerçek şu ki, TC devletinin Kürt halkına karşı mevcut tutum ve uygulamaları bir insanlık suçu oluşturuyor. Bir ulusu inkar ve imha etmek, asimilasyona ve katliama dayalı soykırım

uygulamak insanlık suçudur. Ve TC devletini destekleyenler gerçekte bu suça ortak oluyorlar. Aslında gerçeğin böyle olduğunu ve bir soykırımı destekler durumda bulunduklarını Federal İçişleri Bakanlığı da biliyor ve bu durumun ağır sıkıntısını yaşıyor. Ayrıca TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü soykırım savaşı, Avrupa'nın ve Almanya'nın demokratik kamuoyuna yansıyor ve bu kamuoyunda yankı yapıyor; bu kamuoyu TC ile birlikte ona destek veren Avrupa devletlerini de suçluyor ve TC'ye destek verilmemesini istiyor. Bu durumda Almanya ve Avrupa devletlerini ciddi biçimde sıkıştırıyor. Almanya Federal Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı, kamuoyu tarafından geliştirilen böyle bir baskı altında olduğu için, soykırımı uygulayan bir gücü destekler konumda olduklarını gördüğü için Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine "terörizm" der ve Kürt derneklerini kapatırken Alman kamuoyu tarafından eleştirileceğini ve suçlanacağını bildiği için, yasaklama kararında PKK faaliyetlerinin "halkların dostluğu düşüncesine zıt düştüğünü" belirterek kitleleri yanıltmaya ve böylece kendilerine yönelik eleştiri ve suçlamaları azaltmaya çalışıyor. Kendilerinin Kürdistan'daki soykırıma destek olduklarını gizleyebilmek için, PKK ve Kürtleri "halkların dostluğunu bozmakla" itham ediyor. Zaten PKK ve ERNK'nin yasaklanması ve Kürt derneklerinin kapatılması da, Kürdistan'daki soykırımın Alman kamuoyuna yansımasını önleme amacını taşıyor; çünkü, Kürdistan'da yaşananları en yoğun bir biçimde bunlar yansıtıyorlar Alman kamuoyuna. Bunları kapatıp Kürdistan'daki katliamların Alman kamuoyuna yansımasını azaltarak ve gerçek dışı ithamlarla kitleleri yanıltarak, kendilerine yönelik eleştiri ve suçlamaları önlemek istiyorlar. Demek ki, Federal İçişleri Bakanlığı'nın yasaklama kararındaki "halkların dostluğunu bozma" ithamı da, gerçekte kendi suçluluklarını gizlemeye yönelik ve kitleleri yanıltmayı amaçlayan, PKK aleyhinde bir propaganda oluyor.

Biz, daha önceki açıklamalarımızda, Almanya'daki Kürt topluluğunun faaliyetlerini, Alman demokrasisi için yeni bir renk, bir çeşitlilik, bir canlılık ve heyecan kaynağı olarak tanımlamıştık. Fakat Alman yöneticileri, ısrarla bunun "iç güvenlik ve kamu düzeni için bir tehlike olduğunu" söylüyorlar. Bu da aslında maksatlı ve propagandaya yönelik bir söylem oluyor. Peki, siyasal çerçevede Kürt topluluğunun faaliyetleri içinde hiç hata olmuyor mu? Elbette ki oluyor; bu kadar geniş bir siyasal hareketlilik ve Kürdistan'da yaşanan bu denli yoğun savaş ortamında hiç hata olmaz olur mu? Fakat bunlar çok fazla abartılmayacak durumdadır ve genelde bir düzen ve seviye vardır. Zaten Federal İçişleri Bakanlığı da, bu tür hareketliliğin en şiddetli olmayanlarını bile "taşkınlık" olarak tanımlıyor. Peki ulusal kimlik ve özgürlük mücadelesi veren bir halkın parçası olan bir topluluk bazı taşkınlıklar yaptı diye, hemen ulusal kurtuluş mücadelesini "terörizm" olarak nitelemek ve dernekleri yasaklamak mı gerekiyor? Kaldı ki bu tür taşkınlıkları Berlin'de gençler her gün yapıyorlar.

Almanya'daki Kürt topluluğunun siyasal ve kültürel faaliyetlerini "Almanya Federal Cumhuriyeti'nin iç güvenliği ve kamu düzeni için bir tehdit ve suç unsuru" olarak görmek ve göstermek doğru değildir. Zaten bütün çabalara rağmen bu yapılamıyor veya yapılmak istenince ortaya ilginç suçlamalar çıkıyor. Federal İçişleri Bakanlığı'nın 22 Kasım 1993 tarihli kararı bu bakımdan çok ilginç suçlamalar içeriyor. Bunlardan bazılarına bakalım: Bakanlık kararına göre, Feyka-Kürdistan'ın düzenlediği ve yüzbinden fazla insanın katıldığı İkinci Uluslararası Kürdistan Festivali'nde folklor yapılırken, bir figürde folklor yapanların dizilişi PKK harfleri biçimini alıyormuş ve bu suç oluyormuş! "İç güvenliği ve kamu düzenini tehdit eden" suçlardan biri işte bu oluyor! Amma büyük suç, amma büyük teröristlik! Çok şükür ki, bu harfler ortaya çıktığı sırada stadyum tahrip olmamış!

Federal İçişleri Bakanlığı, "Alman emperyalizmi" denilmesinden rahatsızlık duyuyor ve bunu belirtirken emperyalizm kelimesini tırnak içinde yazıyor; fakat kendisi PKK ve Kürtler için hemen her şeyi rahatlıkla söylüyor, bu konuda kendine her türlü hakkı tanıyor. İlginç bir yaklaşım olarak, Almanya'daki faaliyetleri değil de, PKK'nin Kürdistan'daki faaliyetlerini "terörist" olarak ifade ediyor. Tabii kendisi Kürdistan ülkesini kabul etmediği için, "...Türkiye'de terörist bir biçimde hareket eden PKK..." ve yine "...PKK'nin terörist faaliyetleri..." diyor. Kürdistan'da Kürt halkının ulusal kimliği ve ulusal özgürlüğü için savaşan gerillaya "terörist" demek, kelimenin tam anlamıyla emperyalist ve sömürgeci bir yaklaşım oluyor. Zaten Almanya Federal Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı da, Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğin pratik temsilcisi olan TC devletini neredeyse TC yöneticilerinden de fazla savunuyor. Örneğin, "asıl terörist Türk devletidir" diye pankart asılmasından rahatsızlık duyuyor ve bunu suç olarak görüyor. Yine "aşırı milliyetçi Türk devleti Kürt halkına karşı imha politikası uygulamaktadır" diye yazmayı Almanya'nın "iç güvenliği ve kamu düzenini tehdit eden suç" olarak görüyor. Köln'deki Kürdistan Komite'nin, yazılı bir açıklamasında, TC yönetimini muhalif gazetecilere karşı cinayet işlemekten geri kalmamakla suçlamasını, Kürdistan Komite'nin kapatılmasına neden olan bir "suç" olarak gösteriyor. Yani bu durumu asılsız görüyor. TC yönetiminin öldürülen muhalif gazeteciler olayında suçsuz olduğunu savunuyor. Oysa TC Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel böyle yapmıyor, TC yönetimini bu biçimde savunmuyor. Süleyman Demirel, bu konuda, "Onlar gazeteci değil, militandır" diyor. Ve arkasından da, "militanların kökünü kazıyacağız" diye ekliyor. Bu, Demirel'in, Kürt gazetecilerin öldürülmeleri olayını devlet adına üslenmesi anlamına geliyor. TC yöneticileri gazeteci cinayetlerini böyle üslenirken, Federal İçişleri Bakanlığı'nın bunu reddetmesi ve bir de bunu açıkladığı için Kürdistan Komite'yi suçlaması, herhalde biraz fazla işgüzarlık oluyor.

Almanya Federal Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı, varlığı inkar edilen Kürt halkının Avrupa'daki uzantılsı olan bir topluluğun, siyasal propaganda içermesi anlamında sembolik olarak seçim yapmasını da "suç" kategorisi içine alıyor. Köln'deki Kürdistan Komite'nin, Kürdistan'daki ARGK Karargahı'nın yaptığı "Türkiye'nin turistler için tehlikeli olduğu" biçimindeki açıklamayı yayınlamasını ve Alman kamuoyuna duyurmasını, "kamuoyunu etkilemek ve Türk-Alman ilişkilerine zarar vermek" kapsamında suç olarak görüyor. Halbuki bu, kamuoyuna yeterince yansımayan bir konuda Alman toplumunu bilgilendirmek ve onların güvenliğine hizmet etmek anlamına geliyor. Kürdistan Komite'nin bunu yayınlaması değil, yayınlamaması Alman toplumuna zarar verirdi ve olumsuz bir davranış olurdu. Örneğin, 14 Ocak 1994 tarihli Özgür Gündem gazetesinin verdiği habere göre, Almanya Federal Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı, Türkiye'yi ve özellikle 22 Kürt kentini tehlikeli görerek Almanların Türkiye'ye gitmemesini ve gidenlerden devletin sorumlu olmayacağını açıklamış. Bu karar ve açıklamanın TC devleti tarafından olumsuz karşılanacağı ve bu nedenle Türk-Alman ilişkilerine zarar vereceği kesindir. Peki bu durumda, Federal İçişleri, "Türk-Alman ilişkilerine zarar verdi" diyerek Dışişleri Bakanlığı'nı kapatmayı da düşünüyor mu?

Federal İçişleri Bakanlığı'nın kapatma kararındaki Berxwedan gazetesine ve Kürdistan Haber Ajansı'na ilişkin bölümler çok daha ibret vericidir. Berxwedan gazetesinin, PKK Genel Sekreteri ile röportaj yaparken "Sayın Önder" diye hitap etmesi kapatma gerekçesi oluyor. Bu gazete ve ajansın, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin propagandasını yapması "suç unsuru" olarak görülüyor. Aynı yerde çalışan bu iki kuruluştan, bir gün, "Türk günlük gazetesi Hürriyet"in Almanya'daki bir bürosuna bir haber fakslanıyor. Haber "PKK Avrupa Temsilciliği"nin açıklamalarını içeriyor. Federal İçişleri Bakanlığı tarafından, bu da suçlamak için dikkate değer bulunuyor. Bir haber ajansının veya ajans da çalıştıran bir gazetenin başka gazetelere haber geçmesi kadar doğal bir şey olabilir mi? Fakat bir gazete merkezinin, bir ajanstan gelen bir haberi alıp da içişleri bakanlığına iletmesi de bu denli doğal bir olay mıdır? "Türk günlük gazetesi Hürriyet"in büroları, aynı zamanda Federal İçişleri Bakanlığı'na bağlı çalışan istihbarat büroları mı oluyorlar?

Federal İçişleri Bakanlığı'nın yasaklama kararı için gösterdiği benzer "suç gerekçeleri"nden daha çok bahsedilebilir, fakat gereksizdir. Ve bunların, "Almanya Federal Cumhuriyeti'nin iç güvenliği ve kamu düzeni için tehlike" teşkil etmediği ve de edemeyeceği açıktır. Bu nedenle, bakanlığın yasaklama ve kapatma kararının gerçek gerekçesi bu da değildir. O halde esas gerekçe olarak geriye, Almanya'nın "diğer önemli çıkarları" kalıyor. Ve bu "önemli çıkarlar" da, Almanya'nın Türkiye ile ilişkileri ve Türkiye'deki çıkarları oluyor. Almanya'da PKK ve ERNK'nin yasaklanması ve Kürt derneklerinin kapatılması bu emperyalist çıkarlar gereği olarak gerçekleşiyor. Zaten Federal İçişleri Bakanlığı da bunu gizlemiyor ve bu konuda son derece açık davranıyor. "Federal Almanya'nın dış siyasi menfaatlerini tehlikeye sokmaktadır. Önemli bir ölçüde Türk devleti ile olan ilişkilerini rahatsız etmektedir" diyerek ve bu kararın Türk hükümetinin isteği ve zorlaması ile gündeme geldiğini açıkça söyleyerek bu gerçeği belirtiyor. Almanya'daki Kürt derneklerinin yasaklanması ve kapatılmasının tek gerçek nedeni işte bu oluyor ve diğer hususlar, bu esas nedeni biraz gölgelesinler diye bunun yanına ekleniyor.

Şimdi sanıyoruz, PKK de, Almanya'nın Türkiye ile ilişkileri hiç olmasın veya Almanya Türkiye'den hiç çıkar sağlamasın demiyor; bildiğimiz kadarıyla, sadece, bu ilişkiler Kürt halkının yok sayılması ve yok edilmesi temeli üzerine oturmasın, Kürt halkı üzerinde uygulanan sömürgeci imha savaşına aşırı destek sunmasın, Kürtlere karşı bir "Türk-Alman güvenlik anlaşması" biçimini almasın, TC'nin yürüttüğü soykırıma alet olunmasın diyor. Bu talep, son derece makul ve insani bir taleptir. Zaten PKK, Alman devletinin gerçek niteliğini, onun ne yapıp ne yapamayacağını çok iyi bilmektedir ve bu nedenle öyle fazla bir talepte bulunacak değildir. Ancak Almanya'nın Türkiye ile şimdiye kadarki ilişkileri Kürtlerin ulus olarak yok edilmesine hizmet etmektedir. Almanya'nın TC devletine verdiği yoğun ekonomik, siyasi ve askeri destek somut yaşamda Kürtlerin yok edilmesinde kullanılmakta ve bu da Almanya'yı Kürtler üzerinde uygulanan soykırıma alet etmektedir. Bu konuda Alman silahlarının Kürt halkına karşı yürütülen katliamlarda nasıl kullanıldığını bugün hemen herkes bilmektedir. Yine Almanya'nın bu son yasaklama ve kapatma kararı da, TC devletini Kürt halkına yönelik bu tarz katliamlara daha çok yöneltmekte, bu konuda cesaret ve onay vermektedir. Örneğin, Almanya'da derneklerin kapatılmasından hemen sonra, 10 Aralık 1993 tarihinde Türk polisi, Kürdistan'dan yoğun haber veren günlük gazete Özgür Gündem'in bütün bürolarını aynı anda basmış, bürolarda bulunan her şeyi tahrip etmiş veya el koymuş, yüzden fazla yazar ve muhabiri gözaltına almış ve böylece fiili olarak gazetenin yayınını engellemiştir. Başta Kürtler konusunda incelemeleriyle tanınan Türk Sosyolog İsmail Beşikçi olmak üzere onlarca yazar ve gazeteciye ağır hapis cezaları vererek cezaevlerine doldurmuştur. Türk özel savaş güçlerinin sivil Kürt halkına yönelik saldırılarında ve köyleri yakıp köylüleri zorla göç ettirme olaylarında gözle görülür bir artış olmuştur. Bütün bu uygulamaları, TC sınırından ikiyüz kilometre uzaktaki alanları savaş uçaklarıyla bombalamaya kadar vardırmış ve Güney Kürdistan'ın Süleymaniye kenti yakınları Türk savaş uçaklarınca yaygın olarak bombalanmıştır. Türk savaş uçakları mevcut sınırının ikiyüz kilometre dışını bombalarken, WDR Türkçe Servisi'nin verdiği habere göre, Ankara'daki Alman Büyükelçisi, bu olayı "Türkiye'nin iç işi" diyerek değerlendirmiştir. Bu durumda Ankara'daki Alman Büyükelçisi'ne göre, herhalde kendilerinin eski imparatorluk yapısına dönmüş olmalarından fazla etkilenmiş olacak, eski Osmanlı İmparatorluğu toprakları da TC'ye ait oluyor ya da TC devleti, dünyanın her tarafındaki Kürtlerin sahibi ve onlara her şeyi yapmaya hakkı olan güç oluyor! Ne diyelim; emperyalist çıkarlar kimsenin gözünü bu kadar karartmasın!

Dernek kapatmak gibi Almanya'yı kendi yasaları karşısında bile çok zor bir duruma düşüren karara yol açan Türkiye ilişkilerinin bir de tarihi geçmişi vardır. Bu tarihi geçmişin de olumlu bir geçmiş olmadığı, özellikle diğer devletlere ve halklara karşı bir işbirliği düzeyine geldiğinde dünya savaşı ve halkların katledilmesi gibi kötü sonuçlara yol açtığı bilinmektedir. Bu konuda 1. Dünya Savaşı, başta Ermeni, Grek ve Kürt halkları olmak üzere birçok halk üzerinde uygulanan katliamlar ve hatta Ermeni halkının durumunda olduğu gibi soykırım düzeyine varan uygulamalar sayılabilir. Türk-Alman ilişkileri temelinde 20. yüzyılın ilk çeyreğinde bunların gerçekleştiği ve bunların da insani açıdan suç oluşturduğu açıktır. Böyle tarihi bir suçluluk içinde olan TC devleti, aynı katliam ve soykırım çizgisini bugün de yürütmeye ve bu durumu dünyaya kabul ettirerek adeta dünyaya böyle bir ölçü dayatmaya çalışmaktadır. PKK ve Kürtlere yönelik politikalarının ve içte 12 Eylül rejimini olduğu gibi korumasının ortaya çıkardığı sonuç budur. TC'nin büyük bir inatla sürdürdüğü bu kör gidişe ortak olmamak, destek vermemek ve hatta teşvik edici davranışlarda bulunmamak gerekir. Almanya Federal Cumhuriyeti, Kürtlere karşı yürütülen soykırıma alet olacağına, TC ile ilişkilerine böyle yaklaşarak ve ilişkilerini bu temelde düzenleyerek anlamlı kılabilir; ve hatta geçmişte olan olumsuzluklara ortak olmasından yola çıkarak ve mütevazi davranıp zarar görmüş olan halklardan özür dileyerek, böyle bir özeleştiriye yaklaşmayan Türk yöneticilerini bu biçimde teşvik edip özeleştiriye yönelterek ve bu temelde biraz daha demokratik politikalarla diğer bütün uluslarla ilişki geliştirerek Ortadoğu'daki sorunların çözümüne ve demokratik gelişmeye olumlu katkılarda bulunabilir. Alman yöneticileri, TC yönetiminin başta Kürtler ve Ermeniler olmak üzere diğer halklara karşı şoven ve saldırgan politikalarına destek sunacak ilişkiler içinde olacaklarına, onları demokratik olmaya ve halkların ulusal-demokratik haklarını tanımaya yöneltsinler. Ve kendi çıkarlarını da bu temele oturtup böyle çıkar sağlasınlar. Bu, hem kendileri için ve hem de genel insanlık için daha uygun bir yaklaşım olur.

Federal İçişleri Bakanlığı'nın kararına göre, PKK'yi destekleyen faaliyetler "şantaj yoluyla bağış ve illegal uyuşturucu ticaretinde şüphe altında" bulunuyormuş! Eğer böyle bir şüphe varsa, bu işle görevli bir bakanlık, bunun propagandasını yapmaz, tersine kanıtlarını ortaya çıkarır. Oysa Almanya'da ve genel olarak Avrupa'da hep bunun propagandası yapılmaktadır. Böyle bir şeyin olmadığı, insana ve insanlığa zarar verici tüm şeylere PKK'nin kesin karşı olduğu, insanların tamamen gönüllü olarak ve isteyerek PKK'ye yardım ve destek verdiği bilindiği için, kanıt yolu yerine propaganda yolu seçilmektedir. Çünkü, PKK'nin propaganda olanağı yok denilecek kadar kısıtlıdır ve devletler bu konuda geniş olanağa sahiptir ve propaganda yoluyla yalan ve yanlış şeyler kamuoyuna egemen kılınabilmektedir. Avrupa'ya gelen Kürt topluluğu içinde bu tür zararlı işlerle uğraşanların olduğu ve bunun giderek de çoğaldığı bilinmektedir. Bu, TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü savaştan kaynaklanmakta ve bu tür işler çoğunlukla da TC devleti tarafından teşvik edilmektedir. PKK'yi destekleyen ulusal kurtuluşçu faaliyetlerin, ulaşabildiği oranda insanları bu tür zararlı işlerden uzaklaştırdığı kesin bir gerçektir. Yine Almanya'da PKK ile hiçbir ilişkisi olmayan birçok kişinin PKK adını kulla-

"Federal Başsavcılığın bize yönelik 'terörizm' ithamının daha şimdiden bir geçerliğiliği kalmamıştır. Böyle bir terörizm anlayışını dünyada hiç kimsenin kabul edeceğini sanmıyoruz. Eğer emperyalizme, sömürgeciliğe ve faşizme karşı olmak 'terörizm' ise, eğer Kürt halkının ulusal bağımsızlığı, özgürlüğü ve birliği için mücadele etmek ve bu temelde sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş savaşı vermek 'terörizm' ise, eğer insanlığın daha çok özgürlüğe eşitliğe, kardeşliği ve adalete ulaşmasını istemek 'terörizm' ise, böyle 'terörist' olmaktan biz onur duyarız. Ölünceye kadar da bu böyle olacaktır!.."

narak zararlı işler yaptığı biliniyor. Bu durum da çok yaygındır ve böyle birçok olaya rastlamak günlük yaşamda bile mümkün oluyor. Çok açık ki, Alman yönetiminin PKK'ye karşı olumsuz ve düşmanca tavrı buna imkan veriyor. Bazı uyanıklar bu durumdan çok çeşitli biçimlerde yararlanmak istiyorlar. Belli ki bu ortam olmasa, bu tür zararlı işler de yapılmaz ve bu Almanya için de iyi olur. Kürtlerle geliştirilecek sağlıklı ilişkiler bu tür zararlı birçok şeyin ortamını yok edebilir ve Kürtler de bu tür ilişkiyi kaldırabilecek durumdadırlar.

> *"Bu davanın 1988 yılında açılıp bugüne kadar sürdürülmesi ile Kasım 1993'te çeşitli derneklerin kapatılması olayları, aynı çizgide, aynı amaç doğrultusunda ve birbirini tamamlayan olaylar biçiminde gerçekleşiyor."*

Federal İçişleri Bakanı Kanther, yasak kararını açıklarken, Almanya'da 400 bin Kürdün bulunduğunu ve bunlardan "sadece 40 bininin" PKK'yi desteklediğini söylüyordu. Yani bununla PKK'nin küçük bir azınlık olduğunu belirtmek istiyordu. Gerçeğin böyle olup olmaması ayrı bir konudur, ancak bu durum, Bay Bakanın, sadece PKK'ye karşı mücadele söz konusu olduğunda ve bu mücadeleye katılmalarını istemek için Kürtlerin varlığını hatırladığı gerçeğini de göstermektedir. O zaman adama sormazlar mı: Mademki Almanya'da 400 bin kişilik bir Kürt topluluğu var, o halde bu topluluk mevcut azınlık haklarından ne kadar yararlanıyor? Diğer halk topluluklarının faydalandığı haklar Kürtler için ne durumda? Kürtçe anadil eğitimi yapılıyor mu? Kürtçe radyo, televizyon, vb. yayınları var mı? Kürtlerin kendini temsili nasıl sağlanıyor? Bu anlamda Alman yönetiminin hala Kürtlere ayrı bir ulusal topluluk olarak davranmadığı ve onları sömürgeci devletlerin içinde ele aldığı bir gerçektir. Bu da doğru değildir ve Kürdistan'daki sömürgeci yaklaşımın bir uzantısı olmaktadır. Almanya'nın, Kürt topluluğa var olan hakları ve olanakları tanıması artık zorunlu olmaktadır. Ayrıca böyle bir yönelim Kürt ulusal sorununun çözümü için de olumlu katkılarda bulunur.

Alman devletinin bu yasaklama olayı üzerine kendisiyle yapılan bir röportajda PKK Genel Sekreteri şunları belirtmektedir: *"Almanya'nın eski Doğu Almanya Cumhuriyeti'nden aldığı ne kadar silahı varsa Türkiye'ye verdiği ve bunlarla her gün üzerimize gelindiği açıkça ortada. Bu da suçtur. Aslında suçlu olan Almanya'nın yakasına bizim yapışmamız gerekiyor. Biz Almanya'dan fazla bir şey istemedik. Bizim istediğimiz, bu soykırıma alet olmamalarıdır. Bu silahlar NATO anlaşmaları ve Almanya'nın güvenliği için kullanılmıyor. Kürt halkına, Kürt köylerine ve Kürt sivillerine karşı kullanılıyor. Bunları durdurmaması savaşta taraf tutması anlamına geliyor. Halkımız bunu biliyor ve ölümüne de direnecektir. Almanya'nın bu olumsuz politikada fazla ısrar etmeyeceğini umuyoruz. Türkiye'ye ilişkin demokratik ve insan haklarına saygı çerçevesinde bir karşı tutum alması gerekiyor. Bunu yapmaması, bizim kullandığımız yöntemlerin giderek şiddetlenmesini beraberinde getirir. Umuyorum ki, Almanya biraz daha geri adım atar ve doğru bir demokratik tutum içine girer. Daha önce de söyledik; Almanya bizi aktif olarak desteklesin diye bir sevdamız yok. Türk tarafına doğrudan yardım sunacağına, kanlı katliamlardan uzak dursun. Daha da hayırlı bir iş yapmak istiyorsa arabulucu olsun. İki tarafın arasına girsin, bu kör şiddetin son bulması için çabalasın. Bu son derece insani bir taleptir."* (Özgür Gündem, 8 Aralık 1993)

Almanya'nın dernek kapatacak, gazete ve haber ajansı yasaklayacak duruma düşmesine karşın, işte Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin olgunluk düzeyi böyle. Ve kimin savaştan ve terörden yana olduğu, kimin bunlara karşı olup bunların bitirilmesini istediği ortada.

IV

Neden PKK'ye yönelik böyle çok geniş ve yoğun bir saldırı var? Neden PKK'ye yönelik saldırılar bu dönemde, bu düzeyde yoğunlaşıyor? Neden Almanya Federal Cumhuriyeti, PKK'ye yönelik saldırılarda ön saflarda yer alıyor? Benzer soruların cevabını şimdiki dünya, Ortadoğu ve Kürdistan koşulları ve gelişen politik değişiklikler oluşturuyor. Bunların bazılarını ilk bölümlerde kısmen izah etmiştik. Bazı önemli hususlara biraz daha yakından bakmakta yarar var.

Bu dava açıldığı sırada dünyada var olan politik düzen ile şimdiki politik düzen bambaşkadır. 20. yüzyılın en önemli olgusu olan Sovyetler Birliği yıkılmış ve bir anlamda dünya 1917 öncesine dönmüştür. Fakat ortada sosyalist bilimin aydınlatılması temelinde ve Sovyetler Birliği'nin yarattığı dünya politik dengesinde meydana gelen çok önemli politik gelişmeler vardır. Bazı istisnalar dışında dünyanın bütün ulusları özgürlüğüne kavuşmuş ve dünya sistemine birer devlet olarak girmiştir. Yine adalet ve eşitlik doğrultusunda sağlanmış önemli gelişmeler olmuştur. Sovyetler Birliği'nin yıkılması ile bir anlamda 1917 öncesine benzer bir durumla yüz yüze gelen büyük kapitalist devletler, diğer yandan da dünyanın bu yeni gerçeğiyle, 20. yüzyıl boyunca sağlamış olduğu politik gelişmelerle karşı karşıya kalmıştır. Böyle bir ortamda ileri sürülen "Yeni dünya düzeni" teorisi birçok bakımdan belirsizliği taşımak zorunda olmuştur. Ancak bazı bakımlardan da kendini belirgin olarak ortaya koymuş, daha doğrusu kendini bazı havalara kaptırmıştır. Sosyalizmin kesin olarak son bulduğu, kapitalist sömürü düzeninin evrensel ve sonsuz bir düzen olduğu yolunda yürütülen yoğun propaganda ile birlikte dünya üzerindeki "aykırı" politik güçlerin tasfiyesine girişilmiştir. Özellikle halkların ve emekçi kitlelerin mücadelesini teşvik eden sıcak mücadele ocaklarının söndürülmesi ve buraların ABD nizamı altına alınma çabası hızla geliştirilmiştir. Dünyadaki bu değişimin ve ABD önderliğinde geliştirilmeye çalışılan yeni düzenin halklar ve emekçi kitleler üzerinde derin etki yaptığı, belli bir belirsizlik ve gerileme yarattığı kesindir. İşte dünyada tam da böylesi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde, Kürdistan'da PKK muazzam bir halk hareketi ve ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmeyi başardı. Ve bu mücadelenin etkisi bölgeye ve dünyaya yayılmaya başladı. Bu mücadele, ABD önderliğindeki "yeni dünya düzeni"nin sıcak mücadele ocaklarını söndürme planına ters düşüyor ve onu bozuyor. Somut pratik örnek sunarak, "artık halkların ve emekçi kitlelerin kurtuluş mücadelesi veremeyeceği" teorisini boşa çıkarıyor. Dünya'daki yeni değişim ve gelişme döneminde halklara örnek, tüm ilerici ve sosyalist güçler için umut kaynağı oluyor. Dünyada çok sayıda güç, yönünü Kürdistan'a dönüp PKK'ye bakmaya başlıyor. Bu nedenle de kapitalist-emperyalist devletlerin saldırısı giderek daha fazla PKK üzerinde yoğunlaşıyor.

Sovyetler Birliği yıkılınca, Batılı devletler tarafından, "her türlü kötülüğün kaynağı ve dünyadaki bütün olumsuzlukların sorumlusu sosyalizmdir" propagandası çok yoğun bir tarzda yürütüldü. Bu propagandaya göre, Sovyetler Birliği'nde ve dolayısıyla sosyalizmde insan hakları çiğneniyordu, halklar baskı altında tutuluyordu, insanlara işkence yapılıyor ve katlediliyorlardı, demokrasi yoktu, diktatörlük vardı, kısaca her türlü kötülük vardı. Böyle bir propaganda ile Batılı devletler, kendi toplumlarının dikkatini dışarıya yöneltmek, kendi gerçek yüzlerini gizlemek ve kendilerini bulunabilecek en iyi düzen olarak kabul ettirmek istiyorlardı. İşte böyle bir ortamda PKK, TC egemenliği altındaki Kürdistan parçasında yaşanan gerçek durumu ortaya çıkardı. TC'nin Anadolu ve Mezopotamya'da nasıl kültür katliamı uyguladığını, Kürt halkına yönelik nasıl bir soykırım uygulaması yürüttüğünü, 20 milyonluk bir ulusun dili ve kimliğine kadar her şeyi yasaklayarak, onu nasıl tarihten silmeye çalıştığını, kırk yıldır NATO üyesi olarak bunları nasıl yaptığını, buna rağmen diğer NATO ülkelerinin bunu nasıl görmezden geldiklerini ve "yüksek çıkarlar" uğruna desteklediklerini gözler önüne serdi. Her türlü kötülüğün kaynağı olarak gösterilen sosyalist düzenler ortamında örneğin Sovyetler Birliği ulusları kolayca ayrılıp haklarına sahip olabilirken, bir Çekoslovakya'yı oluşturan uluslar barış içinde ayrılabilirken, kırk yıldır NATO üyesi ve Batı sisteminin bir parçası olan TC'nin Kürt halkına yönelik uygulamaları gerçekleri açığa çıkardı. Batılı devletler tarafından yürütülen propagandanın etkisini azaltarak TC şahsında sistemin gerçek yüzünü ortaya koydu. Örneğin, Sovyetler Birliği'nden ulusların ayrılmasını destekleyen Batılı devletlerin, Kürtlerin TC'den ayrılmak istemelerine karşı gösterdiği tavrı, TC'nin baskıcı uygulamalarını nasıl desteklediklerini açığa çıkararak, aslında Batılı devletlerin nasıl çıkarcı ve çifte standartlı olduğunu gösterdi. Gelişen PKK mücadelesi, bu gerçekleri bütün dünyaya ve Batı kamuoyuna giderek daha fazla yansıttı ve kamuoyunu gerçekler temelinde bilinçlendirdi. Batılı devletler bu gelişmenin etkisini azaltabilmek için kamuoyunun dikkatlerini Güney Kürdistan'a çekmeye çalıştılar. Kürtler üzerinde yürütülen kabul edilemez uygulamaların tek ve baş sorumlusu olarak Saddam rejimini göstermek ve böylece TC'yi, dolayısıyla kendi sistemlerini sorumluluktan kurtarmak istediler. Bu konuda epeyce başarı sağladıkları da söylenebilir. Fakat PKK de, ulusal kurtuluş mücadelesini ısrarla geliştirerek ve Kürt halkını yok etme politikasının esas sahibinin TC olduğunu daha çok açığa çıkararak Batılı devletleri iyice zor durumda bıraktı. İşte bu nedenle, yani Batı sisteminin iç yüzünü açığa çıkardığı için, Batılı devletler PKK'ye böyle saldırıyorlar. "Bütün kötülüklerin kaynağı sosyalizmdir" dedikleri bir sırada, PKK, Batı sisteminin gerçek yüzünü TC şahsında açığa çıkardığı için, aslında insan hakları ve demokrasi konusunda fazla tutarlı olmadığını ve diktatörlüklerle rahatlıkla uzlaşabildiğini gösterdiği için, Batılı devletler PKK'ye böyle saldırıyorlar.

Sovyetler Birliği'nin, yıkılması sonrasında şekillenen dünya düzeninde birleşik Almanya'nın önde gelen bir güç olduğu kesindir. Aslında iki kutuplu dünya düzeninin yarattığı tıkanmanın aşılması ve tıkanan sorunların çözümü doğrultusunda ilerlemenin olabilmesi için böyle bir gelişmenin yaşanması gerekiyordu. Böyle bir gelişme de, en fazla, dünyaya yeni bir doğuş daha yapan Almanya'ya şans ve olanak tanıyordu. Sürecin başında, Almanya'nın bu sürece, içerde daha çok sosyal adalet ve demokratik açılım yaparak, dışarda da insan hakları, demokrasi ve halkların özgürlük hakları konularında daha çok duyarlı ve aktif davranarak gireceği ihtimali vardı ve bu yönlü çok çeşitli çevrelerin beklentisi de vardı. Zira Almanya'nın yeni dönemde etkin bir dünya gücü olması bununla mümkündü. İki kez büyük savaş yaşayıp çok yönlü acılarla yüklü süreçten geliyor olması ve ABD karşısında farklı tutumların fazla bir etkinlik şansı bulunmaması da bu yönlü düşünce ve beklentileri güçlendiriyordu. Almanya'nın böyle bir yönelim içinde olması temelinde hem Avrupa Birliği daha ileri düzeyde gerçekleşme imkanı bulur, hem de Almanya'nın uluslararası ilişkileri çok güçlü gelişme kaydederdi. Fakat Almanya Federal Cumhuriyeti'nin böyle bir politik açılım ve yönelim içinde olmadığı, içerde daha fazla hak kısıtlama ve gericileşme, dışarda ise eski imparatorluk politikalarına daha fazla yönelme sürecinde seyrettiği gözleniyor. Bu seyredişin Avrupa'da ve dünyada Almanya'dan beklenenleri karşılamadığı, tersine herkesin Almanya'ya biraz daha fazla kuşkuyla bakar hale geldiği söylenebilir. Yeni Almanya'nın eski imparatorluk politikalarına yönelmesi demek, İstanbul veya Ankara'daki merkezi yönetimle ilişkilerini başa alması demektir. Bu politikada Türk-Alman ilişkilerinin özel ve önde gelen bir yeri vardır. Bu da, Türk merkezi yönetimlerinin yok saydığı halkların ve dolayısıyla Kürtlerin politik bir varlık olarak görülmemesi ve esas alınmaması demektir. Almanya'nın TC ile ilişkilerinin böyle bir yapıya oturmakta olduğu ve Almanya'nın Ortadoğu politikasında Kürtlere yer bulunmadığı gözleniyor. PKK'ye yönelik saldırılarda Almanya'nın ön safta yer alması bu politikanın gereği oluyor. Dış politikasında Kürtlere yer vermeyen bir gücün, Kürt ulusal iradesini siyasal egemenlik haline getirmekte olan PKK'ye karşı çıkması ve onu tanımak istememesi doğaldır; ancak bu tutum hem insani, hem de pek fazla akıllı değildir. Zira Kürtlersiz Ortadoğu'da etkili olabilmek artık fazla olanaklı görünmemektedir. Ayrıca bu politika Almanya'yı iki kez dünya savaşına götürmüştür. Dileriz bir üçüncüsüne götürmez.

Bu nedenlere bir de PKK'nin gelişme düzeyini eklememiz gerekiyor. PKK'nin, Kürtlerin varlığının bile inkar edildiği bir ortamda doğan ve sıfırdan başlayarak bugünkü düzeye ulaşan bir ulusal kurtuluş hareketi olduğu biliniyor. 1970'lerin başından itibaren başlayan bu süreç, 1978'de resmi parti kuruluşunu ve 12 Eylül askeri darbesine karşı cephe ve silahlı direniş ilanını gerçekleştirerek bugünkü gelişme düzeyine ulaşmıştır. Bugünkü düzeyin belli başlı özellikleri nelerdir? Bir kere, TC egemenliğindeki Kürdistan parçasında yaşayan halkın ezici bir yekünü, Türk askeri yetkililerinin tesbitine göre halkın yüzde 87'si PKK'nin yürüttüğü mücadeleden yanadır ve onu değişik biçimlerde desteklemektedir. Yani çok geniş bir ulusal halk cephesi oluşmuş ve bu halk uzun bir mücadele sürecinde kendini eğitip örgütlemiştir. Bu gelişme üzerinde Kürt ulusunun siyasal kurumlaşmasını sağlama çalışmaları yürütülmektedir. Yüzelli kişiyle başlayan ve on yıldır savaşan gerilla gücünün 15 bini aştığı ARGK yöneticileri tarafından açıklanmaktadır. Bu gerilla gücü, Kürdistan'ın TC egemenliğindeki parçasının bütün bölgelerinde üslenmiş olup, kırsal alanda önemli oranda denetime sahip bulunmaktadır. Mevcut durumda Türk ordusuyla gerilla arasında denetim bölüşülmektedir. PKK'nin, TC egemenliği dışındaki Kürdistan parçalarında da etkisi ve etkinliği vardır ve bu ileri düzeye ulaşmıştır. Bir kez, doğrudan, önemli bir halk desteğine sahiptir. Yine PKK'nin ulusal kurtuluş çizgisi bütün parçalardaki halk tarafından tamamen desteklenmekte ve bu gelişme nedeniyle Kürt siyasal partileri gittikçe bu çizgiye yaklaşmaktadır. Örneğin, kırk yıldır otonomiden başka bir şey istemeyiz diyen Barzaniler, şimdi federasyon istemini programlamışlardır. Talabani'nin yönettiği Kürdistan Yurtseverler Birliği ise daha da ileri talepte bulunmakta ve Kürdistan'ın birliği ve özgürlüğü çizgisine yaklaşmaktadır. Bu durum, Kürt ulusal birliği ve kurumlaşması açısından önemli bir gelişme durumudur. Ayrıca Güney Kürdistan'da şimdiden kurulmuş federe bir devletçik vardır ve bu da tamamen PKK'nin etkisiyle ve dayatmasıyla olmuştur. PKK mücadelesinin gelişmesi bu devletleşme sürecini de adım adım ilerletmektedir. Güney Kürdistan'da federasyon demek bütün parçalarda federasyon demektir; Güney'de bu sağlanırsa, diğerlerine de artık kimse karşı çıkamaz. Bütün bunları şöyle toparlayabiliriz: PKK; Kuzey-Batı Kürdistan'da gerilla denetimini güçlendirerek, Kürt ulusal yönetimini nüveler halinde şekillendiriyor, Güney Kürdistan'da devletleşmenin geliştirilmesini zorluyor, Kürdistan parçalarında ulusal meclisler ve bunların birliğini sağlayan ulusal kongre gerçekleşme aşamasında bulunuyor. Bu gelişme de şu anlama geliyor: Kürdistan sömürgecilerin denetiminden çıkıyor, dolayısıyla Kürdistan'ı sömürgeci devletlerle denetleyen Batı sisteminin denetiminden de çıkıyor, Kürt ulusu giderek bağımsız ve özgür bir güç haline geliyor. Bu da Ortadoğu'daki mevcut statükonun parçalanması ve Kürdistan'ın doğuşu temelinde yeni bir statükonun şekillenmeye başlaması anlamına geliyor. İşte PKK'ye yönelik bu dönemde saldırıların bu düzeye çıkması ve yoğunlaşması, yaşanan bu gelişmeler nedeniyledir. Kürtlerin ulusal özgürlüklerini sağlama ve kendi iktidarlarını kurma aşamasına saldırılıyor. Ortadoğu'da eski statükonun değişip yeni statükonun oluşması sürecine saldırılıyor. Çıkar ve politikalarını Ortadoğu'daki eski

> *"Kürtler, 21. yüzyıla halkın hakkın, adaletin ve özgürlüğün temsilcisi olarak giriyorlar. Kürt halkı böyle bir süreci, büyük ve coşkulu bir özgürlük yürüyüşünü yakalamıştır. Bu yolda ölümün, işkencenin, yakılıp yıkılmanın her türlüsünü göğüslemek artık onun için bir yaşam biçimi haline gelmiştir."*

statükoya dayandıran güçler, bu statükonun parçalayıcısı olan PKK'ye saldırıyorlar. Kürt ulusal kimliğine ve özgürlüğüne karşı olan ve Kürtlerin sömürgecilik altında kalmasını isteyenler, sömürgeciliği parçalayıp Kürt ulusal kimliği ve özgürlüğünü sağlayan PKK'ye saldırıyorlar.

Dikkatli bakınca, böylesi güçlerin PKK'ye saldırmaya mecbur oldukları anlaşılıyor. Çünkü, kendi politikaları darbe yiyor. Buna karşılık PKK politikaları ise gelişme sağlayıp zafere doğru gidiyor. Yani bu saldırılar, PKK'nin gerilemesi değil, tersine gelişmesi temelinde ortaya çıkıyor. Saldırıların bu denli yoğun olması ve Almanya gibi devletlerin dernek ve haber ajansı kapatmak zorunda kalması, PKK'nin sağladığı gelişmelerin ne denli büyük olduğunu, PKK'nin zaferini gösteriyor. Burada, mevcut baskılarla ve onu daha da yoğunlaştırarak PKK'nin geriletilmesinin çok zor olduğunu da belirtelim. Çünkü, TC devleti şimdiye kadar her türlü baskıyı uyguladı ama geriletemedi, tersine baskı arttıkça PKK'nin gelişmesi daha da büyüyüp hızlandı. Baskı ile PKK'nin geriletilemeyeceği ve yok edilemeyeceği kesindir, bu denenmiştir. Ancak rahat ortamda PKK'nin nasıl olacağı hakkında şimdi bir şey söylenemez, çünkü o daha denenmemiştir. Fakat Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi zafer dışında hiçbir sonuçla bağlanamayacak bir yapıya, güce ve hıza ulaşmıştır.

V

Biz, daha önceki kapsamlı açıklamalarımızda, bu davanın Almanya'daki iç gelişmeler açısından da büyük önem taşıdığını, Alman demokrasisi açısından belli bir dönemeci oluşturduğunu ve Almanya'daki siyasal gericileşme sürecinde çeşitli bakımlardan yararlanılan bir denek olarak kullanılmak istendiğini belirtmiştik. Gerçekten de bu dava, sadece Almanya'daki iç gericileşme açısından değil, dünyadaki değişim açısından da önemli bir dönemeçte ortaya çıktı. Bu dava ve genelde Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı tutum, Almanya'daki gericileşmeyi görmek açısından tipik bir örnek olmaktadır. Örneğin, bu davanın yürütülebilmesi için birçok özel yasanın çıkarıldığını veya yasal statüde değişiklikler yapıldığını, "itirafçılık" adı altında ajan-provokatörlerin mahkeme sürecinde de kullanılmasının olanaklı hale getirildiğini, burada olduğu biçimiyle bu devletin tarihinde ilk kez yeni bir mahkeme tarzının gerçekleştirildiğini ve bütün bunların hukuksal çerçevede ciddi bir gericileşme olayı olduğunu biliyoruz. Yine "yabancı terörizmi" kavramının ilk kez bu dava dolayısıyla kullanıldığını ve bu temelde resmi ve yarı resmi basın-yayın organlarında geliştirilen propaganda-nın Almanya'da yabancı düşmanlığının gelişmesinde önemli bir etkisinin olduğunu ve bugünkü duruma bu biçimde gelindiğini biliyoruz. Almanya Federal Cumhuriyeti'nin, Almanya'dan binlerce kilometre uzaklıktaki bir ülkede gelişen ulusal kurtuluş hareketini doğrudan hedef alarak ve onu yok etmeyi amaçlayarak bir dava açması çok ciddi bir politik durumdu. Bir kez böyle bir politik yönelim içine girildikten sonra, politik mücadelenin aracı olarak hukuk böyle kullanılabildikten sonra, artık "dış çıkarlar" adı altında bakanlık kararıyla onlarca derneği birden kapatabilmek veya Somali'ye asker göndermek fazla sorun olmazdı ve sorun olmadı da.

Bütün bunlar gelişirken ilerici-demokratik güçlerin tutumu ne oldu? Kuşkusuz bu dava çerçevesinde biz, çeşitli dernek ve sendika çevrelerinden basına kadar birçok demokratik güçten değerli destek ve dayanışma gördük. Diğer alanlarda olduğu gibi, Kürt olayı çerçevesinde geliştirilmek istenen gericiliğe karşı da çeşitli eleştiri ve protestolar gelişti. Kürtlerin durumu tarihte ilk kez bu süreçte Alman toplumuna böyle yansıdı ve Alman demokratik kamuoyunda geniş bir ilgi ve sempati kazandı. Ancak bize göre, bütün bunlar yüzeysel ve yetersizdi. Almanya gibi kendini demokratik toplum olarak tanımlayan bir yerde çok daha fazlasının olması ve bu tür gerici olaylara izin verilmemesi gerekirdi. Örneğin, Kürdistan'da yaşanan soykırıma göz göre göre yapılan silah desteğine karşı, eleştiri ve çeşitli protestodan öte fazla sonuç alıcı bir şey yapılamadı. Bazı çevreler, bir halkın ulusal kimlik ve özgürlük mücadelesine karşı açılmış bir davanın bu yanına hiç bakmaksızın ve insanların altı yıldır tutsak edilmesine aldırmaksızın, sadece harcanan paranın çokluğu üzerinde durdular; gerisi onları fazla ilgilendirmedi. Kaldı ki para meselesi üzerinde de fazla ciddi durmadılar ve fazla ısrarlı olmadılar.

Geçen süreçte Kürtlere yönelik tutum ve uygulamalar Alman demokrasisi için bir barometre olmuştur. Kuşkusuz mevcut gericileşme, sadece Kürtleri değil, herkesi hedeflemektedir. Bu konuda varılan nokta ve şimdiki durum çok önemlidir. Bir bakanlık kararıyla bir ulusal kurtuluş hareketinin ve onlarca derneğin yasaklanmasına ve kapatılmasına kadar ulaşan mevcut gelişmeler, Alman demokrasisi için çok ciddi bir tehlikedir. Bugün yeterli bir tepkiyle karşılaşmaksızın bu gerçekleştiğine göre, yarın yeni bir bakan çıkar ve tüm yabancılara ve sosyalistlere ait parti ve dernekleri yasaklamak isteyebilir. Öbür gün bir başkası ise, "Almanya'daki tüm parti, sendika, dernek ve benzerlerinin yasaklandığını" ilan edebilir. Bu sözlerimiz, yüzeysel bir bakışla büyük bir abartma gibi görülebilir. Fakat gerçekte abartma değildir. Bu sözlerin abartma olmadığının en somut kanıtını Alman tarihi vermektedir. Bir de Bay Kinkel'in deyimiyle "tarihi müttefik" Türklerin tarihi var ki, orada bu tür işleri bakanlar değil, paşalar (generaller) yapıyor.

Neyi nasıl yapacaklarını belirtmek istemek gibi bir gereksizliğe düşmeksizin, Alman sosyalist ve demokratlarının, tüm Alman emekçilerinin mevcut gelişmelere çok daha duyarlı yaklaşacaklarını, söylediklerimizi dostça bir uyarı olarak göreceklerini ve asıl şimdi gerekli ve olanaklı olan devrimci-demokratik mücadeleye hakkıyla sahip çıkacaklarını ve başarılı olacaklarını umut ediyoruz.

VI

Yöneldiği hedefler ve amaçları bakımından saptırılmış ve kuralsız şiddet uygulaması olan terörizm konusunda PKK'nin baştan beri son derece dikkatli ve duyarlı bir yaklaşım gösterdiğini çok iyi biliyoruz. Geçmişte, terörizmin böyle anlaşılması noktasında genel bir ortaklığın olduğunu ve en çok sözü edilen terörizmi herkesin benzer tarzda anlayıp yorumladığını sanıyorduk. Sonra gördük ki, herkesin terörizm anlayışı kendine göreymiş ve genellikle ucuz mücadele yönetimini seçerek herkes kendi düşmanına, siyasal karşıtına ve hatta kendine muhalif olan ve çıkarına zarar verenlere terörist diyormuş. Örneğin, bu dava kapsamında bizim ve PKK'nin "teröristliği" için Federal Başsavcılığın gösterdiği en önemli gerekçeler, "Almanya'nın Türkiye ve Ortadoğu'daki çıkarlarına zarar vermek" oluyor. Federal Başsavcılığa göre, bunun için şiddet uygulanıp uygulanmaması da fazla bir önem taşımıyor; Almanya'nın çıkarlarına karşı olan fikir, politika ve tabii her biçimiyle mücadele "terörizm" oluyor. Örneğin, "asrın terörizm davası" adıyla yürütülen bu davada yüzlerce klasör dolusu onbinlerce sayfa yazı bulunuyor, fakat suç unsuru olarak bir tırnak makası bile ortada yok. Bari o gösterişli klasörlerin üzerinde bir küçük çakı konulmuş olsaydı, dörtbuçuk yıldır "asrın terörizm davası"nı izlemeye gelenler için belki biraz inandırıcı olabilirdi!

"Almanya'nın eski imparatorluk politikalarına yönelmesi, İstanbul veya Ankara'daki merkezi yönetimle ilişkilerini başa alınması demektir. Bu politikada Türk-Alman ilişkilerinin özel ve önde gelen bir yeri vardır. Bu, Türk merkezi yönetimlerinin yok saydığı halkların ve dolayısıyla Kürtlerin politik bir valık olarak görülmemesi ve esas alınmaması demektir."

Biz, bizi "terörist" olarak itham edenlerin terörizmden ne anladıklarını tarif etmelerini istedik. Ancak şimdiye kadar böyle bir tanım yapılmadı. Federal Başsavcılık, suç olayı olarak gördüğü terörizmden ne anladığını tarif edeceğine, bunu yapmadığı gibi, hakaret içeren basit ve hiddetli sözlerle bizleri suçlamayı ve bu durumu kapatmayı yeğledi. Halbuki "tarifi yapılmamış suç olmaz" ilkesi hukukun en temel ilkesidir. Bir kişiyi bir konuda suçlayabilmek için, hukuki açıdan önce o suçun açık, kesin ve anlaşılır bir tanımının yapılmış olması gerekir. Bu davada bu yok, böyle yapılmıyor. Sadece bize "terörist olduğunuzu kabul edeceksiniz" deniliyor. Açıkça terörist olmaya zorlanıyoruz!

Şu çok açık bir gerçek: Genel olarak Batı sistemi ve özelde de Almanya Federal Cumhuriyeti, ucuz bir mücadele, teşhir ve tecrit yöntemi olarak siyasal karşıtlarına "terörist" diyorlar ve bunu bir düşmanlık ve savaş olayı olarak anlayıp öyle davranıyorlar. Bu gerçeği bu dava kapsamında da açıkça görüyoruz. Federal Başsavcılığa ve Almanya yönetimine göre, Kürdistan'ın bağımsızlığını, özgürlüğünü ve birliğini istemek, bunun için fikir üretmek, politika ve savaş yapmak Almanya'nın çıkarlarına zarar veriyor ve Almanya'nın çıkarlarına zarar vermek de terörizm oluyor! Bu davanın özü böyle ve hala da böyle sürüyor. Bu temelde "terör örgütü" kararına varılmak isteniyor. Mevcut yaklaşımlar "terör örgütü" demenin "düşman" demek olduğunu ve bunun da savaşı içerdiğini açıkça gösteriyor. Burada varılacak böyle bir karar bu durumu kesin ve kalıcı kılacak, bu da Alman ve Kürt toplumları arasında "düşmanlık" anlamına gelecektir. Gerçek böyle olacak ve böyle algılanacaktır. Bunun, Kürt toplumunun çıkarına olmadığı gibi, Alman toplumunun da çıkarına olmayacağı kesindir; Almanya Federal Cumhuriyeti'nin çıkarına olacağını da pek sanmıyoruz. Biz, Alman ve Kürt toplumları arasına böyle bir düşmanca yaklaşım girsin istemiyoruz. Tersine karşılıklı saygı temelinde her türlü iyi ilişki ve diyalog gelişsin istiyoruz. Bu, son derece insani, makul ve doğru olan istemdir. Şimdiye kadar bu istem doğrultusunda davrandık ve düşmanlık yaratıcı kararların çıkmaması için çaba harcadık. Ancak her şey sadece bizim çabamızla olmaz. Ve elbette kendi çıkarını da Almanya'nın kendisi bilir.

"Biz, bizi 'terörist olarak itham edenlerin terörizmden ne anladıklarını tarif etmelerini istedik. Ancak şimdiye kadar böyle bir tanım yapılmadı. Federal Başsavcılık, suç olayı olarak gördüğü terörizmden ne anladığını tarif edeceğine, bunu yapmadığı gibi, hakaret içeren basit ve hiddetli sözlerle bizleri suçlamayı ve bu durumu kapatmayı yeğledi."

Federal Başsavcılığın bize yönelik "terörizm" ithamının daha şimdiden bir geçerliliği kalmamıştır. Böyle bir terörizm anlayışını dünyada hiç kimsenin kabul edeceğini sanmıyoruz. Eğer emperyalizme, sömürgeciliğe ve faşizme karşı olmak "terörizm" ise, eğer Kürt halkının ulusal bağımsızlığı, özgürlüğü ve birliği için mücadele etmek ve bu temelde sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş savaşı vermek "terörizm" ise, eğer insanlığın daha çok özgürlüğe, eşitliğe, kardeşliğe ve adalete ulaşmasını istemek "terörizm" ise, böyle "terörist" olmaktan biz onur duyarız. Ölünceye kadar da bu böyle olacak!..

VII

Kısaca açıklamamızın sonuna geliyoruz. Bizce ikincil planda kalan diğer hususlar bir yana, 129a kapsamında burada verilecek herhangi bir kararın, bu beraat bile olsa, bizim açımızdan hiçbir değeri ve meşruiyeti olmayacaktır. Çünkü, 129a kapsamında açılan böyle bir davayı ve sözde mahkemeyi biz meşru olarak görmedik. Çünkü, böyle bir kapsam sadece bizleri değil, genelde Kürt halkını ve onun ulusal kurtuluş hareketini ilgilendiriyor. Bunun da insanlık değerleri, adalet ve vicdan açısından hiçbir geçerliliği olamaz. Gerçek durum şu ki, dünyada teröristlikle itham edilebilecek en son ulusal topluluklardan birisi Kürtler ve başka bir topluluğu teröristlikle itham edebilecek en son ulusal topluluklardan ikisi de Türkler ve Almanlardır. Sadece 20. yüzyıl tarihi bile gerçeğin böyle olduğunu teslim etmeye yeter de artar bile. Almanlar bu tür ithamlarla uğraşacaklarına, tarihi çerçevede köklü bir insani muhasebe yapsınlar. Böyle bir muhasebenin, diğer halklarla birlikte Kürt halkına karşı da tarihte ve şimdi uygulanan birçok katliama çeşitli biçimlerde ortak olması nedeniyle Kürt halkından insani çerçevede özür dilemek, bugün Kürdistan'ın bütün parçalarında yürütülen ulusal kimlik ve özgürlük mücadelesini, bu son derece haklı ve meşru mücadeleyi, Kürt halkının ulusal iradesini tanımak, bu ulusal irade ile karşılıklı saygı ve eşitliğe dayalı iyi ilişkiler içine girmek olacağı açıktır. Almanya'daki her adil yargının, değerlendirmenin böyle olacağı bizce kesindir. İlerici-demokratik Alman kamuoyunun vicdanının böyle olduğuna ve bizi onayladığına inanıyoruz.

Gerçek bir politik davanın içinde olanlar ve bu temelde politik mücadele yürütenlerin tutuklanması ve uzun süre tutsak kalması, pratik açıdan yenik düşmek demektir. Bu açıdan bize, "siz yenik düştünüz, sizin sözlerinizin ne değeri ve geçerliliği olabilir" denilebilir. Ve bu doğrudur da. Ancak bu davayı açanların ve yürütenlerin de, bizden çok daha büyük bir yenilgiyi ve başarısızlığı yaşadıkları ortadadır. Bu davayı açanlar, bu çerçevede PKK'yi bitirmek amacıyla açmışlardır. Peki bu amacın gerçekleşme durumu nedir? Bitirilmesi planlanan PKK'nin durumu şimdi nasıldır? Şu çok açık bir gerçek ki, davanın açıldığı zamanki PKK ile şimdiki PKK'yi kıyaslamak bile mümkün değildir. Bu süreçte PKK, her açıdan yüz kat, bin kat gelişmiş ve büyümüştür. Bu gerçek açıkça gösteriyor ki, PKK'yi bitirmek amacıyla bu davayı açanlar, Bay Senge gibi "inşallah PKK de yok olur" diyerek bu işe başlayanlar, esas politik başarısızlığı ve yenilgiyi yaşayanlardır. Burada PKK'nin durumu ise mutlak başarıdır. Bu olayda zafer kazanan tek güç PKK'dir. Hatta bu davayı açanlar, buradan sözde hukuki bir karar çıkarıp da, PKK'nin yasaklanması kararına böylece hukuksal bir kılıf geçirme başarısına bile ulaşamamışlardır. Yasaklama kararını, sözde mahkemeden önce Federal İçişleri Bakanlığı vermek zorunda kalmıştır. O halde, bu kadar başarısızlığa uğramış olan güçlerin söyleyecekleri sözlerin de hiçbir hükmü olamaz. Federal İçişleri Bakanlığı'nın vermiş olduğu kararı, "mahkeme kararı" diyerek burada okumanın ne değeri olabilir? Gerçek şu ki, Federal İçişleri Bakanlığı'nın yasaklama kararından sonra artık bize her türlü ceza rahatlıkla verilebilir. Bunun önünde hiçbir engel, pürüz kalmamıştır. Ancak Federal İçişleri Bakanlığı'nın 22 Kasım 1993 tarihli kararından sonra burada verilecek kararın hukuki olacağı, bakanlık kararını esas olarak burada okumanın hukuki karar olacağı nasıl söylenebilir? Söylense bile, ortada açık bakanlık kararı, siyasi karar varken bu söze kim inanır?

Onbeş yıl sonra bile ideolojik-politik çizgimizde bir değişiklik olacağını sanmadığı biçiminde ve sağlamlık içeren sözleriyle ettiği iltifat dolayısıyla Federal Başsavcılığa teşekkür ederiz! Aslında söylendiği kadar değiliz, sadece özgürlük için ayağa kalkmış olan bir halkın parçası olmaya çalışıyoruz. Ne kadar PKK'li olup olamadığımız PKK içinde bile hala tartışılıyor, durumumuz gerçek PKK'li olamamaya örnek olarak gösteriliyor. Gerçek durum bu iken, bizim gibi yarım PKK'lilerden bu kadar etkilendiğine göre, Federal Başsavcılık bir de gerçek PKK'lilerle karşılaşsaydı acaba ne yapardı?

20. yüzyılda yok sayılan Kürtler, 21. yüzyıla yeni bir umut, yeni bir ışık olarak doğuyorlar. 20. yüzyılda baskının, zulmün, haksızlığın, adaletsizliğin, köleliğin katmerlisini yaşayan Kürtler, 21. yüzyıla hakkın, adaletin ve özgürlüğün temsilcisi olarak giriyorlar. Kürt halkı böyle bir süreci, büyük ve coşkulu bir özgürlük yürüyüşünü yakalamıştır. Bu yolda ölümün, işkencenin, yakılıp yıkılmanın her türlüsünü göğüslemek artık onun için bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Bu yürüyüşün içinde olanları, ölüm, işkence, hapis cezaları asla yıldıramaz. Bu yolda yürüyenlerin zafer kazanmasını hiçbir emperyalist ve sömürgeci güç önleyemez. Zafer bu yolda yürüyenlerindir. Nihai zaferi kazanan Kürdistan halkı olacaktır.

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve faşizm!
– Yaşasın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi!
–Bijî PKK! Bijî Serok APO!

GERİLLA GÜÇLÜ VURUŞLARIYLA 1994 NEWROZ'UNU KAZANDI

26 Şubat 1994

■ Şırnak'ta kontra elemanları 4 yurtseveri katlettiler.
■ Gerillalar Eruh-Şırnak yolu üzerinde bulunan bir köprüyü imha ettiler.
■ Silopi yakınlarında bulunan Botaş Petrol Boru Hattı gerillalar tarafından imha edildi.
■ Gerillaların Kerboran'da yola döşedikleri mayına çarpan 1 cemse imha oldu ve içinde bulunan 5 asker öldü.
■ Garısan-Binêve köyü yoluna gerillaların döşedikleri mayına basan 1 korucu öldü.
■ Gerilla birliklerinin Kozluk'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer ve içindekiler imha edildi.
■ Hizan'da düşmanı askeri firar etti.

27 Şubat 1994

■ Batman'da 1 kontra elemanı gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ TC ordu güçleri Tatvan'da 60 yurtseveri gözaltına aldı.
■ Hizan'ın Şin köyünde yurtseverlere ait 10 ev düşman güçleri tarafından yakıldı.
■ Düşman güçleri Tatvan'ın Ximxim köyünde 5 yurtseveri katlettiler. Katledilen yurtseverlerin kimlikleri şöyledir: **Aziz Beyhan, Ziya Beyhan, M. Şerif Batur, Zeki Aster, Mehtap Aster.**
■ Gerillaların Omeryan'ın Bafê Karakolu'na düzenledikleri baskında ki ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi alınamadı.

28 Şubat 1994

■ Bingöl'ün Adaklı, Kiğı, Yayladere ve Yedisu mıntıkalarının düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu çok sayıda köylü yaralandı.
■ Ardahan-Göle arasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 8 gerilla şehit düştü.
■ Gerillaların Iğdır'ın Xıdırlı köyü yakınlarında düşman güçlerine attıkları pusuda 4 asker öldürüldü, 5 asker yaralandı. Eylem sonrası düşman güçleri Xıdırlı köyünden 1 yurtseveri katletti.
■ Gerillalar Amed şehir merkezinde 2 kontra elemanını cezalandırdılar.
■ Tatvan'da milislerle düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 polis öldü, 1 polis yaralandı. Eylemde 2 milis de şehit düştü.

1 Mart 1994

■ Gabar-Zevê köyü muhtarı düşman güçleri tarafından katledildi.
■ Amed'de gerilla saflarına sızan 1 kontra, gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Gerillalar Diyarbakır-Mardin yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolden kaçmak isteyen düşman güçlerinden 4 asker öldürüldü.
■ Gerillalar Mardin'de elektrik ana dağıtım şebekesini imha ettiler.
■ Gerilla birlikleri Mardin'e bağlı Gülherin köyünde 1 ilkokulu yaktılar.
■ Viranşehir'in Kerxol köyünde korucularla milisler arasında çıkan çatışmada 2 milis yaralı olarak düşman güçlerine esir düştü.

2 Mart 1994

■ Gabar alanında düşman güçlerinin başlattıkları kapsamlı opersyonda, Fındık nahiyesi, Karadağ, Banê Aziza, Deryê Bizina hattında çıkan çatışmalarda 7 yerde düşman güçlerine darbe vuruldu. Ayrıca Fındık nahiyesinde askerler toplu haldeyken gerillalarca havan toplarıyla taranmaları sonunda 7 asker öldürüldü. Operasyon sonucu Şikeftiyan, Kerxur, Xurs ve Ziving köylerinin düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu çok sayıda hayvan telef oldu. Bombardımanda düşman güçlerine ait 1 helikopter de yara aldı.
■ Gerillalar Siirt merkezde düşmanla işbirliği içinde olan 1 ajanın evini bombaladılar.
■ Tatvan'da düşman güçleriyle yurtseverler arasında çıkan çatışmada 2 yurtsever şehit düştü.
■ Tutak ve Sason alanlarında düşman güçleri 2 Kürt askerini öldürdüler.
■ Gerillalar Doğubeyazıt'ta 1 kontra elemanını cezalandırdılar.

3 Mart 1994

■ Batman'da 1 polis, gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Gerillaların Şırnak'ın Maden Karakolu'na düzenledikleri baskında çok sayıda asker öldürüldü. Kayıplar hakkında kesin bilgi ulaşmadı.
■ Gerillaların Gabar-TRT Karakolu'na düzenledikleri baskında 4 asker öldürüldü.
■ Kerboran'ın Selhê köyünde 8 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa etti.
■ Gerillalar Pervari'nin Şuh ve Şuxa köyleri arasında bulunan 1 köprüyü havaya uçurdular.
■ Gerillaların Şırnak-Eruh yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda çok sayıda asker öldürüldü. Eylemin kesin sonuçları ulaşmadı.
■ Gerillalar Batman-Hizan arasında düşman güçlerine attıkları pusuda 2 cemseyi imha ettiler.
■ Gerillalar Tatvan'da 1 askeri cezalandırdılar.
■ Hani-Cezve köyünde 8 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa etti.
■ Dersim şehir merkezinde gerillaların düşman güçlerine attıkları pusuda 20 asker öldürüldü. Ayrıca 2 gerilla da şehit düştü. 1 adet havan topu, 1 adet G-3 roketi ve 1 adet sırt çantası gerillalar tarafından ele geçirildi.

4 Mart 1994

■ Ardahan-Göle arasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 9 asker öldürüldü.
■ Doğubeyazıt'ta 1 ajan, gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Gabar'da devam eden düşman operasyonlarında gerillalarla çıkan çatışmalarda toplam 50 asker öldürüldü, 45 asker de yaralandı.
■ Gabar-Çiyayê Bizina, Xınık, Hezerok, Zıvıngok ve Geliyê Quzrê alanlarının düşman güçlerince bombalanması sonucu birçok köy yerle bir oldu.
■ Gerillalar Cizre-İdil arasında bulunan petrol boru hattını bombaladılar.
■ Gerillaların Şırnak-Eruh arası Rusor Köprüsü'nde düşman güçlerine attıkları pusuda 4 tank ve 2 panzer imha oldu.
■ Gerillaların Kozluk-Baykan arasında bulunan İpek Yolu'nda düşman güçlerine attıkları pusuda 2 askeri araç imha edildi.
■ Gerillaların Silopi'nin Bêspin köyü yolunda yaptığı kimlik kontrolünden kaçan 1 kişi öldürüldü.
■ Gerillaların Gabar'da düşman güçlerine attıkları pusuda 27 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı. Çatışmada 1 gerilla da şehit düştü.
■ Gerillaların Cizre merkezine düzenledikleri baskında 2 polis öldürüldü. Daha sonra düşman güçleri 5 sivili katlettiler.

5 Mart 1994

■ Bagok'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 30 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.
■ Şırnak-Uludere arasındaki 1 köprü gerillalar tarafından havaya uçuruldu.
■ Gabar'da devam eden operasyonda düşman güçleriyle girilen çatışmada 3 gerilla yaralandı.
■ Gerillalar Fındık Taburu'na erzak götüren 1 traktörü imha ettiler.
■ Gerillaların Doğubeyazıt-Iğdır arasındaki Gevro mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 1'i üsteğmen olmak üzere toplam 30 asker öldürüldü, 21 asker yaralandı. Çatışmada 4 gerilla da şehit düştü.
■ Hani'nin Çelê köyünde korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

25 Şubat-25 Mart 1994 tarihleri arası ARGK eylem bilançosu

■ Gerillaların gerçekleştirdiği eylem sayısı: 143
■ Öldürülen asker, subay, kontra, ajan sayısı: 402
■ Yaralı asker sayısı: 114
■ Öldürülen korucu sayısı: 51
■ Yaralı korucu sayısı: 27
■ Şehit düşen gerilla sayısı: 65
■ Yaralı gerilla sayısı: 14
■ Şehit düşen milis sayısı: 4
■ Yaralı milis sayisi: 2
■ Katledilen yurtsever sayısı: 56
■ Yaralı yurtsever sayısı: 10
■ Koruculuğu bırakanların sayısı: 101

6 Mart 1994

■ Gerillalar İdil'de polis lojmanları ve 1 ilkokulu yaktılar.
■ Gabar'da devam eden operasyonda 17 düşman askeri öldürüldü, 8 asker de yaralandı.
■ Gerillaların Pervari'nin Şuş köyü yoluna döşedikleri mayına basan 1 korucu öldü.
■ Gerillaların Erzurum'un Şenkaya ilçesinde düşman güçlerine attıkları pusuda 14 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü.
■ Savur'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü.
■ Kurtalan'da gerillalar mayın imal ederken çıkan kaza sonucu 3 gerilla, 2 milis ve 4 yurtsever şehit düştü.
■ Gerillaların İdil'in Xanîkê köyü yoluna gerillaların döşedikleri mayına basan 4 korucu öldü, 3 korucu da yaralandı.

7 Mart 1994

■ Uludere'nin Mêrgêh köyünde 1 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Gerillaların Şırnak-Cizre karayolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 jip ve 1 cemse imha edildi.
■ Gerillalar Cizre'de TRT Karakolu'na erzak taşıyan 1 traktörü şoförüyle birlikte imha edildi.
■ Silopi'de petrol boru hattı gerillalar tarafından tahrip ettiler.
■ Gabar'daki düşman operasyonu sona erdi. Son olarak Cizre'nin Xaniye Axê köyünde 1 kadın düşman güçleri tarafından öldürülürken, Zıvınga Şıkaka köyünde 6, Gohina köyünde 5 ev yakıldı. Gerillaların operasyonda ele geçirdiği malzemeler şunlardır: 100 dolar, 200 Mark, 3 milyon TL, 30 adet parka, 45 sırt çantası, 35 battaniye, 42 çadır, 43 askeri pantalon, 50 metre mermi şeridi, 3 adet kazak, 3 adet kasatura, 3 adet MG-3 namlusu, 3 adet lav silahı, 12 adet havan roketi, 3 adet mermi dolu sandık, 3 adet G-3 roketi, 8 adet anti-personel mayın, 7 adet sis bombası, 5 adet telsiz aküsü, 2 kilo macun TNT, 8 adet G-3 şarjörü, 1 kilo barut, 3 adet fotoğraf makinesi, 1 adet radyo, 70 adet doçka mermisi ve çok sayıda sağlık ve askeri malzeme ele geçirildi.

8 Mart 1994

■ Karakoçan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü, 2 cemse de imha edildi.
■ Çukurca-Sivritepe mevkiinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.
■ Gerillalar Beşiri'nin Kortê köyünde 50 petrol kuyusunu tahrip ettiler. Ayrıca 1 petrol boru hattı ve 2 elektrik trafosu da imha edildi.
■ Gerillalar Amed'de DYP seçim bürosunu bombaladılar.
■ Erzurum'un Şenkaya ilçesinde çığ düşmesi sonucu 9 asker öldü.
■ Adıyaman'da 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

9 Mart 1994

■ Gerillalar Batman'da TEK binasını ve ana trafoyu imha ettiler.
■ Gerillalar Amed-Mazıdağı karayolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolden kaçmak isteyen 1 kişi öldürüldü. Ayrıca 1 otobüs ve 1 araba yakıldı.
■ Gerillaların Uludere-Şırnak yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 2 korucu öldürüldü, 2 korucu da yaralandı.
■ Gerillalar Amed'de ANAP'a ait 2 seçim bürosunu bombaladılar.

10 Mart 1994

■ Çukurca'ya bağlı Zavitê köyünde 35 korucu silah bıraktı.
■ Hani-Lice-Genç üçgeninde düşman güçlerine gerillaların attıkları pusuda 10 asker öldürüldü. **Felat** ve **Şehmus** adındaki gerillalar da şehit düştüler.
■ Gerillaların Şırnak-Cizre arasında düşman güçlerine attıkları pusuda 1 tank imha edildi.
■ Gerillalar Eruh'ta 1 elektrik trafosunu imha ettiler.

11 Mart 1994

■ Gerillalar Gabar'da düşmana ait 5500 adet A-4 silah mermisi ve 1000 adet G-3 mermisi ele geçirdiler.
■ Gerillaların Genç'te düşman güçlerine attıkları pusuda 3 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.
■ Erzurum'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü.
■ Gerillalar Midyat-İdil arasındaki petrol boru hattını imha ettiler.
■ Adıyaman'da RP binası gerillalar tarafından bombalandı.
■ İstanbul'da ARGK şehir timleri tarafından 10'u aşkın yer bombalandı. Bombalanan kurumlar şunlardır: Banka şubeleri, okullar, mağazalar ve seçim büroları.

12 mart 1994

■ Iğdır'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışma ardından geri çekilirken, mayın sahasına giren 11 gerilla şehit düştü, 4 gerilla yaralandı. Sınırı geçen 12 gerillada İran tarafından TC'ye teslim edildi.
■ Silopi'de patlayıcı hazırlayan 2 gerilla, bombaların patlaması sonucu şehit düştü.
■ Cudi'nin Kere mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 asker öldürüldü.
■ Uludere'nin Kıror köyünde 1 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Gerillaların Bagok'un Batêrê köyü yoluna döşedikleri mayına basan 4 kontra elemanı öldü, 3 kontra da yaralandı.
■ Gerillaların Mardin merkez karakoluna düzenledikleri baskında 1 üsteğmen ve 5 asker öldürüldü.

■ Iğdır'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 8 gerilla şehit düştü.
■ GAP Eyaleti'nde gerillaların döşedikleri mayına basan 14 kontra elemanı öldü.
■ Gerillalar Dersim'de DYP seçim bürosunu bombaladılar.
■ Gerillaların Amed'de kontralar ait 1 dükkanı bombalamaları sonucu 1 kontra yaralandı.

13 Mart 1994

■ Gerillaların Lice'de düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer imha edildi.
■ Erzurum'da 1 TC askeri birliğinden firar etti.
■ Gerillalar Kulp'ta 1 askeri cezalandırdılar.
■ Gerillalar Silvan-Amed yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolden kaçmak isteyen 2 ajan cezalandırıldı.
■ Savurda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü.

14 Mart 1994

■ Gerillalar İdil'de 4 korucuyu cezalandırdılar.
■ Gerillaların Kerboran-Zengel köyü arasında yola döşedikleri mayına çarpan 1 cemse imha oldu.
■ Arıcak'ın Sergi köyünde 50 korucu silahlarını bıraktı.
■ Savurda 3 çoban düşman güçleri tarafından katledildi.
■ Gerillalar tarafından Raman'da Botaş'a ait petrol tesisleri tahrip edilerek, düşmana ait 1 adet telsize el konuldu.

15 Mart 1994

■ Çemişgezek'te düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.
■ Gerillaların Iğdır'da düşman güçlerine attıkları pusuda 1 üsteğmen öldürüldü, 4 asker yaralandı.
■ Gerillalarca Midyat-Nusaybin karayolunda TC'ye ait 2 araç yakıldı.
■ Gerillalar Cizre'de 1 komiseri cezalandırdılar.

16 Mart 1994

■ Silopi'de petrol boru hattı gerillalar tarafından imha edildi.
■ Gerillalar Fındık-Gidarê köyü yakınında 1 köprüyü havaya uçurdular.
■ Eruh'un Reşina köyünde 1 korucu, gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Gerillalar Gabar'ın Xursê köyünde 1 korucuyu cezalandırdılar.
■ Gabar'ın Deşta Lalo köyünde **İskan Aslan** adındaki yurtsever, TC güçleri tarafından katledildi.
■ Gerillalar tarafından Şırnak-Eruh karayolu üzerinde bulunan Rusor Köprüsü havaya uçuruldu.
■ Gerillalar Uludere'nin Nêrveh köyündeki karakolu ve ilkokul binasını imha ettiler.
■ Gerillalar Uludere'nin Zıravık köyünde YSE şantiyesini ve 1 köprüyü tahrip ettiler.

17 Mart 1994

■ Dicle-Arıcak arasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 8 asker öldürüldü, 1 gerilla da yaralandı.
■ Doğubeyazıt'ın Sinek Tepesi'nde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 özel tim elemanı öldürüldü, 10 özel tim elemanı da yaralandı.

18 Mart 1994

■ Gerillalar Mazıdağı'nın Şıvan mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 1 astsubay, 3 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı. Ayrıca 2 panzer de imha oldu.

19 Mart 1994

■ Botan'da operasyona çıkan düşman güçlerine atılan pusuda 3 asker öldürüldü. Eylem ardından düşman güçleri Licok, Zengok, Nenyas ve Kervas köylerini yaktılar.
■ Gerillaların Şırnak'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 3 asker öldürüldü.
■ Gerillalar Hani'nin Berik köyünde koruculara ait 15 küçükbaş hayvana el koydular.
■ Gerillalar Bingöl'ün Ekinciler köyünde RP il meclisi üyesini cezalandırdılar.
■ Silopi'de petrol boru hattı gerillalar tarafından bombalandı.

20 Mart 1994

■ Gerillalar Nusaybin'de 1 kontra elemanını cezalandırdılar.
■ Gerillaların Nusaybin'in Akarsu köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan karakol komutanı öldü.
■ Gerillaların Gabar'da Fındık Taburu'na yaptıkları baskında 2 asker öldürüldü.
■ Gerillalar Güçlükonak Karakolu'nun su motorunu imha ettiler.
■ Çiyayê Bizina alanını tarayan düşman güçleri kendi birliklerini taramaları sonucu 2 asker öldü, 3 asker de yaralandı.
■ Gerillaların Kerboran Xelilkan köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 düşman aracı içindekiler ile birlikte imha oldu.
■ Silvan'ın Zano köyü muhtarı gerillalar tarafından gözaltına alındı.

21 Mart 1994

■ Muş'un Hasköy mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 üsteğmen, 1 astsubay, 13 asker öldürüldü.
■ Viranşehir'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla yaralandı.
■ Gerillalar Karacadağ'ın Zare köyü yoluna döşedikleri mayına basan 4 korucu öldü, 5 korucu da yaralandı.
■ Ekinözün'in Çukur köyünde korucular arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldü.
■ Gerillalar Adıyaman'da 2 ajanı cezalandırdılar.
■ Bingöl'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 7 asker öldürüldü. Eylemde 1 adet roketatar, 1 adet lav silahı ve 2 adet G-3 şarjörüne gerillalar el koydular.
■ Gerillalar Dersim'de sağlık ocağını yaktılar.
■ Gerillalar Batman'da sağlık ocağını yaktılar.
■ Gerillalar Uludere'nin Mergeh köyünde 1 korucuyu cezalandırdılar.
■ Cizre'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla yaralandı.

22 Mart 1994

■ Cizre'nin Sinor köyü mıntıkasında telefon direkleri gerillalar tarafından imha edildi.
■ Gerillaların Kerboran'ın Zivinge köyü yoluna döşedikleri mayına basan 4 korucu öldü, 9 korucu da yaralandı.
■ Lice'de 6 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.
■ Adıyaman'da korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 13 korucu öldürüldü.

23 Mart 1994

■ Gerillaların Şırnak'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü.
■ Gerillaların Şırnak-Uludere yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 3 asker öldürüldü.
■ Gerillalar Cudi-Bespin köyünde koruculara ait 100 adet küçükbaş hayvana el koydular.
■ Sason DYP ilçe binası gerillalar tarafından bombalandı.
■ Amed'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.
■ Gerillaların Silvan'ın Fıta köyüne düzenledikleri baskında 3 asker öldürüldü.
■ Sarıkamış'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 polis öldürüldü.

24 Mart 1994

■ Kozluk'ta 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Genç-Dicle karayolunda korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 korucu öldürüldü.
■ Hozat-Pertek ve Pertek-Beren yolunda gerillaların düşman güçlerine attıkları pusuda 2 cemse imha edildi.
■ Gerillaların Nusaybin'in Akarsu (Stilîle) Karakolu'na düzenledikleri baskında 2 asker öldürüldü.
■ Kars'ın Penin mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 gerilla el bombasını kendilerinde patlatarak şehit düştüler.
■ Gerillaların Tatvan'a düzenledikleri baskında 12 asker öldürüldü, 6 gerilla da şehit düştü.

25 Mart 1994

■ Eruh'un Ziver köyünün düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu 23 kişi öldü, 10 kişi de yaralandı.
■ Şırnak'ın Beşûkê köyünün düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu 16 kişi öldü, 10 kişi de yaralandı.
■ Gerillaların Şırnak-Cizre yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.
■ Gerillaların İdil karayoluna döşedikleri mayına basan 10 korucu öldü, 8 korucu da yaralandı.
■ Gerillaların Şırnak-Cizre yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 tank ve 1 jip imha edildi.
■ Gerillalar Cizre-Şırnak yolu üzerinde bulunan 1 köprüyü havaya uçurdular.
■ Gerillaların İdil ilçe merkezine düzenledikleri baskında hükümet konağı, tabur binası, emniyet binası ve hapishane ağır silahlarla tarandı.
■ Silvan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

ŞEHİT DÜŞEN GERİLLALARIN KÜNYELERİ

Adı, Soyadı: Mehmet ACIP
Kod adı: Şivan memo
Doğum yeri ve tarihi: Kars-Iğdır, 1974
Mücadeleye katılış tarihi: Mayıs 1993
Şahadet tarihi ve yeri: 22 Şubat 1994, Govende dağı-Botan

Adı, Soyadı: Ömer İNAT
Kod adı: Faruk
Doğum yeri ve tarihi: Siirt-Şikeftiyan, 1969
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şahadet tarihi ve yeri: 9 Ocak 1994, Cizre

Adı, Soyadı: Ferman DOĞAN
Kod adı: Pılıng
Doğum yeri ve tarihi: İdil-Bulak, 1975
Mücadeleye katılış tarihi: 1993
Şahadet tarihi ve yeri: 9 Ocak 1994, Cizre

Adı, Soyadı: Hakim TOK
Kod adı: Rubar
Doğum yeri ve tarihi: Uludere, 1977
Mücadeleye katılış tarihi: Ocak 1989
Şahadet tarihi ve yeri: 20 Şubat 1994 , Fındık Taburu

Adı, Soyadı: Sait ABDULLAH
Kod adı: Mazlum
Doğum yeri ve tarihi: Derik (K. Başur), 1975
Mücadeleye katılış tarihi: 1993
Şahadet tarihi ve yeri:12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Bülent AYDIN
Kod adı: Serdar
Doğum yeri ve tarihi: Kars-Digor, 1977
Mücadeleye katılış tarihi: -
Şahadet tarihi ve yeri:12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Osman GARAÇ
Kod adı: Rıza
Doğum yeri ve tarihi: Silopi-Şax, 1976
Mücadeleye katılış tarihi: Mart 1992
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Mehmet ERSÖZ
Kod adı: Çekdar
Doğum yeri ve tarihi: Mardin, 1972
Mücadeleye katılış tarihi: 1990
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Özer AVAL
Kod adı: Şer
Doğum yeri ve tarihi: Cizre, 1976
Mücadeleye katılış tarihi: 1993
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Sami EŞÇİ
Kod adı: Erdal
Doğum yeri ve tarihi: Uludere (Güney Kürdistan), 1975
Mücadeleye katılış tarihi: 1991
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Fiyet PİŞKİN
Kod adı: Xebat
Doğum yeri ve tarihi İdil, 1976
Mücadeleye katılış tarihi:
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Sadun ...
Kod adı: Baki
Doğum yeri ve tarihi: Derik (K. Başur), 1968
Mücadeleye katılış tarihi:1991
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Mehmet Sefa UMUT
Kod adı: Baran
Doğum yeri ve tarihi: Cizre, 1978
Mücadeleye katılış tarihi: 1993
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Murat ...
Kod adı: Dılxwaz
Doğum yeri ve tarihi: Cizre, 1971
Mücadeleye katılış tarihi: 1990
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Şırnak

Adı, Soyadı: Alaattin AKBAŞ
Kod adı: Kamuran
Doğum yeri ve tarihi: Midyat, 1977
Mücadeleye katılış tarihi: 1991
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Şırnak

Adı, Soyadı: Muhammed İSMAİL
Kod adı: Bedran
Doğum yeri ve tarihi: K. Başur, 1977
Mücadeleye katılış tarihi: Temmuz 1992
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Ahmet DEMİR
Kod adı: Xebat
Doğum yeri ve tarihi: Silopi, 1964
Mücadeleye katılış tarihi: 1988
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi (Milistir)

Adı, Soyadı: Abdulkadir TEZİN
Kod adı: Dıjwar
Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Merzika, -
Mücadeleye katılış tarihi: 1992
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Mahmut CİNDO
Kod adı: Zafer
Doğum yeri ve tarihi: Afrin-Birince köyü, 1969
Mücadeleye katılış tarihi: 1988
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: ...
Kod adı: Lezgin
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Silopi

Adı, Soyadı: Recep AKÇE
Kod adı: Bawer
Doğum yeri ve tarihi: Şırnak, 1968
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şahadet tarihi ve yeri: 12 Şubat 1994, Botan

Adı, Soyadı: Hasret ERİN
Kod adı: Serbest
Doğum yeri ve tarihi: Kızıltepe, 1978
Mücadeleye katılış tarihi: Eylül 1993
Şahadet tarihi ve yeri: 13 Şubat 1994, Botan

Adı, Soyadı: Abdurrahman GÜRGE
Kod adı: Serhat
Doğum yeri ve tarihi: Şırnak, 1973
Mücadeleye katılış tarihi: 4 Ekim 1993
Şahadet tarihi ve yeri: 13 Şubat 1994, Botan

Savaş gerçekleri ve taktikleri üzerine

Baştarafı 15. sayfada

sorun değildir. Eğitim de bir sorundur. Sağlık da bir sorundur. Fakat beslenme en büyük sorundur. Üç-beş kişiyi değil, bütün savaşan güçleri, günde üç kez ilgilendiren bir konudur.

Bütün dünya orduları, sorunun önemini çok iyi bilince çıkarttıkları için, dayandıkları bütçe zayıf da olsa bu yönlü sorunları en iyi bir biçimde çözmeye çalışmışlardır. Ordular bu soruna, öyle güncel çözümler değil, yıllarca kendilerini besleyecek depoları oluştararak çözüm getirirler. Savaşta da olsa, barış ortamında da olsa orduların yaptığı budur.

Sorunu biraz kendi özgülümüzde açmaya çalışırsak; bazı silahların, cephanenin bulunmaması bizi, birçok eylem girişiminden mahrum bırakmıştır. Düşmana karşı kendimizi korumada oldukça zorlamıştır.

Örneğin, bazı birliklerimizde bir uçaksavar silahının bulunmaması, düşmanın hava saldırılarını daha cesaretlice yürütmesine yol açmıştır. Cephanenin sınırlı olması, ateş gücünü oldukça düşürür. Ateş üstünlüğünün hep düşmanda olması-nı sağlar. Bu nedenle savaşta silahlanma, belirleyici olabilmektedir. En ilkel silahı kullanmaktan en son model silahı kullanmaya kadar silahlanma önemlidir. İklim koşullarına göre giyinmeyen savaşçı hastalanır, zorlanır. Tek tip giyinmeyen savaşçı, kendisini asker olarak görmez. Yırtık-pırtık giyinen asker, kendisini resmiyetin bir parçası olarak görmez, zavallı yerine koyar. Ondan da öteye, giyimine kuşamına dikkat etmeyen, biçim vermeyen asker hoş karşılanmaz, ciddiye alınmaz. Ayakkabısı olmayan savaşçı, her ne kadar iradeyle yürüse de istediği yere istediği zamanda ulaşamaz. Ağırlık yapar, birliği ağırlaştırır. Ağır hareket eden birlik hedefine ulaşamaz. Savaştır, her an yaralı verilebilir. Düşerek yaralı veriyorsun, koşarak yaralı veriyorsun, soğukta ve sıcakta yaralı veriyorsun. Açlığın, yorgunluğun olduğu yerde her türlü hastalık ortaya çıkar. Doğa ve iklim bunu körükler. Bunlar için ilaç gerekir. İlaç oldu mu bunlar iyileştirilir, tabii ki, ilaçla birlikte doktor da olmadı mı hastalık ağırlaşır. Yürümeleri için irade yetmeyebilir. Kimisi ölür, kimisi yük olabilir. Hele hele beslenme konusu da çok önemlidir. Olmazsa olmaz kabilindedir. Olmazsa olmaz, çünkü insan günde üç kez yemek yeme durumundadır. Günde üç kez yemek yemeyen savaşçı, bilemedin birinci gün kendisinde var olan enerjiyle yürür, ikinci gün kendisinde var olan iradeyle yürür, üçüncü gün ise düşer. Şimdi bir yaralı, bir hasta düştüğünde arkadaşları tarafından sırtlanarak götürülür. Herkesin açlıktan kırıldığı bir orduyu kim götürebilir?

Geçmişte lojistiğin önemini küçümsedik ve gereklerine bağlı kalmadık. Düşüncede küçümsesek de sorun günlük olarak pratikte ilgilendirdi, yönlendirdi. Lojistik temini için köylere indik. Bu uğurda onlarca şehit verdik. Düşmana karşı savaşımda, denilebilir ki elimizi kolumuzu bağlayan tek sorun oldu. Düşman bunun daha fazla bilincinde olduğu için, bizden çok lojistik desteğimize yöneldi. Dikkat edilirse dağları boşaltıyor. Bir dağın herhangi bir yerinde bir torba unumuzun olduğunu duyarsa, milyonlarca masraf yaparak oraya yöneliyor ve o malzemeleri imha ediyor. Burada onun için önemli olan söz konusu malzemenin maddi değeri değil, bizim dayanağımızın ortadan kaldırılmasıdır. Nereden bakarsak bakalım bu sorun ciddidir ve gecikmeli de olsa artık önemini kavramamız gereken bir sorundur. Bütün imkanlarımızı zorlayarak mükemmel ya da yeterli olmasa da bu soruna, her yönüyle çözüm getirmek önemlidir.

Dinlenme, güçleri eğitme, güçleri toparlama, sevk ve idare etme alanı olan üs sorununu çözmeliyiz. Uzun süre bizi idare edebilecek depolamalara ulaşmalıyız. Bu çalışmayı süreklileştirmeliyiz. Depolarımız her yerde olmalı, depolarda her şey bulunmalıdır. Tabii ki savaşçıya lazım olan her şey; daha fazla cephanelik, daha fazla eğitim materyalleri, sağlık malzemeleri, daha fazla giyim eşyası ve çok daha fazla erzak bulunmalıdır. Her zaman duyabileceğimiz araç-gereç bulunmalıdır. Eğer bir dağda, bir alanda bu hazırlıklarımız varsa, orayı rahatlıkla kullanabiliriz. Bu yönlü sorunlarımız yeterince çözülmüşse inisiyatifliyiz demektir. Lojistik hazırlıklarımız olduğunda düşmanın muhtemel ambargo güçleri bizi zorlasa da, işlevsiz kılamaz. Lojistik hazırlıklarımız hareket serbestliğini de doğurur. İstediğimiz zaman bir alanı bırakıp bir başka alana geçebiliriz. İstediğimiz yerden yararlanabiliriz. İstediğimizde saldırır, istediğimizde geri çekilebiliriz. Her türlü taktiği istediğimiz yer ve zamanda geliştirebilir, güçlerimizi fazla zorlamadan en iyi şekilde savaştırabiliriz.

3. Ulusal Konferansımız birikmiş kazanımları ülkeye ...

Baştarafı 22. sayfada

yor. Çok şeyleri aldınız, öyleyse fazlasıyla vermeyi de bileceksiniz. Sizin sorununuz verme ustalığı, yansıtma ustalığıdır.

Bu 3. Ulusal Konferans sadece bir birikim konferansı değil, aynı zamanda oldukça birikmiş, hatta taşmış değerleri ülke sathına, savaş sahasına dalga dalga yayma, çağlayan gibi taşma çalışmasıdır. Gerçekten bir taşma var. Onu temsilen yaklaşıyoruz. Ayrıntıları kendiniz geliştirebilirsiniz. Ayrıntıyı geliştirmek, kendini geliştirmektir. Sizlere alabildiğine bir tartışma özgürlüğü tanınmıştır. Her şeyi tartışabilirsiniz, tek bir şartla; sabotörlük, kışkırtıcılık yapmayacaksınız. Bunun dışında, ben de dahil, tartışmadığınız bir kişilik veya açığa kavuşturulmamış tek gizli bir husus bile kalmasın. Özgürsünüz. Bir fiske bile size vurulmaz. Yapmazsanız namert olan siz olursunuz. Ve suçu da partide, bende, şunda-bunda bulamazsınız. Suçlu kendiniz olursunuz. Sözgelimi "özgür tartışmaktan çekindim" dersen, bu demektir ki zayıfsın, bizi anlayamamışsın. Kendine güvenin yok. Bundan sen sorumlusun. İçinde tutup başka yerde de farklı biçimde başımıza patlatma. Yaparsan ikiyüzlüsün. İşte resmi platform, işte her şeyimizi bağlayacak bir karar düzeyimiz. Devrimci olanlar, öngörülü olanlar bu düzeyleri çok iyi görür, değerlendirir ve sonuna kadar her şeyi yansıtarak, kararlaştırarak hesabını yaparlar. Böylece sağlam bir yürüyüşün arka cephesini, karar gücünü alarak öğrenirler.

Hepiniz için, bütün parti için bu imkanı biz böyle yaratıyoruz ve değerlendirilmesi gerektiğini söylüyoruz. İçerik kusursuz denilebilecek bir düzeydedir. O zaman kendinizde de biraz kusursuzluğu siz geliştirmelisiniz. Tartışın, ne karar gerekiyorsa onu alın. Ardından ne tür göreve güç yetiriyorsanız onu üstlenin. En üst düzey komutanlık olur, en önemli düzey siyasal sorumluluk olur, herhangi bir çalışma alanının sorumluluğu olur; kendine güvenen, bu gücü kendinde gören bu görevleri alabilir. Ama bu gerçeklere bağlılık temelinde, ama bunun gerçekten başarı ölçülerine, zafer ölçülerine ulaşma temelinde. Elde olmayan nedenler dışında bir talihsizlik olmazsa, başarı kesindir diyorsanız, alın.

İnanıyoruz sizler de bu temelde bu çalışmaya layık olmaya büyük özen gösteriyorsunuz. Bu çok anlamlı ve eşsiz fırsatı zamanında ve yerinde layıkıyla değerlendiriyorsunuz. Ülkemizin genelinde de eyalet ve alan konferansları dediğimiz bir süreci yoğun yaşıyoruz. Hemen her alanımız böyle bir içerikle, baharın da başlangıcındaki elverişsizliği bütük bir eylemlilik öncesi dönem olarak değerlendirdik. O baharların verdiği muazzam coşkuyu böylesine bir kararlaştırmayla karşılamaya çalışıyoruz. Savaş komutanlıklarımız gerçekten bu içeriğe dikkat ederlerse, alabildiğine derinleşme, genişleme imkanını daha şimdiden yakalamışlardır. Umuyoruz ki, hepsi değerlendiriyor.

Düşman da günlük olarak yoğun saldırı hamlesi peşindedir. Hızından bir şey kaybetmediği gibi, ulaşabildiği yeri hem de mantıksızca vurup yakmaya çalışıyor. Çok rahat ulaşabileceği bazı kendine göre mevzimiz, ilişkimiz sandığı kişilerin kurumlarını hallaç pamuğuna çevirmeye çalışıyor. Bu anlamda pek çok hata da yapıyor. Daha da azgınlaşarak saldıracaktır. Ama genel tedbirlilik düzeyimiz, pratiğimiz resmiyetini hiçbir dönemle karşılaştırılamayacak kadar bu dönemde sağlayabileceğimizi, özellikle onun ideolojik, politik, askeri çizgisindeki derinliği, birlikteliği sağlayabileceğimizi gösteriyor. Yine onun uygulama hazırlıklarının mükemmel geliştiğini gösteriyor.

Çok normal bir durumda bunların tersine çevrilebileceğini sanmıyoruz. Düşman ne kadar bahar taarruzunu başlattığını söylese de, aslında taarruzun bir anlamda bizde gelişmesini önleyemez. **Büyük saldırı harekatımız, başta kendimizi, ruhumuzu fethederek, dalga dalga ülkenin bütün coğrafyasını, en ücra alanlarını fethetmeye doğru ilerliyor.** Bu hamle döneminde gerçekten artık pasifleşerek çözülüşle birlikte geri çekilme sürecine girecek olan düşmandır. Zaten bu süreci yaşıyor ve yoğunca fiziki anlamda da yaşayacaktır. Bizim de fiziki anlamda yaylmamız büyük bir hızla gelişebilecektir.

Bütün bu hususları kapsamlı tartışıyoruz. Hemen her sahanın derinliğine-genişliğine fethini, yayılmasını oldukça objektif temelde kararlara bağlıyoruz. Buna ulaşma gücümüzün de gerçekçi bir değerlendirmesiyle yönlendirmelere tabi tutuyoruz. Bütün bunlar imkan dahilindedir. Yine bütün bunlara rağmen hayallere kapılmıyoruz. İşlerin her zamankinden daha zor gelişeceğini, beklenmedik birçok durumun ortaya çıkabileceğini, talihsizlikler olabileceğini unutmuyoruz. Ama planlama düzeyimizin bu kadar gelişkin olması, bu tehlikeleri asgariye indirir diyoruz. Bu kadar kendini planlayan bir hareket, eğer çok ciddi bir durum doğmazsa, kendi içinde, özellikle geçmişte olduğu gibi boşa çıkarmalara, yetersiz yaklaşımlara, kural dışılıklara fırsat vermezse, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde bu hedeflerine ulaşacaktır. Geliştireceğimiz planlara kesinlikle ulaşabileceğiz.

İşte bütün bu konularda da katkılarınızı burada sergileme imkanını değerlendiriyorsunuz. Biz de gördüğünüz gibi en kapsamlı çabalarımızı bu hazırlıklara sunduk. Yoğun bir katılım sağladık ve sonuçlandırmaya da böylelikle özen gösteriyoruz. Parti tarihimizin bu çalışmasını böyle sonuçlandırmanın gururunu, oldukça vurgulanan yeterli devrimciliğe, onun bütün yönleriyle yürütülüşünü hasredersek paylaşabiliriz. Ciddi bir yetmezliği de yaşamayacağımıza, yaşasak bile buna fırsat tanımayacağımıza inanıyorum. Savaştır, kayıpları da, hatta yenilgisi de söz konusu olabilir. Ama kendi savaşımını bu düzeye getirenler, kararlılığını böyle geliştirenler, kaybetseler bile birçok yerde kazanmasını bilecekler. Ve sonuçta bu, kesin zafer olmaya götürür.

Eğer bütün bunlar böyleyse o zaman diyorum ki, daha şimdiden bu çalışmayı başarılı olacaktır. Yüksek bir başarı da bütün partililerin ve özellikle temel mücadelemiz olan devrimci savaşımımızın askeri sahadaki ordulaşmasının sorumluluğu içinde olanların önünde duran bir hedeftir. En önemli başarıların onlar tarafından, sizler tarafından sağlanabileceğinin bilincinde ve sorumluluğunda olmak gerekiyor. O çokça görülen "kendimi vereyim de oturayım ve böylece sözünün adamı olayım" yaklaşımıyla yetinmemeliyiz. Zaferi kesinleştirmişken, zayıf bir ihtimal de olsa bütün kaybetme nedenlerine kapalı olmalıyız. Yine "kendimi abartırım, bir hesap hatasıyla değerlendirmem" yaklaşımına girmiyorsunuz. Buna da kendini tamamen kapatmış bir tutumla çalışmalara katıyorsunuz. Bu katılım tarzı kesin sonuç alır ve sizler de kesin başaracaksınız.

Sosyal güvenlik ve takviye...

Surec bütün bunlar böyleyse o zaman...

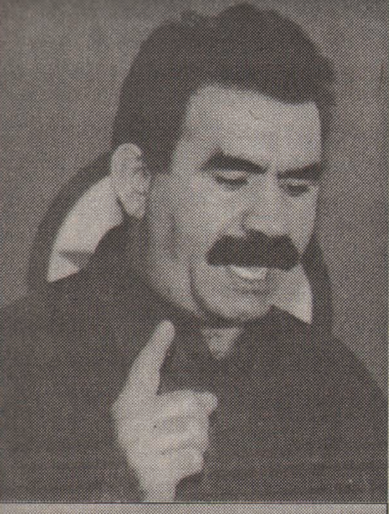
V.i.S.d.P.
Ayşe Engizek
Vogelsanger Str. 286
50825 Köln

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

Başkan APO'dan

Perspektifler

Elde olmayan nedenler dışında

BAŞARI KESİNDİR DİYECEKSİNİZ!

Herhangi bir ulustan ve onun devrimci sınıfından çok daha fazla bizde birinci derecede ele alınması gereken ilişki yoldaşlık ilişkisidir. Çünkü bizde hiçbir ilişki yoldaşlık ilişkisi kadar eski dünyadan kurtulmamıza ve yeni dünyayı kazanmamıza olanak verecek ölçüde önemli değildir. Yine yoldaşlık ilişkisi kadar bizi güncel baskı ve acılardan kurtarmaktan tutun da uzun vadeli amaçlarımıza ulaştırmaya kadar sağlam bir ilişki yoktur. Bizi ulusumuza, halkımıza ve dünya halklarına yakınlaştıracak başka bir ilişki söz konusu olamaz.

Ben makinanın ufak bir dişlisiyim, ağır olarak çalışsam da bir şey olmaz diyenler olabilir. Hayır, bir organizasyon, bir makina böyle ele alınamaz. Bir taraftaki ağrı bütün bünyeye yansır. Bu durumda bu ağrıyı teşhis ve tedavi edeceğiz. Gerekirse hastalıklı olanı söküp atarak, bir vücudu tekrar sağlıklı hale getireceğiz. Hele yönetici konumunda olan biri için bu daha da gereklidir. Böyle biri gelişmeleri kendisinde tıkatamaz; kendisindeki hastalığı başkalarına yayamaz. Bu durumda mutlaka müdahalede bulunmak gerekecektir. Bu da örgüt kurallarının işletilmesi demektir.

Bin yıllık köleliğin etkilerini nasıl kıracağız? Yontulmamış ve kaba yaşam ölçülerini kabul etmemiz mümkün müdür? Bazıları bunu yeterli buluyorlar. Oysa insan bundan utanç ve öfke duyar ve gücü oranında onu ortadan kaldırmaya çalışır.

Başkaldırmak isteyen bir halkı ayaklandıracak kadrolara ihtiyaç duyuyoruz. Bu öncülük rolünü yerine getirebilecek özelliklere ulaşılması zorunluluğu vardır. Başkaldırma manifestosu ve gerekçesi hazırdır, bayraktar gerekmektedir. Bayraktar denildiğinde öncü anlaşılmalıdır. Öncü ise onu ileriye götürecek militandır.

Biz tek yönlü bir savaşım yürütmüyoruz. Biz ne salt vatan davası için, ne salt ekonomik çıkarlar için, ne de salt kurtuluş için mücadele yürütüyoruz. Salt vatanseverlik mücadelesi dersek, bu bizi milliyetçiliğe götürür. Salt kültürel kurtuluş dersek, bu en bayat bir oportünizm olur. Salt kişisel kurtuluş dersek, bu bizi hiçe götürür. Salt ekonomik ve demokratik çıkarlar için mücadele dersek, bu da değişik bir duruma götürür. Dikkat edilirse, bütün bunlar denenmiştir ve başarısızlıkları da ortadadır. Bizim uğraştığımız engeller güçlü engellerdir. Ama bunlar aşılamayacak düzeyde engeller değildir.

Kimisi az, kimisi çok çalışır; ama bazıları fazla başarır. Bunlar bizim için o kadar sorun değildir. Burada belirleyici olan öz ve özlü yaklaşımdır. Çok çeşitli yörelerden ve değişik yaşlardan geliyorsunuz. İnsanlara saygılı davranmak, gelenlere ilgi ve duyarlılık göstermek, topluluğumuzun seçkin bir topluluk olduğunu kanıtlamak gerekir. Bu anlamda ortamımızın büyük çekiciliğini, canlılığını ve yüce karakterini göstermek gerekir. Hala eski konumlarını ısrarla sürdürmek isteyenler varsa, nedenlerini daha değişik ortaya koymak ve çözümlemek gerekir. Dinde, felsefede ve siyasette uzun süre sahtekarlığı yaşamak kabul edilemez.

Her ne kadar elinize kağıt kalem verip her gün sınav yapmıyorsak da, üniversiteden daha fazla vermeniz gereken zorunlu dersleri vererek, mutlaka sınıf geçmenizi sağlıyoruz. Halk üniversitesinde, halkın en gelişmiş kurtuluş okulunda bulunuyorsunuz. O halde bu okulun öğrencileri de coşkulu olur ve sınıfı iyi bir dereceyle geçmenin azami çabasını gösterirler. Bundan başka tercih edilecek ne olabilir?

Haksızlığa ve insanlık düşmanı güçlere karşı mutlaka gösterilmesi gereken büyük insanlık onurunu kurtarmak ve yiğit kalınmak isteniyorsa, bu mücadele bunun için verilmesi gereken karşılık oluyor. Bu şehitlerimizin de bir gerçekliğidir ve biz onların sözcüleriyiz. şehitlerin sözcülüğünü doğru yapmak durumundayız.

Bulunduğumuz ortamda duygusallığa yer yoktur. İnsan olmak, yiğit olmak gerekir. Biraz doğru yoldaki yürüyüşünüze bir şey demeyelim, ama bazılarının yüzüne, gözüne ve yürüyüşüne baktığımızda, sanki dünyayı kendileri sağlamdır, sonuç alıcıdır. Ölçüleri sağlam olan kişi büyük kazanımların sahibidir. Bu ölçülere sahip olan kişi erkenden şehit düşmüş olsa bile, yine de büyük kazanımların sahibidir.

Bilincin, olgunluğun ve doğru yaşamın yoluna girdiğinizde, o zaman siz her yerde kesinlikle öndersiniz. Kimse sizi düşüremez; öldürebilir ama düşüremez; vurabilir ama yok edemez. Böyle bir halk savaştı mı, karşısında bütün dünya birleşse de onu yenemez.

Devrimci adam, kabına sığmayan adamdır. Öncü militan, biçimsizliği biçime dönüştüren, düşkünlüğü yüceliğe dönüştüren, karanlığı aydınlığa çeviren, durgunluğu yürüyüşe dönüştüren kişi demektir.

Bizim ölçülerimizdir diyerek, bin yıllık en gerici dış politikaların bitirdiği ve tükettiği ölçüleri yaşıyorsunuz. Ben bunu kabul edebilir miyim? Zaten öncü bu konuda çaredir, yutmayan ve yutturmayandır, aldanmayan ve aldatmayandır. Biraz cesur olacaksınız. Hayatınızı ortaya koyduğunuza göre cesursunuz. Ama bu cesaret doğru özelliklerle olmalıdır. Eksiklik, bu kadar yüce amaçlar uğruna adadığımız bu yaşama gereken ustalığı, sürekliliği ve örgütlülüğü vermemektir. Burada çıkarmanız gereken sonuç, örgüt bilincinin muazzam gerekliliğidir.

Karşınızdaki taş bile olsa, kendisinden su fışkırtacaksınız. Biz bugün yeşeren bir özgürlük ağacıyız. Hepiniz gençsiniz, coşkulusunuz; iddialı olursanız, mutlaka filiz verebilecek durumdasınız. Daha işin başında birini "bundan hiçbir şey çıkmaz" diye karşıladığınızda, iddianızı kaybetmiş olursunuz ve çabanız anlamsız kalır.

Eğer mutlaka TC'nin istediği gibi ölelim deniliyorsa, biz de buna yok diyoruz. Eğer biz gericiliğin, ortaçağ kalıntılarının istediği gibi ölmek istiyoruz deniliyorsa, ben de PKK eşittir bu ölümün zıddı diye iddia ediyorum. Bu biçime ister yaşam denilsin, ister ölüm denilsin, PKK bunu reddediyor. İster beğenilsin, ister beğenilmesin, PKK budur. Beğeniyorsan PKK'lisin, beğenmiyorsan içinde yaşasan bile PKK'li değilsin.

Yanlışlıklar atıldıktan ve yerine doğrular ve gerçekler yerleştirildikten sonra, işte o zaman yeni olay, yeni kişi ve militan dönüşüm de ortaya çıkar. Buna da yeryüzünde hiçbir insan Kürdistan insanı kadar muhtaç değildir.

Sadece almak değil, vermenin dönemine girdiğimizden bahsetmek gerekiyor. Çok şeyler aldınız, öyleyse fazlasıyla vermeyi de bileceksiniz. Sizin sorununuz verme ustalığıdır, yansıtma ustalığıdır.

yaratmış gibi bir manzarayla karşılaşıyoruz. En çok düşenlerin ve suçlu konumunda olanların durumu budur.

Devrimcilik bir bütünselliktir; düşünceden ahlaka kadar bütünlük arzeden bir olaydır. Bu zaman zaman uygulanır, zaman zaman rafa kaldırılır türünden bir olgu değildir. Bu özellikler etle-tırnak gibi birbirine geçmiş bir bütündür. Çoğunuzun durumu son derece bölük pörçüktür. Bazıları "aslında yoğunlaşsak da yoğunlaşmasak da, netleşsek de netleşmesek de, sıkı çalışsak da çalışmasak da, tam yapsak da yapmasak da, tam yaşasak da yaşamasak da olur" demektedir; bunlar yaygınca yaşanmaktadır. Bu ne demektir? Bu, devrim denilen olayın bütünselliğini kavramamak ve bu konuda çok büyük bir yanılgı içinde olmak demektir.

Doğru yolda en şerefli ve en onurlu biçimde yürümeniz gerekir. Yaşamın yüceliğinden söz ediyorum, yaşamın hakkını vermek istiyorum. Yaşama değer biçmek isteyenlerin ölçüleri

